

Το έργο αυτό έχει γραφτεί με βαθύ σεβασμό
προς τις αμέτρητες ψυχές που χάθηκαν
και αφιερώνεται στη μνήμη τους.

*"Και η θάλασσα, σκοτεινή και ακατάβλητη,
υψώνει κόμματα που καταπίνουν
πλοία και ανθρώπους." (Οδύσσεια, Ραψωδία ε)*

Θάλασσα της Βαλτικής

30 Ιανουαρίου 1945

"Το Φωτισμένο Θήραμα "

Η παγωμένη νύχτα τύλιγε το Σοβιετικό υποβρύχιο σαν ασφυκτικός κλοιός. Το μέταλλο του σκάφους έτριζε ανεπαίσθητα κάτω από την πίεση του βυθού. Μέσα σε αυτό το κλειστό κέλυφος, ο κυβερνήτης Καρινέσκο είχε καρφωμένα τα γαλάζια μάτια του στο περισκόπιο, παρατηρώντας το φωτισμένο θήραμα του. Ο ιδρώτας κυλούσε αργά από το μέτωπό του, περνώντας μέσα από τα ξανθιά γένια του.

«Διόπτευση 0-1-3. Κρατήστε σταθερή πορεία,» διέταξε με σταθερή φωνή.

«Μάλιστα, κυβερνήτη,» αποκρίθηκε ο πηδαλιούχος δίπλα του.

Στα υποβρύχια, η ζωή ήταν μια αδιάκοπη πρόκληση. Το περιορισμένο και ασφυκτικό περιβάλλον αποτελούσε την καθημερινότητα για τα 45 μέλη του πληρώματος, το μοναδικό τους "σπίτι" κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας. Η αφόρητη ζέστη που ανέδιδαν οι μηχανές, η έντονη μυρωδιά από καύσιμα και λάδια, η διαρκής υγρασία που κυριαρχούσε παντού, καθώς και ο ιδρώτας από τις απαιτητικές ώρες εργασίας, συνέθεταν μια ατμόσφαιρα σχεδόν αβάσταχτη για οποιονδήποτε.

Από την άλλη άκρη του υποβρυχίου, η φωνή του αρχικελευστή αντήχησε μέσα από τον μεταλλικό σωλήνα επικοινωνίας:

«Έχουμε διορθώσει το πρόβλημα, κυβερνήτη!

Οι τορπίλες θα είναι έτοιμες σε λίγο.»

Η ανακοίνωση αυτή έφερε έναν κυματισμό ανακούφισης στο πλήρωμα. Ήταν ένα σημάδι ότι, παρά τις δυσκολίες, ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν το επόμενο κρίσιμο βήμα. «Τέλεια,» ψιθύρισε. Η εμφάνιση του τεράστιου φωτισμένου πλοίου φάνταζε σαν θεϊκό δώρο. Ίσως υπήρχε ελπίδα... Ίσως,

αν κατάφερνε να βυθίσει μερικά πλοία, να ξέφευγε από το αναπόφευκτο του ναυτοδικείου.

22 Ιανουαρίου 1945 πρωί

Περιοχή Danzig

"Το Τρένο της Ελπίδας και της Απελπισίας"

«Ανοίξτε τις πόρτες και κατεβάστε τους όλους κάτω. Μέχρι εδώ φτάνει... Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε άλλο. Πρέπει να επιστρέψουμε τάχιστα στη βάση.»

«Μάλιστα, κύριε διοικητά,» απάντησε ο λοχαγός και, γυρνώντας στους υπόλοιπους στρατιώτες, φώναξε:

«Πάμε γρήγορα να τους βγάλουμε έξω, για να φύγει το τρένο αμέσως. Αν κάνουν σαμποτάζ στις γραμμές προς την Elblag, τότε θα εγκλωβιστούμε εδώ, και αλίμονό μας,» είπε με ένταση. Δεκάδες γερμανικές μπότες άρχισαν να τρέχουν

πάνω στο παχύ χιόνι. Σε εκείνα τα μέρη, ο χειμώνας είχε πάντα χιόνια, αλλά η κακοκαιρία του 1945 δεν είχε προηγούμενο. Ακόμα και οι πιο ηλικιωμένοι δεν θυμόντουσαν τόσο χαμηλές θερμοκρασίες. Οι στρατιώτες, με μεγάλη δυσκολία, έτρεχαν πάνω στο χιόνι. Δύο-δύο πήγαιναν σε κάθε βαγόνι και ξεκλείδωναν τις αμπάρες.

Μέσα στα βαγόνια, ο κόσμος δεν μπορούσε να ακούσει τι γινόταν. Ακούστηκαν οι αμπάρες να ξεκλειδώνουν και, ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε. Ο ψυχρός αέρας, γεμάτος νιφάδες χιονιού, εισέβαλε με δύναμη στο βαγόνι, σαρώνοντας τη ζέστη και τη βρόμα του ταξιδιού. Δύο σιλουέτες εμφανίστηκαν, όμως το φως της ημέρας τύφλωσε για λίγο τους ανθρώπους μέσα. Σιγά-σιγά, άρχισαν να διακρίνουν τα πρόσωπα των δύο στρατιωτών—ήταν νεαροί.

«Γρήγορα, όλοι έξω. Σηκωθείτε και βγείτε από το τρένο,» φώναξε ο ένας με αποφασιστικότητα.

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε από το βάθος του βαγονιού:

«Νεαρέ, γιατί να βγούμε έξω;»

Ο στρατιώτης δεν μπορούσε να δει τη γυναίκα που μίλησε. Φώναξε ξανά:

«Γρήγορα, αδειάστε το τρένο. Κάτω, κάτω όλοι!»

Μια μικροκαμωμένη ηλικιωμένη γυναίκα βγήκε μπροστά, σπρώχνοντας τον κόσμο δίπλα της. Με μικρά βήματα έφτασε εκεί που μπορούσε να τη δει ο στρατιώτης. Έσπρωξε τα άσπρα μαλλιά της πίσω και μίλησε με ταραχή:

«Νεαρέ, γιατί να βγούμε έξω; Το μέρος δείχνει έρημο και παγωμένο. Πώς θα επιβιώσουμε;»

Κανείς άλλος δεν μίλησε, όμως όλα τα βλέμματα είχαν καρφωθεί στον στρατιώτη.

«Γιαγιά, αυτοί οι διάολοι οι αντάρτες ανατίναξαν τις γραμμές μπροστά μας. Δεν μπορούμε να σας πάμε στο λιμάνι. Θα χρειαστεί να περπατήσετε από εδώ και πέρα. Η κατάσταση είναι απελπιστική, αλλά δεν υπάρχει άλλη επιλογή.»

Ξαφνικά, νεκρική σιγή. Ο παγωμένος αέρας λυσομανούσε πάνω στο τρένο, ενώ η απελπισία σφίγγονταν σαν θηλιά γύρω τους.

Η ιδέα να περπατήσουν μέσα στο παγωμένο τοπίο, χωρίς ελπίδα σωτηρίας, τους γέμισε με τρόμο. Ένας-ένας, με βαριά καρδιά, άρχισαν να κατεβαίνουν από το βαγόκι. Ο ψυχρός αέρας τρύπησε τα μπαλωμένα ρούχα τους και έφτασε ως το μεδούλι. Σαστισμένοι γέροι, παιδιά και μαυροφορεμένες γυναίκες κοίταζαν δεξιά κι αριστερά το τοπίο. Δεν υπήρχε τίποτα. Όσο έφτανε το μάτι τους, έβλεπαν μια χιονισμένη πεδιάδα με ελάχιστα σκόρπια δέντρα. Από το διπλανό βαγόκι ακούστηκαν φωνές. Οι φωνές έγιναν πιο δυνατές. Δύο στρατιώτες φώναζαν σε κάποιον μέσα στο βαγόκι.

«Δεν μπορώ να περπατήσω.» Ο πρώτος στρατιώτης του μίλησε δυνατά, με έναν τόνο σεβασμού:

«Κατέβα, παππού. Πρέπει να φύγουμε. Αν μείνεις στο τρένο, θα σε πάρουμε μαζί μας πάλι πίσω.»

«Όχι, όχι πίσω. Σε λίγες μέρες θα έχει γεμίσει Ρώσους η Elblag.»

Ο δεύτερος στρατιώτης, με ένα χοντρό ξανθό μουστάκι, δεν ήταν τόσο υγιεινός:

«Γέρο, οτ όσην ώρα μας έχεις καθυστερήσει με τα καμώματά σου. Από προχτές πο

Υ

π]λλο ξεκίνησε η εκκένωση, τα τρένα δουλεύουν ασταμάτητα, κι εσύ μας τρωσ πολύτιμο χρόνο.»

Ο παππούς έμεινε ακίνητος.

«Πιάσε του τα χέρια να τον κατεβάσουμε,» είπε ο μουστάκις στον στρατιώτη δίπλα του. Πριν προλάβει να αντιδράσει, τον είχε ήδη πιάσει από τον γιακά, τον είχε σύρει από το βαγόνι και τον είχε πετάξει πάνω στο χιόνι σαν τσουβάλι.

Ο παππούς βλαστήμησε τον στρατιώτη και με ζόρι σηκώθηκε στα πόδια του.

«Να πας στο διάολο, βρωμερέ μουστάκια!»

Η ντροπή και ο πόνος ζωγραφίστηκαν στο πρόσωπό του, καθώς μια βρεγμένη στάμπα ανάμεσα στα πόδια του πρόδιδε ότι είχε κατουρήσει πάνω του. Αλλά το πρόβλημά του ήταν πολύ μεγαλύτερο από αυτό. Δεν μπορούσε να περπατήσει. Με το ζόρι έκανε μερικά βήματα, αλλά να φτάσει τόσο μακριά;

«Πάμε να φύγουμε, αυτός είναι τελειωμένος,» είπε ο μουστάκις στρατιώτης, έκανε μεταβολή και έφυγε μακριά. Δεν τον είδαμε πάλι. Ο δεύτερος στρατιώτης κοίταξε τον παππού για τελευταία φορά, έκανε κι αυτός μεταβολή και χάθηκε μακριά.

Ο γέρος έμεινε μόνος στο χιόνι. Οι δυνάμεις του τον εγκατέλειπαν, ενώ η ψυχρή ατμόσφαιρα εισχωρούσε βαθιά στα κόκαλά του.

Είχαν ακούσει από τον σταθμάρχη ότι επέβαιναν 518 ψυχές στο τρένο. Άραγε, πόσοι από αυτούς θα φτάσουν ζωντανοί;

Η γιαγιά κατέβηκε αργά από το τρένο, στηριζόμενη σε δύο νεαρές γυναίκες. Μέσα από το βαγόνι πετάχτηκε ένα τσούρμο μικρά κορίτσια, που έτρεξαν απεγνωσμένα προς αυτήν. Την αγκάλιασαν σφιχτά στα πόδια. Δύο από αυτά είχαν κατάξανθα μαλλιά, ενώ τα άλλα δύο ήταν καστανά. Το μικρότερο κοριτσάκι, τρέμοντας από τον φόβο, κρύφτηκε στη φούστα της γιαγιάς, κλαίγοντας απαρηγόρητα.

Εκείνη τη στιγμή, την πλησίασε ένας νεαρός στρατιώτης και, με συμπονετικό ύφος, είπε:

«Κυρία, καλύτερα να ακολουθήσετε τις γραμμές που θα σας οδηγήσουν κατευθείαν στο λιμάνι. Είναι ο πιο γρήγορος δρόμος. Σε δύο με τρεις μέρες θα έχετε φτάσει.»

Μια απελπισία κατέλαβε τις γυναίκες. Όταν ξεκίνησαν το πρωί από την Elblag, τους είχαν υποσχεθεί ότι μέχρι το βράδυ θα είχαν φτάσει στο λιμάνι της Γκντίνια. Τώρα, τις άφηναν μέσα στο πουθενά.

Καθώς ετοιμάζονταν να ξεκινήσουν, ο στρατιώτης ρώτησε τη γιαγιά με σεβασμό:

«Οι δύο κοπέλες είναι κόρες σας;»

«Είναι οι νύφες μου, και αυτές οι τέσσερις πριγκίπισσες είναι οι εγγονές μου,» απάντησε με φωνή γεμάτη συγκίνηση.

«Μόνο αυτές μου έχουν απομείνει στη ζωή μου, και τις λατρεύω περισσότερο κι από τον ίδιο μου τον εαυτό.»

Το βλέμμα της χλόμιασε από την ανάμνηση του πόνου που τη σημάδευε βαθιά.

«Δύο γιούς είχα και μου τους πήρε ο πόλεμος. Ο μικρός... χάθηκε στο Μόντε Κασίνο, κι ο μεγάλος... χαμένος για πάντα στις στέπες της Ρωσίας.»

Ο στρατιώτης την κοίταξε για λίγο, σαν να ζύγισε την απελπισία στα μάτια της. Ο πόνος και η αβοήθητη κατάσταση είχαν γίνει η καθημερινότητά τους. Όμως αυτό που επρόκειτο να ζήσουν ήταν ακόμη χειρότερο.

Ο αξιωματικός πάνω στο τρένο κοίταζε με λύπη τον κόσμο που έπρεπε να αφήσει πίσω του, καταδικασμένο να ξεπαγιάσει. Ήξερε ότι η απόφασή του θα είχε σοβαρές συνέπειες, αλλά δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Με βαριά καρδιά,

διέταξε δύο φαντάρους να μοιράσουν ένα σακί με πατάτες στους ταλαιπωρημένους.

Όλος ο χρυσός του κόσμου δεν είχε την παραμικρή αξία μπροστά σε μια χούφτα πατάτες—ήταν η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο. Όπως όταν πετάς ψίχουλα από ένα κουλούρι σε ένα πάρκο και δεκάδες περιστέρια εμφανίζονται από το πουθενά, έτσι ξεχύθηκε το πλήθος προς το βαγόνι. Οι στρατιώτες φώναζαν να κάνουν σειρά, να έρθουν ένας-ένας, αλλά σε μια στιγμή τέτοιας απόγνωσης, οι εντολές και οι φωνές δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Κάποιοι θερμόαιμοι άρχισαν να καβγαδίζουν, και για λίγες στιγμές, τούφες από μαλλιά, γροθιές

και πατάτες μπλέχτηκαν σ' ένα χάος. Μόλις το σακί αδειάστηκε, η ταραχή κόπασε απότομα. Οι περισσότεροι, όσοι είχαν πάρει το μερίδιό τους, απομακρύνθηκαν σιωπηλοί, ενώ μερικοί που δεν είχαν προλάβει, γονάτισαν στο χιόνι και έψαχναν απεγνωσμένα μήπως βρουν καμιά πατάτα παρατημένη. Μια γυναίκα κατάφερε να ανακαλύψει μία. Την καθάρισε από το χιόνι με προσοχή και την έκρυσε γρήγορα μέσα στα ρούχα της. Ένα κύμα αισιοδοξίας την πλημμύρισε. Ίσως, σκέφτηκε, να υπάρχει ακόμη ελπίδα.

Το τρένο είχε αδειάσει από τους αμάχους και οι στρατιώτες που το πλαισίωναν είχαν ήδη ανέβει πάνω και περίμεναν την επιστροφή τους. Ο αέρας είχε κοπάσει και έτσι οι φωνές του παππού για βοήθεια ακούγονταν πεντακάθαρα:

«Βοήθεια, βοήθεια λίγο παρακάτω να με πάτε...» Κανείς δεν γύρισε να τον κοιτάξει, ούτε κανείς τον είδε ξανά.

Ο ουρανός ήταν γεμάτος γκριζα σύννεφα, και το κρύο τρυπούσε τα κόκκαλα. Το παγωμένο τοπίο με τα λίγα σκορπισμένα δέντρα έμοιαζε ατέλειωτο. Ο αέρας, αν και είχε κοπάσει, παρέμενε πικρός και παγερός, προκαλώντας ρίγη.

Μία από τις δύο νύφες, η νεότερη, πλησίασε τη γιαγιά και την αγκάλιασε στοργικά. Με μια απαλή, ενθαρρυντική φωνή της ψιθύρισε:

«Κυρία Sofia, μην απελπίζεστε. Είμαι σίγουρη ότι ο Eric είναι ζωντανός.»

Το άκουσμα του ονόματός του, μετά από μέρες σιωπής, έφερε μια λάμψη ελπίδας στα μάτια της κυρίας Sofia. Το πρόσωπό της, για μια στιγμή, φωτίστηκε από τη σκέψη.

«Ναι... ίσως... ίσως και να είναι ακόμα ζωντανός!» μουρμούρισε, η φωνή της γεμάτη προσμονή και θάρρος.

Έσφιξε τα χέρια των μικρών εγγονών της, νιώθοντας τη δύναμη να επιστρέφει μέσα της. Η απόφασή τους ήταν ξεκάθαρη. Ξεκίνησαν το ταξίδι τους μέσα στο πυκνό χιόνι, με την ελπίδα να φτάσουν στο λιμάνι για να βρουν τη σωτηρία τους .

Σχόλια: Οι καθυστερήσεις στην εκκένωση ήταν αποτέλεσμα της ανένδοτης άρνησης των ναζιστικών αρχών να παραδεχτούν την επικείμενη ήττα. Η προπαγάνδα, ενισχυμένη από το καθεστώς, απαιτούσε την παραμονή στα κατεχόμενα εδάφη ως ύστατη ένδειξη πίστης στη "τελική νίκη". Εν τω μεταξύ, η αμείλικτη προέλαση του Κόκκινου Στρατού έκανε κάθε σχέδιο εκκένωσης να μοιάζει ανεπαρκές και καταδικασμένο, πριν καν εφαρμοστεί. Η έλλειψη διαθέσιμων μέσων μεταφοράς επιδείνωσε το χάος, αφήνοντας τους πολίτες, μόνοι και αβοήθητοι, να παλεύουν απέναντι στον αμείλικτο εφιάλτη του πολέμου.

20 Ιανουαρίου 1945

Στρατόπεδο Stutthof

Danzig - Ανατολική Πρωσία

"Η Τελευταία Πράξη του Άρχοντα"

Τρία κοφτά χτυπήματα ακούστηκαν στο παχύ ξύλο της πόρτας.

«Περάστε!» ακούστηκε μια ψιλή, αντρική φωνή από μέσα.

Η πόρτα άνοιξε απότομα, και ένας αξιωματικός των SS, με τον βαθμό του Untersturmfuhrer, μπήκε γρήγορα στο δωμάτιο. Ψηλός, σχεδόν επιβλητικός, χαιρέτησε με άψογη στρατιωτική κίνηση:

«Heil Hitler, διοικητά!»

Ο διοικητής, με ένα νωχελικό νεύμα, απάντησε στον χαιρετισμό. Μόλις είχε αρχίσει να ξημερώνει και δεν είχε προλάβει να πιει καφέ. Συνήθως τέτοιες ώρες απολάμβανε το γυμνό κορμί της ξανθιάς γυναίκας που ήταν ξαπλωμένη δίπλα του στο κρεβάτι. Σπάνια τον ενοχλούσαν τόσο νωρίς.

«Τι είναι τόσο σημαντικό, Μπάστιαν; Έξω έχει ακόμα σκοτάδι.»

«Επείγον μήνυμα από το Βερολίνο,» απάντησε ο αξιωματικός, παραδίδοντας ένα χαρτί.

Ο Wergan το πήρε και άρχισε να διαβάζει.

«Ξεκινάει η εκκένωση,» είπε με ψιλή φωνή, που πρόδιδε την ανησυχία του. Ήξερε ότι αυτή η στιγμή ήταν αναπόφευκτη—η εκκένωση του γερμανικού πληθυσμού της Πρωσίας μπροστά στη λαίλαπα των Ρώσων.

«Όλα είναι έτοιμα, κύριε. Περιμένουμε μόνο την τελική σας εντολή,» ανέφερε ο Μπάστιαν.

Ο Διοικητής Moritz Wergan έμεινε για λίγο ακίνητος, κοιτάζοντας το λυκόφως έξω από το παράθυρο. Με αργές κινήσεις, πλησίασε το μεγάλο τραπέζι στο κέντρο του δωματίου. Έβγαλε ένα μπρελόκ, ξεχώρισε ένα μικρό μπρούτζινο κλειδί και άνοιξε το μεσαίο συρτάρι. Από μέσα, τράβηξε έναν μαύρο δερμάτινο φάκελο, με τη σβάστικα χαραγμένη σε χρυσό. Μέσα στον φάκελο υπήρχε μόνο μια σελίδα. Ο τίτλος στο κέντρο έγραφε: *EINSTATZBEFEHL No3*.

Σήκωσε την αγαπημένη του πένα, πήρε ένα σοβαρό, ψυχρό ύφος και έβαλε την υπογραφή του. Με ευλάβεια, έβαλε την πένα στη θέση της. Η πένα είχε χαραγμένη τη νεκροκεφαλή των SS και του την είχε κάνει δώρο ο ίδιος ο Άντολφ Άιχμαν το 1942, όταν είχε πάρει την προαγωγή του σε διοικητή του στρατοπέδου συγκέντρωσης του Stutthof. Με αυτήν την πένα είχε υπογράψει εκατοντάδες εκτελέσεις αιχμαλώτων αυτά τα χρόνια.

Αυτή ήταν η δουλειά του και την απολάμβανε. Η αίσθηση της εξουσίας που κρατούσε στα χέρια του τον γέμιζε υπερηφάνεια, και δεν έκανε καμία προσπάθεια να το κρύψει. Τα τελευταία δύο χρόνια ήταν τα καλύτερα της ζωής του. Ζούσε χωρίς όρια, αποφασίζοντας μόνος του τι θα κάνει, πότε και πώς.

Αλλά τώρα, ο ορίζοντας σκοτεινίαζε. Οι Ρώσοι πλησίαζαν, και μαζί τους έφερναν την απειλή να καταστρέψουν όσα είχε χτίσει. Το βασίλειό του, η αυτοκρατορία του απόλυτου ελέγχου, έμοιαζε να κλονίζεται από τη σκέψη της φυγής. Σηκώνει το χαρτί και το δίνει στον υπολοχαγό του:

«Σημείωσε, Μπάστιαν. Στις 20 Ιανουαρίου 1945, ώρα 06:00, εγώ, ο Wergan Moritz, υπέγραψα την τελευταία μου διαταγή ως διοικητής του Stutthof. Οι εντολές είναι ξεκάθαρες. Θα βρεις όσο δυναμίτη έχουμε και θα καταστρέψεις τις τελευταίες εγκαταστάσεις. Αύριο το πρωί ξεκινά η μεταφορά των αιχμαλώτων. Πιάσε δουλειά, Μπάστιαν. Θα είναι μεγάλη η ημέρα.»

Η φωνή του Moritz ήταν ψυχρή, γεμάτη αποφασιστικότητα, καθώς έδινε την εντολή που θα σφράγιζε το τέλος μιας εποχής

Εκείνη τη στιγμή, η γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη στο κρεβάτι σηκώθηκε αργά, με μια κίνηση γεμάτη χάρη και νάζι. Το κορμί της, γυμνό όπως τη γέννησε η μητέρα της στο Μινσκ πριν από τριάντα ένα χρόνια, έλαμπε στο αχνό φως του δωματίου. Δεν ένιωσε καμία ντροπή—αντίθετα, το απολάμβανε. Ήξερε ότι οι άντρες τη θαύμαζαν, τη ποθούσαν, και αυτό την έκανε να νιώθει τυχερή. Ήταν η γυναίκα που είχε κατακτήσει τον πιο ισχυρό άντρα της περιοχής.

Έσκυψε αργά, μελετημένα, και πήρε τη ροζ ρόμπα της από το πάτωμα. Την είχε πετάξει εκεί το προηγούμενο βράδυ, σε μια στιγμή πάθους. Την τίναξε ελαφρά και, με μια ανάλαφρη κίνηση, την πέρασε πάνω από τους ώμους της. Τα μικρά, στητά στήθη της και το λεπτό, καλλίγραμμο κορμί της κρύφτηκαν πίσω από το απαλό ύφασμα. Έδεσε χαλαρά το κορδόνι της ρόμπας, ξάπλωσε ξανά στο κρεβάτι και άναψε ένα τσιγάρο, αφήνοντας τον καπνό να σχηματίσει κύκλους στον αέρα.

Ο υπολοχαγός Μπάστιαν Vogt την κοίταξε με αποστροφή. Τα μάτια του έμειναν για λίγο πάνω της, γεμάτα περιφρόνηση, πριν στραφούν ξανά στον διοικητή του. Πήρε την υπογεγραμμένη εντολή, χαιρέτησε απότομα και έκανε μεταβολή για να φύγει.

«Υπολοχαγέ, κάτι τελευταίο,» ακούστηκε η ψιλή φωνή του διοικητή.

«Θέλω να βρεις τις δύο επιτηρήτριες Aufseherin και να τις φέρεις στο γραφείο μου σε μισή ώρα. Τώρα μπορείς να φύγεις.»

Ο Σεμπάστιαν χαιρέτησε στρατιωτικά, έκανε μια απότομη αναστροφή και βγήκε από το δωμάτιο με βαριά βήματα. Ήξερε πολύ καλά τι θα έκανε ο Moritz αυτό το μισάωρο.

Σίγουρα θα έπαιζαν κάποιο θεατρικό παιχνίδι και προς το τέλος της παράστασης θα ακούγονταν τα δυνατά ερωτικά βογγητά της Νάντιας. Ο διοικητής λάτρευε τα δυνατά βογγητά και η Νάντια του έδινε αυτό ακριβώς που ήθελε. Ήταν ένας άντρας μέτριου αναστήματος, σχεδόν κοντός, με

τσιριχτή φωνή. Σίγουρα δεν είχε την επιβλητική εμφάνιση ενός Γερμανού αξιωματικού. Με απλά πολιτικά ρούχα, θα έμοιαζε με έναν ασήμαντο άνθρωπο. Ωστόσο, φορώντας τη μαύρη στολή με τις νεκροκεφαλές των SS, εξέπεμπε μια αίσθηση δύναμης—μια σαδιστική, αδυσώπητη ισχύ που έμοιαζε σχεδόν υπερφυσική. Ο Σεμπάστιαν θα έκανε τα πάντα για τον διοικητή του. Ήταν το καθήκον του, η ζωή του. Αλλά η σκέψη ότι θα ερχόταν και αυτή μαζί τους τον έκανε να σφίξει τα δόντια. Μια Σλάβα... Έφτυσε με αηδία στο πάτωμα. Το μυαλό του έτρεξε στους αριθμούς. Ένα εκατομμύριο Ρώσοι, βαριά οπλισμένοι, με άρματα και αεροπλάνα, είχαν σχεδόν περικυκλώσει τη θέση τους. Ο θάνατος πλησίαζε από κάθε κατεύθυνση.

Απάνω στο δωμάτιο ο Moritz κλείδωσε το συρτάρι του. Κοίταξε στο τζάκι και όσο έβλεπε την φωτιά τον έπιασε μια μελαγχολία. Ήταν οι τελευταίες μέρες ως βασιλιάς στο ζεστό, πολυτελές καταφύγιό του.

Σε λίγες μέρες θα έπρεπε να εγκαταλείψει τα πάντα, να επιβιβαστεί σε ένα παγωμένο αμάξι με άγνωστο προορισμό.

Καθώς οι σκέψεις του περιπλανιόντουσαν, ένα πικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. Όταν θα επέστρεφε στη Γερμανία, ποια θέση θα του έδιναν; Η καριέρα του στον εγκλεισμό και την εξόντωση αιχμαλώτων ήταν αξιοσημείωτη. Ένας άνθρωπος σαν κι αυτόν, με τέτοια «προσφορά» στο Γ' Ράιχ, δεν θα έμενε ποτέ ανεκμετάλλευτος. Ίσως, σκέφτηκε, να τον περίμενε μια προαγωγή. Η σκέψη αυτή τον έκανε να ανακτήσει την αυτοπεποίθησή του. Έγλειψε τα χείλη του, και με μια απότομη κίνηση του κεφαλιού του, γύρισε το βλέμμα του στη Νάντια. Τα μάτια του έλαμψαν με μια λάγνα, πονηρή έκφραση. Δεν χρειαζόταν πλέον καφέ. Ήταν ήδη ξύπνιος, και το μυαλό του είχε αρχίσει να σχεδιάζει το επόμενο βήμα.

Σχόλιο: Από το στρατόπεδο Stutthof ξεκίνησε μια πορεία θανάτου με γυναίκες, υπό απάνθρωπες συνθήκες. Οι κρατούμενες, εξαντλημένες και υποσιτισμένες, αναγκάστηκαν να βαδίσουν μέσα στο παγωμένο τοπίο, ενώ πολλές δεν άντεξαν και άφησαν την τελευταία τους πνοή στον δρόμο. Οι πορείες αυτές αποτέλεσαν μια από τις πιο σκοτεινές πτυχές της φρίκης των στρατοπέδων συγκέντρωσης.

Ομάδα εργατών Todt

"Αίμα και Χιόνι: Η Μάχη της Επιβίωσης"

Λυκόφως. Η νύχτα υποχωρούσε αργά καθώς η αυγή πλησίαζε, η ομάδα πάλευε με κάθε βήμα μέσα στο πυκνό χιόνι. Η προστασία του χωριού στον ορίζοντα ήταν το μόνο που τους έδινε δύναμη, αλλά η απόσταση—μόλις τέσσερα χιλιόμετρα—μοιάζε με τιτάνια προσπάθεια. Τα κορμιά τους ήταν ένα βαρύ φορτίο από την εξάντληση της βραδινής πορείας.

Το τοπίο ήταν κενό, απόλυτα ερημικό, σαν να είχε εγκαταλειφθεί από κάθε μορφή ζωής. Η πεδιάδα έμοιαζε με μια ατελείωτη, λευκή θάλασσα που τους περίβαλε, ψυχρή και απροσπέλαστη. Δεν υπήρχε κανένα

σημάδι για κάλυψη, ούτε δέντρο, ούτε βράχος, ούτε κρυψώνα.

Είχαν αρχίσει την υποχώρηση από τη Λιθουανία πριν δεκαπέντε ημέρες (15). Κάθε νύχτα προχωρούσαν υπό την ασπίδα του σκοταδιού, ενώ τη μέρα κρύβονταν για να ξεκουραστούν και να κοιμηθούν. Ο ουρανός ήταν γεμάτος εχθρικά αεροπλάνα, καθώς οι Ρώσοι κυριαρχούσαν απόλυτα στον αέρα.

Τις τελευταίες ημέρες ο καιρός είχε υπάρξει σύμμαχός τους. Τα σύννεφα, σαν ασπίδα, τους προσέφεραν την απαραίτητη κάλυψη. Αλλά η εύνοια του καιρού δεν κρατά για πάντα. Σήμερα, ο ουρανός θα καθάριζε και το ξημέρωμα θα αποκάλυπτε τα πάντα στους διώκτες τους. Τα αεροπλάνα θα απογειώνονταν, τα τανκς θα πλησίαζαν, και η γη θα γέμιζε με θάνατο και καταστροφή.

«Ανοίξτε βήμα, παιδιά! Λίγο έμεινε!» φώναξε ο Rainer, ο επικεφαλής της ομάδας. Με τη φωνή του γεμάτη αποφασιστικότητα, γύρισε στον υπολοχαγό του που βρισκόταν πιο πίσω.

«Υπολοχαγέ, πρέπει να επιταχύνουμε. Πήγαινε πίσω και σιγουρέψου ότι οι τελευταίοι τα καταφέρνουν.»

«Μάλιστα, Hauptbauführer, (Επικεφαλής Κατασκευών),»

απάντησε ο υπολοχαγός. «Θα προσπαθήσω να βοηθήσω όσους τραυματίες έχουν μείνει πίσω.» Με τα λόγια αυτά, έφυγε τρέχοντας προς την ουρά της πορείας.

Ένα αγόρι περπατούσε κοντά στον Hauptbauführer Rainer, ντυμένο με πολιτικά ρούχα. Το βλέμμα του, παράδοξα ώριμο για την ηλικία του, συνάντησε τα μάτια του πατέρα του. Με ψύχραιμη φωνή ρώτησε:

«Πατέρα, θα αργήσουμε πολύ ακόμα; Ο ουρανός φαίνεται καθαρός σήμερα.»

«Όχι, Marcus, σε λίγη ώρα θα φτάσουμε,» είπε κοφτά ο πατέρας του. Η φωνή του ήταν σταθερή, αλλά τα μάτια του πρόδιδαν την ανησυχία που έκρυβε.

Ήταν μόλις δεκαπέντε ετών. Ο Marcus είχε ζήσει τα παιδικά του χρόνια μέσα στην ευμάρεια και τη μεγαλοπρέπεια της Γερμανίας. Όμως τα τελευταία έξι χρόνια, ο εφιάλτης του πολέμου είχε αλλάξει τη ζωή του για πάντα. Από τον θρίαμβο του 1940 είχε δει τη λάμψη της Γερμανίας να ξεθωριάζει. Κάθε μέρα ήταν ένας νέος αγώνας για επιβίωση.

Ο Hauptbauführer Rainer ήταν υπεύθυνος για τις ζωές των εργατών της περιβόητης ομάδας Todt. Από τις 223 ψυχές που είχαν ξεκινήσει αυτή την οδυνηρή πορεία, είχαν απομείνει περίπου 160. Ο θάνατος είχε πάρει τους υπόλοιπους: αεροπορικές επιθέσεις, πείνα, εξάντληση και το αδυσώπητο κρύο. Οι απώλειες είχαν γίνει τόσο καθημερινές, που πλέον δεν μετρούσαν.

«Νιώθω πολύ κουρασμένος. Το μόνο που θέλω είναι να βρούμε ένα δωμάτιο, για να καταρρεύσω στο πάτωμα. Η πληγή από την μπότα στο πόδι μου με έχει πεθάνει στον πόνο», είπε ο Marcus, με φωνή γεμάτη αγανάκτηση και πόνο.

Ο πατέρας του τον κοίταξε με βλέμμα γεμάτο ένταση και πάθος.

«Βάλε τα δυνατά σου, Marcus! Αυτό θα είναι το τελευταίο μας βράδυ εδώ στην ερημιά. Αύριο θα έχουμε φτάσει επιτέλους στο λιμάνι. Ξέρεις τι σημαίνει αυτό; Σήμερα θα φάμε όλοι από διπλή μερίδα φαγητό. Αφού φτάσαμε ως εδώ, μας αξίζει. Αύριο θα έχουμε ζεστό φαγητό στο λιμάνι».

«Ναι, πατέρα», αποκρίθηκε ο Marcus, σχεδόν μουρμουρίζοντας. «Ωραίο θα ήταν λίγο ζεστό φαγητό και ξεκούραση».

Ο πατέρας στάθηκε, αφήνοντας το βλέμμα του να χαθεί στο βάθος. «Έστειλαν τα μεγαλύτερα μας πλοία για να μας σώσουν», είπε με τόνο γεμάτο περηφάνια. «Η Γερμανία μας χρειάζεται. Πρέπει να φανούμε αντάξιοι της πατρίδας μας και του αγώνα της. Θα γυρίσουμε πίσω, και θα συνεχίσουμε, όπως μας επιβάλλει το καθήκ.....».

Μια ξαφνική βουή διέκοψε απότομα τη φράση του πατέρα. Γύρισαν σχεδόν ταυτόχρονα τα κεφάλια τους προς τα πίσω.

Η βουή γινόταν όλο και πιο έντονη. Μέσα από το αχνό φως της αυγής, δυο φιγούρες άρχισαν να διαγράφονται στον ορίζοντα. Ήταν δύο ρωσικά αεροπλάνα Ilyushin Il-2, που με θόρυβο έσκιζαν τον ουρανό πάνω από την πεδιάδα. Οι άντρες στο έδαφος πάγωσαν, δέσμιοι του φόβου τους.

«Πώς στον διάολο μας βρήκαν τόσο γρήγορα;» φώναξε ο Rainer, η φωνή του γεμάτη οργή και πανικό.

Τα αεροπλάνα πέρασαν βρυχώμενα, σκίζοντας τον ουρανό ακριβώς πάνω από τα κεφάλια τους χωρίς να επιτεθούν. Τα σώματα των ανδρών μαζεύτηκαν ενστικτωδώς. Ο θόρυβος από τις μηχανές τους γινόταν πιο υπόκωφος καθώς τα αεροπλάνα άρχισαν να ελαττώνουν ταχύτητα. Έκαναν έναν κύκλο αναστροφής, σαν αρπακτικά που ετοιμάζονται να επιτεθούν ξανά.

Το λυκόφως, που προηγουμένως τους χάρισε μια αόρατη κάλυψη, είχε εξαφανιστεί. Ήταν πλέον βέβαιο: οι πιλότοι τους είχαν δει. Οι μηχανές φώναζαν καθώς τα αεροπλάνα γύριζαν για να κατευθυνθούν ξανά προς την πεδιάδα.

Πανικός κυρίευσε τους άντρες. Τα χέρια τους άφησαν ό,τι κρατούσαν, – σακίδια, όπλα και προμήθειες διασκορπίστηκαν στο παγωμένο έδαφος. Με μεγάλες, άτσαλες δρασκελιές, έτρεχαν με απεγνωσμένη ένταση, άλλοι δεξιά, άλλοι αριστερά, σαν φύλλα στον άνεμο., Μερικοί έπεσαν στα γόνατα, τα δάχτυλά τους χτυπούσαν μανιασμένα στο παχύ στρώμα χιονιού, σκάβοντας με όλη τη δύναμη της θέλησής τους για να επιβιώσουν. Τα χέρια τους έτρεμαν, αλλά δεν σταματούσαν. Τα αεροπλάνα, σαν Γεράκια της Στέπας (Falco cherrug), βούτηξαν με ακρίβεια θανάτου. Τα πολυβόλα τους άνοιξαν πυρ, και μια βροχή από σφαίρες ξέσπασε με αμείλικτη ορμή. Οι σφαίρες έπεφταν ανελέητα, διαπερνώντας κορμιά με την ωμή δύναμη του μετάλλου. Το λευκό, καθαρό χιόνι βάφτηκε κόκκινο μεμιάς από το αίμα των συντρόφων του. Κραυγές πόνου και απόγνωσης αντήχησαν στην παγωμένη πεδιάδα.

Άνθρωποι που γνώριζε, που εμπιστευόταν, χάνονταν μέσα σε δευτερόλεπτα μπροστά στα μάτια του.

Ο Γερμάνιο παρακολουθούσε τον υπολοχαγό του να τρέχει προς τα πίσω, άθελά του τον είχε στείλει στο σημείο της επίθεσης. Τον είδε να πλησιάζει έναν τραυματία, το σώμα του σκυφτό, γεμάτο από γνωση και καθήκον.

Μια ριπή από το πολυβόλο έσκισε τον αέρα, σαν ξαφνικός κεραυνός. Ο Germanio πάγωσε, το σοκ τον χτύπησε σαν κύμα. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα καθώς είδε τις σφαίρες να βρίσκουν τον υπολοχαγό και τον τραυματία.

Ο υπολοχαγός, σαν μαριονέτα που κόπηκαν ξαφνικά τα νήματά της, σήκωσε τα χέρια του ψηλά σε μια τελευταία, απελπισμένη κίνηση. Το σώμα του λύγισε αργά, σαν να παραδινόταν στη μοίρα του, και έπεσε στο παγωμένο έδαφος. Ξάπλωσε δίπλα στον τραυματία, οι δύο τους ακίνητοι, έγιναν ένα με το ματωμένο χιόνι. Τα αεροπλάνα, αφού σκόρπισαν τον όλεθρο, χάθηκαν πίσω από τα γκρίζα σύννεφα.

Ο πατέρας με τον γιο του δίπλα του και μια ομάδα είκοσι ή τριάντα άλλων εξαντλημένων ψυχών, προχώρησαν μπροστά μέσα στο πυκνό χιόνι. Παρασυρμένοι από το ένστικτο της επιβίωσης, έσφιγγαν τα δόντια τους, αρνούμενοι να σταματήσουν. Η ανάσα τους ήταν ακόμα κομμένη από την προηγούμενη επίθεση, όταν στον ουρανό εμφανίστηκε ξανά το ρωσικό ζευγάρι αεροπλάνων. Αυτή τη φορά, τα αεροπλάνα κατέβαιναν με ψυχρή ακρίβεια, σαν αρπακτικά, έτοιμα να σφραγίσουν τον όλεθρο. Η μύτη από το ένα αεροπλάνο άρχισε να δείχνει προς το μέρος τους.

Ο νεαρός Marcus, που από την αρχή της επίθεσης δεν είχε χάσει ούτε μια στιγμή τα αεροπλάνα από τα μάτια του, τώρα βλέπει πεντακάθαρα ότι το ένα τους είχε βάλει στο στόχο του.

«Καλυφθείτε, θα μας θερίσει!»

φώναξε με όλη τη δύναμη της ψυχής του, πριν σωριαστεί στο χιόνι. Έκλεισε τα μάτια και κάλυψε ενστικτωδώς το κεφάλι του, ενώ ο ήχος από το κροτάλισμα των όπλων γέμισε τον αέρα. Σφαίρες έπεφταν στο χιόνι, σκίζοντας σάρκες, και οι κραυγές των τραυματισμένων αντηχούσαν σαν θρήνος. Χωρίς να τολμήσει να σηκώσει το κεφάλι του από την κάλυψη του χιονιού, άκουσε τα αεροπλάνα να απομακρύνονται, έχοντας εξαντλήσει όλες τις σφαίρες τους.

Ο πεντακάθαρος αέρας είχε μολυνθεί από το μπαρούτι, το αίμα και τον θάνατο, ενώ το χιόνι, άλλοτε λευκό και αγνό, τώρα ήταν βαμμένο με κόκκινο. Ο Germanio, αφού βεβαιώθηκε ότι ο γιος του ήταν καλά, σηκώθηκε απότομα. Το βλέμμα του ήταν γεμάτο ταραχή, και η φωνή του, αν και τρεμάμενη, αντήχησε δυνατά:

«Σε λίγο θα έρθουν κι άλλοι! Αφήστε τους νεκρούς εδώ!»

Ξεροκατάπια, η φωνή του έσπασε για μια στιγμή. Πάνω απ' όλα, ήταν Χριστιανός. Ήξερε ότι αυτοί οι άντρες έπρεπε να ταφούν, να βρουν την ηρεμία τους. Έσφιξε τα δόντια του, και με έναν ψυχρό, αποφασιστικό τόνο, συνέχισε: «Δυο-δυο, πιάστε τους τραυματίες και μαζευτείτε όλοι στο χωριό!» Η ένταση της στιγμής ήταν διάχυτη, καθώς οι άντρες γύρω του υπάκουσαν χωρίς να πουν λέξη.

Η αποφασιστικότητα του Rainer τους έδινε μια κατεύθυνση, μια ελπίδα μέσα στο χάος. Η επίθεση κράτησε μόλις 4 με 5 λεπτά, αλλά φάνηκε σαν μια αιωνιότητα. Οι νεκροί κείτονταν διάσπαρτοι στο παγωμένο, χιονισμένο τοπίο. Ο εχθρός θα επέστρεφε, και το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να συγκεντρώσουν τους τραυματίες και να τους μεταφέρουν γρήγορα μέχρι την ασφάλεια του χωριού.

Σχόλια: Από όλα τα κατεχόμενα μέρη, Γερμανοί κάθε είδους και ηθικής έσπευσαν στα λιμάνια σωτηρίας. Εκτελεστές με αίμα στα χέρια τους, καιροσκόποι που έβλεπαν την ευκαιρία να διαφύγουν, φανατικοί που αρνούσαν να δεχτούν την ήττα, άμαχοι που έψαχναν απεγνωσμένα ασφάλεια, τραυματίες που πάλευαν να σταθούν όρθιοι, διοικητές και υπασπιστές που έβλεπαν την εξουσία τους να καταρρέει. Όλοι, ανεξαρτήτως

προέλευσης ή σκοπού, έτρεξαν να ξεφύγουν, καθώς η επίσημη εντολή εκκένωσης σήμανε την αρχή του τέλους.

Λιμάνι Gotenhafen, - βόρεια Πολωνία

27 Ιανουαρίου 1945

"Εκεί που οι Καρδιές Ξανασυναντιούνται"

<<Η μοναδική μας ελπίδα,>>

σκεφτόταν ο στρατιώτης, καθώς το βλέμμα του περιπλανιόταν πάνω στο σκαρί του τεράστιου πλοίου. Τα αμπάρια γέμιζαν με κάθε λογής πολεμικό υλικό, ενώ οι βαριά τραυματισμένοι στρατιώτες επιβιβάζονταν με προτεραιότητα, σύμφωνα με τις εντολές από τη Γερμανία. Η εκκένωση ακολουθούσε αυστηρή σειρά: πρώτα τα εφόδια και οι τραυματίες, και μόνο τότε οι άμαχοι και οι υπόλοιποι στρατιώτες.

Το βαθύ τραύμα στον λαιμό του ακόμα τον έκαιγε. Ωστόσο, η κατάστασή του δεν ήταν αρκετά σοβαρή για να του επιτραπεί η επιβίβαση, αφήνοντάς τον να περιμένει μαζί με τους υπόλοιπους. Η σφαίρα είχε γλιστρήσει ανάμεσα στους μύς του λαιμού, αποφεύγοντας τις αρτηρίες, αφήνοντάς τον να ισορροπεί ανάμεσα στη ζωή και τον θάνατο – ένα θαύμα που τον κράτησε ζωντανό. Και σαν να μην έφταναν όλα τα δεινά, είχε χάσει τα γυαλιά του, σχεδόν ανήμπορος να δει καθαρά, παγιδευμένος σε έναν θολό κόσμο.

Δύο μέρες είχαν περάσει, γεμάτες αναμονή και αβεβαιότητα, με τον χρόνο να κυλά βασανιστικά αργά. Το λιμάνι, άλλοτε σύμβολο εμπορίου και ζωής, τώρα ξεχείλιζε από πανικό, ένταση και σύγχυση, καθώς βρισκόταν στο επίκεντρο της Επιχείρησης Hannibal, της μεγαλύτερης ναυτικής εκκένωσης στην ιστορία. Στρατιώτες φώναζαν διαταγές, πασχίζοντας να επιβάλουν

τάξη μέσα στο χάος, ενώ φορτηγά γεμάτα πολεμικό υλικό διέσχιζαν βιαστικά τους γεμάτους δρόμους. Όμως οι περισσότεροι που είχαν πλημμυρίσει το λιμάνι ήταν άμαχοι, κυρίως γυναίκες με τα μωρά τους και ηλικιωμένοι. Η απελπισία ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, καθώς ήταν φανερό πως δεν υπήρχε περίπτωση να σωθούν όλοι. Το πλήθος παρέμενε εκεί, καθηλωμένο από την αγωνία, προσπαθώντας να πιαστεί από κάθε ελπίδα, όσο μικρή κι αν ήταν.

Μέσα από την μιζέρια και την οχλαγωγία της προβλήτας, μια νεαρή γυναικία φωνή ακούστηκε: <<Matti >> ??

Ο στρατιώτης αναθάρρησε γιατί με αυτό το χαϊδευτικό τον αποκαλούσαν τα αγαπημένα του άτομα αλλά τώρα ήταν όλοι νεκροί. Μάλλον μέσα σε τόση φασαρία δεν θα είχε ακούσει καλά.

<<Matti>>

αντήχησε δυνατότερα η γυναικία φωνή, σπάζοντας τον θόρυβο. Η καρδιά του σταμάτησε – τη φωνή αυτή την ήξερε, του ήταν αδύνατο να την μπερδέψει. Αν και τα μάτια του δεν μπορούσαν να διακρίνουν, η ακοή του παρέμενε ανίκητη. Κοίταξε προς το μέρος της και το μόνο που έβλεπε ήταν το θολό τοπίο. Αλλά σιγά-σιγά, μια λευκή γυναικία φιγούρα άρχισε να διαγράφεται. Μέσα στο αποπνικτικό γκρίζο, ήταν σαν ένα φως που διαπερνούσε το σκοτάδι. Μεμιάς, όλα γύρω του εξαφανίστηκαν: ο θόρυβος του λιμανιού, οι φωνές, ο πόνος από την πληγή του – όλα υποχώρησαν. Το βλέμμα του καρφώθηκε στη λευκή μορφή.

Μια σκέψη τρύπωσε στο μυαλό του: μήπως η φωνή αυτή ήταν ένα όνειρο, μια φαντασία; Και τότε, τα μάτια του την αντίκρισαν πεντακάθαρα. Η αγαπημένη του Agathe στεκόταν μπροστά του, φορώντας την κατάλευκη στολή της νοσοκόμας, έμοιαζε σαν να έχουν κατέβει οι άγγελοι στην γη.

-Matthew Lang - εσύ είσαι; Η φωνή της έτρεμε, σαν να μην μπορούσε ακόμη να αποδεχτεί την πραγματικότητα.

Ναι, αυτός ήταν – ο Matthew Lang, ένας βετεράνος που είχε πολεμήσει γενναία τους Ρώσους. Κι όμως, τώρα, μπροστά στην Agathe, στεκόταν παγωμένος, ακίνητος. Είχαν περάσει πέντε ολόκληρα χρόνια από την τελευταία τους συνάντηση. Ήξερε πως είχε αλλάξει. Αλλά... τόσο πολύ ώστε να μοιάζει αγνώριστος?

Σήκωσε το χέρι του προς το μέρος της και της είπε :

< Αγκαθα εγώ ... εγώ είμαι >

Η σκηνή πάγωσε.

Ο χρόνος έμοιαζε να σταματά, μέχρι που η Agathe έκανε την πρώτη κίνηση και έτρεξε προς το μέρος του. Ο Matthew άνοιξε τα χέρια του, και εκείνη χώθηκε μέσα τους, σαν να προσπαθούσε να βρει καταφύγιο ύστερα από χρόνια χαμένων στιγμών. Έμειναν αγκαλιασμένοι, γεμίζοντας το κενό των χρόνων που τους χώρισαν. Οι ανάσες τους ενώθηκαν μαζί με τους χτύπους της καρδιάς τους. Δεν υπήρχαν λέξεις, μόνο η αίσθηση της παρουσίας του ενός μέσα στον άλλον, σαν να βρίσκονταν για πρώτη φορά.

Απομακρύνθηκαν διστακτικά, λες και φοβούνταν ότι η στιγμή θα χαθεί. Το βλέμμα του Matthew την περιεργαζόταν – η Agathe ήταν ακριβώς όπως την θυμόταν, όμορφη, γεμάτη ζωή, σαν να είχε απόδρασή από την κόλαση του πολέμου. Είχαν την ίδια ηλικία αλλά ο Matthew έδειχνε σαφώς μεγαλύτερος, ο πόλεμος τον είχε φθείρει.. Οι λευκές γάζες τύλιγαν τον λαιμό του, αποκαλύπτοντας τις πληγές που δεν μπορούσαν να κρυφτούν. Το βλέμμα του, βαρύ, κουβαλούσε τη φθορά του πολέμου. Ένας άντρας που ο πόλεμος είχε καταπιεί.

«Φαίνεσαι πανέμορφη, *Schöne Fräuleins*», της είπε με αμήχανη φωνή, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή του.

Εκείνη τον κοίταξε και, χωρίς να χάσει χρόνο, απάντησε: «Μακάρι να μπορούσα να πω το ίδιο για εσένα, Matti». Η φωνή της ήταν κοφτή, πειρακτική, μα το βλέμμα της είχε μια δόση παιχνιδιού.

Την ήξερε από το σχολείο και την αγαπούσε από τότε. Ήταν και οι δύο δεκαεννιά, με σχέδια για το μέλλον. Όμως, την 1η Σεπτεμβρίου 1939, όλα άλλαξαν. Εκείνος έφυγε για το μέτωπο, κι εκείνη έγινε εθελόντρια νοσοκόμα. Τα συναισθήματα θυσιάστηκαν στο καθήκον.

Θα μπορούσαν να ανταλλάσσουν μηνύματα, όπως έκαναν τόσοι άλλοι – σκόρπιες κουβέντες γεμάτες ελπίδα και προσμονή. Όμως όχι αυτοί. Δεν το είχαν σχεδιάσει, ούτε το είχαν συζητήσει. Ήταν κάτι που γεννήθηκε αυθόρμητα, σαν μια σιωπηρή συνεννόηση, μέσα στη βία και τον παραλογισμό του πολέμου. Ο πόλεμος τους χώρισε, αλλά, παράξενα, η σιωπή αυτή τους έδενε περισσότερο από τις λέξεις.

Εκείνη του άγγιξε τη μύτη, κι εκείνος έκανε πως δάγκωνε παιχνιδιάρικα το δάχτυλό της. Ένα παλιό, παιδικό παιχνίδι, κρυμμένο βαθιά στη μνήμη τους,

ξύπνησε ξαφνικά. Και τότε γέλασαν. Γέλασαν αληθινά, με όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Θεέ μου, πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που άφησαν τον εαυτό τους να νιώσει έτσι; Σαν να είχαν ξεχάσει πώς είναι να γελάς. της αγκάλιασε τα χέρια με τα δικά του, σαν να προσπαθούσε να κρατήσει αυτή τη στιγμή για πάντα. Την κοίταξε βαθιά στα μάτια, και η φωνή του, γεμάτη ρίγη από τη συγκίνηση που τον κυρίευσε, ανέβηκε σαν ψίθυρος.

«Δεν ξέρω πώς βρέθηκες εδώ, αλλά... χαίρομαι που σε βλέπω».

Τα λόγια του ήταν απλά, μα έφεραν μαζί τους όλη τη θλίψη και την ελπίδα που είχε μέσα του. εκείνη Με σταθερά, αλλά έμπειρα χέρια, ακούμπησε τους σκισμένους επιδέσμους και άγγιξε προσεκτικά την πληγή του. Εκείνη με τα σταθερά, αλλά έμπειρα χέρια της, ακούμπησε τους σκισμένους επιδέσμους και άγγιξε προσεκτικά την πληγή του. Τα μάτια της γούρλωσαν μόλις αντίκρισε την έκταση του τραύματος, όμως συγκράτησε την ψυχραιμία της. Βλέποντας την κατάσταση, είπε με ανακούφιση:

-"Gott sei Dank! Είσαι πραγματικά τυχερός που είσαι ζωντανός, Matti. Τον έπιασε απαλά από το μπράτσο

«Έλα να σου αλλάξω τον επίδεσμο. Αυτός είναι σκισμένος και βρώμικος.»

Εκείνος, χωρίς να φέρει αντίρρηση, κάθισε πάνω σε ένα παλιό κασόνι. Εκείνη, κατέβασε από την πλάτη της το χακί σακίδιο με το σύμβολο του Ερυθρού Σταυρού κεντημένο στο κέντρο. Ξεκούμπωσε το σακίδιο, και η λεπτή, γλυκιά μυρωδιά της λεβάντας πλημμύρισε τον αέρα. Η Agathe είχε γεμίσει το σακίδιό της με φύλλα λεβάντας, διατηρώντας το άρωμά τους. Η ανάμνηση τον χτύπησε σαν κύμα: είδε την μητέρα τον πατέρα του, το πατρικό τους σπίτι στο Έρφουρτ, και εκείνος, παιδί ακόμα, να τρέχει ξέγνοιαστος στο γρασίδι. Ένα ρίγος διαπέρασε το σώμα του

Η εμφάνιση της Agathe ξύπνησε κάτι ξεχασμένο μέσα του. Οι μουδιασμένες του αισθήσεις άρχισαν να ζωντανεύουν, και το γκρίζο διαλύθηκε, αφήνοντας

χρώματα να πλημμυρίσουν το μυαλό του.

Μετά από τόσο καιρό, ένιωθε ξανά άνθρωπος.

Η νοσοκόμα έβγαλε τις καθαρές γάζες και τα απολυμαντικά από το σακίδιο της και

άρχισε να δουλεύει με προσοχή. Πρώτα καθάρισε το ξεραμένο αίμα, μετά απολύμανε την πληγή με ένα διάφανο υγρό και στο τέλος την τύλιξε με μια φρέσκια, λευκή γάζα.

«Σε ποιο σημείο βρισκόσουν όταν τραυματίστηκες;»

«Στον θύλακα του Courland». Την κοίταξε στα μάτια με ένα θλιμμένο, βαρύ βλέμμα και συνέχισε: «Έχει εγκλωβιστεί ολόκληρη η 16η στρατιά. Όλοι οι σύντροφοί μου είναι εκεί. Εμένα με έστειλαν πίσω εξαιτίας του τραύματος».

Με τα δυο του χέρια έπιασε σφιχτά τα δικά της και, με ένταση στη φωνή του, είπε: «Μην σε πιάσουν ζωντανή. Είδα τη φρίκη με τα ίδια μου τα μάτια. Ήμασταν από τις πρώτες μονάδες που μπήκαμε στην Nemmersdorf και αντικρίσαμε εικόνες που δεν θα ξεχάσω ποτέ». Το μάτι του γυάλισε καθώς μιλούσε με ένταση: «Ό,τι λέει ο δόκτωρ Γκέμπελ είναι αλήθεια! Απάνθρωπα γουρούνια!».

Το πρόσωπό σκλήρυνε, το βλέμμα απλανές και άδειο, σαν των νεκρών.

<<Είχαν σταυρώσει όσους άντρες βρήκαν στις πόρτες της εκκλησίας στο κέντρο του χωριού και όλες οι γυναίκες ήταν κομματιασμένες ή βιασμένες μέχρι θανάτου. Το χώμα, ποτισμένο με αίμα και σάρκες, ανέδιδε μια ανατριχιαστική μυρωδιά που έκανε την ατμόσφαιρα αποπνικτική. Αν υπάρχει κόλαση, έτσι θα μοιάζει—μια ατελείωτη σκηνή φρίκης και απελπισίας που στοιχειώνει κάθε αίσθηση.>>

Η γενναία Agathe, στο άκουσμα αυτών των φρικιαστικών γεγονότων, πάγωσε, καθώς ο φόβος τη διαπέρασε σαν παγωμένο ρεύμα. Ο Matti, βλέποντας τον τρόμο στα μάτια της, έπιασε αυθόρμητα τα χέρια της, τα

έφερε στα χείλη του και τα φίλησε με μια στοργή σχεδόν ιερή, σαν να κρατούσε στα χέρια του την ίδια την Παναγία.

Εκείνη τη στιγμή, μια νοσοκόμα με τον βαθμό του ταγματάρχη διέκοψε την ένταση και τους επανάφερε απότομα στην πραγματικότητα.

Έτρεξε προς το μέρος της Agathe και, με αυστηρό ύφος, δήλωσε:

«Πού εξαφανίστηκες; Τελειώνει, πρέπει να επιβιβαστούμε άμεσα!»

«Μάλιστα, Feldführerin Anna. Άλλαξα τις γάζες σε αυτόν εδώ. Γλύτωσε από του Χάρου τα δόντια ο ταλαίπωρος».

Η Feldführerin, χωρίς να του ρίξει ούτε ένα βλέμμα, φώναξε αυστηρά:

«Τελειώνει για να φύγουμε».

Εκείνη μάζεψε γρήγορα τα υλικά, γονάτισε μπροστά στον άντρα και, με απαλές κινήσεις, χάιδεψε το κεφάλι του. Έσκυψε και τον φίλησε τρυφερά στο στόμα.

«Κι εγώ χάρηκα που σε είδα, Matti. Μείνε ζωντανός, και θα τα πούμε στη Γερμανία».

Η ταγματάρχης, βλέποντας τη σκηνή, μαλάκωσε ξαφνικά. Οι νοσοκόμες φρόντιζαν με στοργή τους ασθενείς, αλλά αυτό το φιλί είχε κάτι διαφορετικό—μια οικειότητα που ξεπερνούσε τα συνηθισμένα.

Η Feldführerin, βάσει ηλικίας, θα μπορούσε να είναι μητέρα της. Όταν η Agathe την πλησίασε, τη ρώτησε με πιο ήπια φωνή:

«Τον γνωρίζεις αυτόν τον στρατιώτη;»

«Μάλιστα, Feldführerin Anna», απάντησε η Agathe. Ένα απαλό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της καθώς πρόσθεσε:

«Και όταν τελειώσει ο πόλεμος, αν είμαστε ζωντανοί, τότε αυτός ο άντρας θα γίνει ο σύζυγός μου». Η Feldführerin έγνεψε σιωπηλά—οι γυναίκες καταλαβαίνουν καλύτερα μεταξύ τους. Η Agathe, γεμάτη χαρά και ζωντάνια, έτρεξε προς το πλοίο. Στο πέρασμά της άφησε τη

μυρωδιά της λεβάντας να σμίγει με ένα κύμα αγάπης, που αρνείται να σβήσει μέσα στη δίνη του πολέμου.

Σχόλια: Η Επιχείρηση Χανιμπάλ αποτέλεσε την κορυφαία εκκένωση δια θαλάσσης στην παγκόσμια ιστορία, ξεπερνώντας ακόμη και τη γνωστή εκκένωση της Δουνκέρκης. Σε διάστημα 15 εβδομάδων, χρησιμοποιήθηκαν μεταξύ περίπου 1,000 πλοία κάθε είδους—συμπεριλαμβανομένων εμπορικών σκαφών, αλιευτικών και άλλων σκαφών—καθώς και οι μεγαλύτερες ναυτικές μονάδες της Γερμανίας. Από τον Ιανουάριο έως τον Μάιο του 1945 αυτά τα πλοία κατάφεραν να μεταφέρουν περίπου 900,000 Γερμανούς πολίτες και 350,000 στρατιώτες μέσω της Βαλτικής Θάλασσας

προς τη Γερμανία και την κατεχόμενη Δανία. Συνολικά, 158 πλοία χάθηκαν, ενώ οι ανθρώπινες απώλειες εκτιμώνται σε περίπου 30.000 θύματα.

22 Ιανουαρίου βράδυ

Περιοχή Danzig

Η σιωπή των μωρών

Η παγωμένη πεδιάδα απλωνόταν απέραντη και αφιλόξενη, καθώς οι πρόσφυγες συνέχιζαν την πορεία τους για όλη την ημέρα. Τα πόδια τους βυθίζονταν στο χιόνι, τα πρόσωπά τους πάγωναν από τον ψυχρό αέρα, αλλά η ανάγκη για επιβίωση τους κρατούσε σε κίνηση. Καθώς η μέρα έδινε τη θέση της στη νύχτα, η ελπίδα για ένα κατάλυμα άρχισε να εξανεμίζεται.

«Θα πρέπει να κοιμηθούμε εδώ,»

Είπε η κυρία Sofia, η φωνή της σπασμένη από τον κόμπο στον λαιμό της, κοιτάζοντας τις εγγονές της που έτρεμαν από το ψύχος. Ευτυχώς, η γιαγιά και τα κορίτσια της φορούσαν ζεστά ρούχα, προστατεύοντας τους εαυτούς τους, έστω και λίγο, από την αδυσώπητη παγωνιά της πεδιάδας. Πριν από τον πόλεμο, η οικογένεια τους ζούσε με άνεση. Οι γκαρνταρόμπες τους ήταν γεμάτες καλοραμμένα ρούχα, φτιαγμένα από υφάσματα που θύμιζαν εποχές ευημερίας. Τώρα, η περιουσία τους είχε χαθεί εντελώς, και το μόνο που τους είχε απομείνει ήταν αυτά τα ζεστά ρούχα—απομεινάρια μιας άλλης εποχής.

Αυτά τα αγαθά, που κάποτε φανέρωναν την ευημερία και την πολυτέλεια της ζωής τους, είχαν πλέον αποκτήσει μια νέα, πικρή σημασία: ήταν η μόνη τους ασπίδα απέναντι στη φονική παγωνιά που τους κύκλωνε. Αλλά, για όσες γυναίκες δεν είχαν την ίδια τύχη, η κατάσταση ήταν τραγική. Τυλιγμένες με κουρέλια και τρύπια παλτά, προσπαθούσαν απελπισμένα να προστατεύσουν τα παιδιά τους από το ανελέητο ψύχος.

Κάθε παλτό, κάθε πανωφόρι, κάθε κομμάτι ύφασμα ήταν μια γραμμή άμυνας απέναντι στο ψύχος που παραμόνευε. Οι μητέρες μοιρολογούσαν απαρηγόρητες, τα μωρά έκλαιγαν από την πείνα, και η νύχτα έπεφτε βαριά, γεμάτη από φωνές απόγνωσης και πανικού. Το σκοτάδι δεν έφερνε μόνο κρύο, αλλά και την αίσθηση ότι η ελπίδα απομακρυνόταν όλο και

περισσότερο. Σε αυτόν τον πρόχειρο καταυλισμό, κανένας λογικός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να βρει ησυχία, πόσο μάλλον να κοιμηθεί.

Και όμως... η πιο όμορφη και ξεχωριστή ιδιότητα του ανθρώπου, η λογική, είχε χαθεί μέσα στη δίνη του ακραίου πολέμου. Είχε ποδοπατηθεί, θρυμματιστεί, αφήνοντας πίσω της μόνο το ζωώδες ένστικτο της αυτοσυντήρησης. Αυτό το

ένστικτο, πρωτόγονο και ανελέητο, ήταν το μοναδικό που τους κρατούσε ζωντανούς, καθώς πάλευαν να επιβιώσουν σε έναν κόσμο που είχε χάσει κάθε ίχνος ανθρωπιάς. Η κυρία Sofia, μαζί με τα έξι κορίτσια της, ήταν ένα σωματικό και ψυχικό ράκος. Νηστικές και εξαντλημένες, ξάπλωσαν γύρω από τη μικροσκοπική γιαγιά, σχηματίζοντας μια αγκαλιά για να κρατηθούν ζεστές. Ο γλυκός Μορφέας τις πήρε στην αγκαλιά του, και για λίγες ώρες, όλα τα βάσανα και οι φωνές έμειναν πίσω τους, σαν να είχαν χαθεί μέσα στη σιωπή της νύχτας.

Το ξημέρωμα πλησίαζε, μα ο ήλιος, για μια ακόμη μέρα, δεν θα φανερωνόταν στον ορίζοντα. Τα γκριζα σύννεφα είχαν τυλίξει τον ουρανό, κλείνοντας κάθε δίοδο στο φως. Το λευκό χιόνι, με την ιδιαίτερη ικανότητά του να απορροφά κάθε ήχο, έκανε ακόμα πιο έντονη τη βαθιά, απόλυτη ησυχία που είχε απλωθεί παντού.

Αυτή η σιωπή, όμως, δεν ήταν φυσιολογική. Η κυρία Sofia σηκώθηκε αργά από το παγωμένο έδαφος, νιώθοντας έναν βαθύ κόμπο να σφίγγει την καρδιά της. Με προσεκτικές κινήσεις, άφησε το παλτό της στο έδαφος, προσπαθώντας να μην ξυπνήσει τα κορίτσια που κοιμόνταν χωμένα μέσα, αναζητώντας ζεστασιά στην αγκαλιά της.

Γύρω της, η παγωμένη πεδιάδα απλωνόταν σαν σκηνικό μιας αρχαίας τραγωδίας. Το βλέμμα της περιπλανήθηκε, αναζητώντας κάτι, μια ένδειξη ζωής, μια ελπίδα. Αντί γι' αυτό, συνειδητοποίησε ότι αυτή η σιγή, η απόκοσμη σιγή, είχε καλύψει τα πάντα σαν πέπλο, που έκρυβε κάθε ίχνος ζωντάνιας.

Μια ιδέα καρφώθηκε στο μυαλό της κυρίας Sofia, και το πρόσωπό της πάγωσε από τον τρόμο.

«Δεν κλαίνε τα μωρά...» ψιθύρισε, καθώς μια σκιά φόβου σκέπασε τα χαρακτηριστικά της. Με προσεκτικά, τρεμάμενα βήματα, πλησίασε. Και τότε τα είδε. Δύο μωρά, παγωμένα στην αγκαλιά της μητέρας τους. Η γυναίκα

φαινόταν να ζει, αλλά να κοιμάται ακόμα, ανυποψίαστη για την τραγωδία που είχε συμβεί. Νεκρά, παγωμένα βρέφη βρίσκονταν στις αγκαλιές των μητέρων τους. Τα περισσότερα μωρά είχαν παραδοθεί στη φονική αγκαλιά της νύχτας, αφήνοντας πίσω τους μια σιωπή

που έμοιαζε να κραυγάζει την αδικία και τη φρίκη του πολέμου. Η κυρία Sofia ένιωσε την καρδιά της να σφίγγεται, καθώς η πραγματικότητα της τραγωδίας την κατάκλυζε. Ξαφνικά, μια γυναικεία κραυγή έσκισε την απόκοσμη ηρεμία, διαπερνώντας τη σιωπή σαν κοφτερή λεπίδα. Αμέσως ακολούθησε μια δεύτερη φωνή, που ξεκίνησε το μοιρολόι, γεμάτη από θρήνο και αβάσταχτη απόγνωση.

Πώς μπορεί να νιώσει μια μητέρα όταν ξυπνάει και αντικρίζει το λατρεμένο μωρό της παγωμένο στην αγκαλιά της; Η σκέψη αυτής της ανείπωτης τραγωδίας ήταν ένα βάρος συντριπτικό, αδύνατο να αντέξει κανείς. Είχε άραγε ο πόλεμος μεταμορφώσει τους ανθρώπους σε ψυχρά, αναισθητα πλάσματα, ανίκανα να αισθανθούν; Ή μήπως η φρίκη τους είχε υποχρεώσει να θάψουν βαθιά τα συναισθήματά τους, ώστε να μπορέσουν να επιβιώσουν;

Αγνές αθώες ψυχές είχαν παραδοθεί στον γλυκό Μορφέα, αναζητώντας λίγες ώρες γαλήνης, μόνο και μόνο για να ξυπνήσουν στο σκοτάδι του Άδη.

Ο κόσμος άρχισε να ξυπνάει πανικόβλητος, αναστατωμένος από τις διαπεραστικές κραυγές που έσκισαν τη σιωπή της παγωμένης πεδιάδας. Οι μητέρες, αδύναμα νεαρά κορίτσια, σπάραζαν στο κλάμα. Τα ζωντανά αδερφάκια τους μαζεύτηκαν γύρω τους, τα μικρά τους πρόσωπα γεμάτα δάκρυα, καθώς η απώλεια τους ένωσε σε έναν κοινό θρήνο. Οι γέροι άντρες έσφιγγαν τις γροθιές τους, ανήμποροι να κάνουν το παραμικρό για να αντιστρέψουν τη μοίρα. Εξαντλημένοι από τον πόλεμο και την κακουχία, πάλευαν να συγκρατήσουν τον πόνο τους.

Η κυρία Sofia, χτυπημένη από τη φρίκη της εικόνας μπροστά της, ένιωσε μια ξαφνική ζάλη. Έναν ίλιγγο που δεν είχε ξανανιώσει ποτέ. Τα πόδια της λύγισαν για μια στιγμή, αλλά η σκέψη των εγγονών της την κράτησε όρθια. Με το σώμα της να τρέμει από την οδύνη, γύρισε πίσω τρέχοντας προς τα κορίτσια της.

Μόλις είχαν ξυπνήσει, με τρομαγμένα πρόσωπα, καθισμένες πάνω στο ζεστό παλτό της. Τα μάτια τους ήταν γεμάτα απορία και φόβο, όπως μόνο τα μάτια παιδιών μπορούν να εκφράσουν. Η Sofia έτρεξε κοντά τους και τα πήρε στην αγκαλιά της, σφίγγοντάς τα δυνατά, σαν να προσπαθούσε να τα προστατεύσει από κάθε κακό.

Έσφιξε τα μικρά τους χέρια μέσα στα δικά της, αντλώντας δύναμη από την αθωότητά τους. Με μια φωνή τρεμάμενη, γεμάτη από πόνο αλλά και αποφασιστικότητα, που έμοιαζε περισσότερο με προσευχή, ψιθύρισε:

«Δεν θα τις αφήσω να πεθάνουν κι αυτές. Θα προχωρήσουμε. Πρέπει να φτάσουμε στο λιμάνι.» Τα λόγια της, αν και ψιθυριστά, είχαν μια ατσάλινη αποφασιστικότητα, μια σπίθα ελπίδας που αρνιόταν να σβήσει.

Χωρίς να το γνωρίζουν εκείνη τη στιγμή, από αυτές τις ίδιες παγωμένες πεδιάδες, τον επόμενο μήνα θα περνούσαν άλλοι μισό εκατομμύριο κυνηγημένοι Γερμανοί πρόσφυγες, ακολουθώντας το ίδιο νεκρικό ταξίδι προς τα λιμάνια του Ντάνσιγκ, με την ελπίδα να επιστρέψουν στην πατρίδα τους.

Χιλιάδες από αυτούς θα άφηναν την τελευταία τους ανάσα στην πορεία, παγωμένοι μέσα στη σκληρότητα του χειμώνα και της απελπισίας. Εκείνη την ημέρα, αυτοί οι νεκροί ήταν οι πρώτοι που έστρωσαν το νεκρικό χαλί μέχρι το λιμάνι. Η επιχείρηση εκκένωσης Χάνιμπαλ μόλις είχε ξεκινήσει, φέρνοντας μαζί της μια από τις μεγαλύτερες τραγωδίες του πολέμου.

Η άγονη πεδιάδα έγινε μάρτυρας της ανθρώπινης απώλειας, ένα σκηνικό γεμάτο θλίψη και σιωπή. Η εικόνα αυτή, αν και σκληρή, αποτυπώνει τη δύναμη και την αντοχή των ανθρώπων που πάλευαν να επιβιώσουν μέσα σε έναν κόσμο που είχε χάσει κάθε ίχνος ανθρωπιάς.

Σχόλια: Οι πορείες των αμάχων προς τα λιμάνια κατά τη διάρκεια της εκκένωσης το 1945 ήταν γεμάτες από γνωση και τραγωδία. Καθώς ο Κόκκινος Στρατός προέλαυνε, εκατομμύρια άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων αμάχων, τραυματιών και στρατιωτικών, αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους. Οι δρόμοι προς τα λιμάνια σωτηρίας ήταν γεμάτοι με ανθρώπους που κουβαλούσαν ό,τι μπορούσαν να σώσουν, ενώ πολλοί δεν άντεξαν τις κακουχίες και άφησαν την τελευταία τους πνοή στην πορεία. Η έλλειψη τροφίμων, η παγωνιά του χειμώνα και οι συνεχείς επιθέσεις από τον εχθρό έκαναν αυτές τις πορείες ακόμα πιο δύσκολες. Οι άμαχοι, εξαντλημένοι και

τρομοκρατημένοι, προσπαθούσαν να φτάσουν στα λιμάνια, όπου ελπίζανε να βρουν πλοία για να τους μεταφέρουν σε ασφαλέστερα μέρη. Ωστόσο, η έλλειψη οργάνωσης και μέσων μεταφοράς επιδείνωσε την κατάσταση, αφήνοντας πολλούς να πεθάνουν στον δρόμο. Οι νεκροί, παρατημένοι στις άκρες των παγωμένων δρόμων, σχημάτιζαν ένα σιωπηλό, νεκρικό μονοπάτι, αποτύπωμα της φρίκης στις πορείες προς τα λιμάνια σωτηρίας.

"Δύναμη μέσω της χαράς"

"Kraft durch Freude"

"Τα Όνειρα Που Χάθηκαν στον Χρόνο"

Η αποδεκατισμένη ομάδα εργατών Todt περπατούσε σιωπηλή όλη τη νύχτα, βυθισμένη στη θλίψη. Το πρώτο φως της ημέρας άρχισε να ξεπροβάλλει διστακτικά πίσω από τα γκρίζα σύννεφα, ενώ η πυκνή ομίχλη απλωνόταν σαν πέπλο πάνω από την πεδιάδα, βαραίνοντας ακόμη περισσότερο την ατμόσφαιρα.

Οι ψυχές τους, όμως ήταν πιο σκοτεινές από το τοπίο γύρω τους. Η χθεσινή τραγωδία είχε αφήσει ανεξίτηλα σημάδια, σαν ένα αόρατο φορτίο που κανείς δεν μπορούσε να αποτινάξει.

Η επίθεση είχε στερήσει τη ζωή από 36 συντρόφους τους. Η ανάμνηση αυτής της απώλειας ήταν νωπή, σαν πληγή που αρνιόταν να κλείσει. Ο Rainer, ο άντρας που κρατούσε την ομάδα ενωμένη, ένιωθε ανίσχυρος μπροστά στη φρίκη που είχε βιώσει.

Δίπλα του περπατούσε ο γιος του, Marcus, με αργά και προσεκτικά βήματα. Το σοκ της επίθεσης είχε αφήσει βαθιά σημάδια στην ψυχή του. Ο τελευταίος χρόνος τον είχε βρει μαζί με τον πατέρα του και την ομάδα, στα αφιλόξενα εδάφη της Ρωσίας, να συμμετέχει σε αποστολές υποστήριξης—άλλοτε επισκευάζοντας γραμμές και άλλοτε καταστρέφοντάς τες.

Χθες, μετά το μακελειό, όταν τελικά κατάφεραν να φτάσουν στην ασφάλεια του χωριού, ο Marcus ήταν σιωπηλός. Έφαγε βιαστικά μια μπουκιά φαγητό και ξάπλωσε στο πάτωμα, εξουθενωμένος τόσο σωματικά όσο και ψυχικά.

Σήμερα, όμως, όλα έμοιαζαν κάπως διαφορετικά. Ξύπνησε με μια απροσδόκητη αισιοδοξία. Ίσως επειδή το λιμάνι δεν ήταν πια μακριά και το

τέλος του ταξιδιού πλησίαζε. Ίσως επειδή, ως έφηβος, η αισιοδοξία και η άγνοια κινδύνου συχνά υπερτερούν της λογικής.

Η ομάδα συνέχιζε να προχωρά σκυθρωπή, τα κεφάλια χαμηλωμένα, τα βλέμματα κενά, σαν υπνωτισμένα. Μόνο ο Marcus περπατούσε με το κεφάλι του ψηλά, τα μάτια του καρφωμένα στον μακρινό ορίζοντα. Ξαφνικά, μια ισχυρή ριπή αέρα σάρωσε την πεδιάδα, παρασύροντας μακριά την ομίχλη. Τότε το λιμάνι ξεπρόβαλε καθαρά μπροστά τους, μαζί με ένα τεράστιο πλοίο που δέσποζε στον ορίζοντα.

Ο Marcus στάθηκε ακίνητος, μαγεμένος από το θέαμα μπροστά του. Τα μάτια του έλαμπαν από ενθουσιασμό. Ήταν ο πρώτος που το πρόσεξε, και η χαρά του ξέσπασε σαν κύμα:

«Φτάσαμε! Πατέρα, κοίτα αυτό το τεράστιο πλοίο!» φώναξε με εφηβική έξαρση.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, σαν να ήθελε να καταγράψει την εικόνα αυτή βαθιά μέσα του, και ψιθύρισε χαμηλόφωνα, σχεδόν μιλώντας στον ίδιο του τον εαυτό:

«Είναι πραγματικά υπέροχο...»

Ο Rainer έκανε δυο γρήγορα βήματα μπροστά, σήκωσε το κεφάλι και το είδε. Το αίμα του πάγωσε. Το γνώριζε αυτό το πλοίο. Ένα κύμα αναμνήσεων τον πλημμύρισε, παρασύροντάς τον πίσω στον χρόνο.

Με φωνή γεμάτη ένταση και θαυμασμό είπε:

«Αυτό είναι το Βίλχελμ Γκούστλοφ.»

Πατέρας και γιος κοιτάχτηκαν βαθιά στα μάτια. Το βλέμμα του Rainer σοβαρό, γεμάτο βάρος. Το βλέμμα του παιδιού, γεμάτο ερωτήματα και περιέργεια.

«Πώς είσαι σίγουρος για το όνομα του πλοίου;» ρώτησε διστακτικά ο Marcus, με τη φωνή του να τρέμει ελαφρά.

«Είχα ταξιδέψει με αυτό το πλοίο,» είπε ο πατέρας του μελαγχολικά. «Σε κρουαζιέρα μαζί με τη μητέρα σου, πριν... Εσύ και η αδερφή σου, η Hegla ήσασταν στην καλοκαιρινή κατασκήνωση τότε.»

Το πρόσωπο του Marcus σοβάρειψε. Δεν ήξερε αυτή την ιστορία. Ήταν μια αποκάλυψη που του έδινε κάτι νέο να καταλάβει για τον πατέρα του.

Ο Rainer συνέχισε με

πατριωτική χροιά:

«Θυμάσαι πως η Γερμανία, από το 1936 έως το 1939, ήταν η πρωτεύουσα του τουρισμού; Σημαντικοί επισκέπτες από κάθε γωνιά του κόσμου ήρθαν να θαυμάσουν το μεγαλείο της.»

Ο Marcus έγνεψε, γεμάτος υπερηφάνεια. «Ναι, το θυμάμαι.»

«Το 1939, όταν πήρα την προαγωγή μου, το κράτος μας αντάμειψε για την κατασκευή του Autobahn,» είπε ο Rainer με τη φωνή του να τρέμει ελαφρά από τη νοσταλγία. «Φτιάξαμε τον καλύτερο αυτοκινητόδρομο του κόσμου!»

«Εκείνον τον Αύγουστο, μαζί με τη μητέρα σου, ζήσαμε στιγμές που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Ήμασταν στο πρόγραμμα "Strength Through Joy", σε μια πολυτελή κρουαζιέρα διάρκειας επτά ημερών. Το Βίλχελμ Γκούστλοφ, το μεγαλύτερο κρουαζιερόπλοιο της Ευρώπης, ήταν πραγματικά εντυπωσιακό. Οι σχεδιασμοί του, γεμάτοι κομψότητα, και η αψεγάδιαστη πολυτέλεια του μάς έκοβαν την ανάσα. Τα μάτια του άρχισαν να βουρκώνουν .

<<Επισκεφθήκαμε τα πιο μαγευτικά λιμάνια της Γερμανίας, της Ισπανίας και της Ιταλίας. Παντού όπου πηγαίναμε, οι άνθρωποι μας κοιτούσαν με δέος. Ήταν σαν να ζούσαμε ένα όνειρο, η αίσθηση της ναυτικής υπεροχής της Γερμανίας μας έφερνε υπερηφάνεια και ενθουσιασμό. Όλοι μαζί—εργάτες και οικογένειες—ήμασταν σαν μια μεγάλη ενωμένη κοινότητα.

Ήταν η πιο ευτυχισμένη περίοδος της ζωής μου.»

Είχαν ταξιδέψει στις τελευταίες μέρες της ειρήνης—μιας ειρήνης που τώρα έμοιαζε σαν μακρινό όνειρο. Όταν επέστρεψαν στη Γερμανία στα τέλη Αυγούστου, τους υποδέχτηκε ο αμείλικτος πυρετός του πολέμου που εξαπλωνόταν σαν πυρκαγιά. Τα παιδιά τους επέστρεψαν βιαστικά από την κατασκήνωση, φέρνοντας μαζί τους τη θλιβερή διαπίστωση: η αθωότητα και οι ξέγνοιαστες μέρες είχαν τελειώσει. Δεν υπήρχε χρόνος για ερωτήσεις ή αποχαιρετισμούς. Ο πατέρας έφυγε αμέσως για τη μονάδα του.

Η ξαφνική θέα αυτού του μεγαλοπρεπούς πλοίου χτύπησε μια καλά κρυμμένη χορδή μέσα του, ξεκλειδώνοντας μνήμες που ήταν θαμμένες βαθιά, κάτω από το βάρος του χρόνου και της απώλειας.

Χωρίς προειδοποίηση, ξέσπασε σε κλάματα. Τα δάκρυα έτρεχαν ασταμάτητα, σαν ένας ποταμός συναισθημάτων που δεν μπορούσε πια να συγκρατήσει. Οι αναμνήσεις από τις πιο ευτυχισμένες στιγμές της ζωής του, αλλά και από τις πιο επώδυνες, ήρθαν στο μυαλό του με τέτοια δύναμη που τον λύγισαν. Αυτός και η αγαπημένη του σύζυγος Ρούμπι είχαν περάσει επτά υπέροχες μέρες πάνω σε αυτό το μεγαλοπρεπές πλοίο, γεμάτες έρωτα και πάθος. Από αυτό το ταξίδι άλλωστε γεννήθηκε η Helga, η πολύτιμη κόρη τους, η ενσάρκωση της αγάπης τους. Αλλά τώρα, και η Ρούμπι και η μικρή Helga δεν ήταν πια κοντά του. Είχαν φύγει και οι δύο, χαμένες για πάντα στον αδυσώπητο βομβαρδισμό του 1944. Αυτό το πλοίο δεν ήταν απλώς ένα σύμβολο ελπίδας ή ασφάλειας· ήταν ένα κομμάτι του παρελθόντος του, ένα κομμάτι της αγάπης και της ευτυχίας που είχε ζήσει.

Ο μικρός Marcus, που ποτέ δεν είχε δει τον πατέρα του να κλαίει, έκανε ένα διστακτικό βήμα. Τα μικρά χέρια του αγκάλιασαν τον Rainer, προσπαθώντας να του προσφέρει παρηγοριά.

«Πατέρα, μου λείπουν πάρα πολύ...» ψέλλισε ανάμεσα στα δικά του δάκρυα, και έκρυψε το κλαμένο πρόσωπό του στην αγκαλιά του.

Αφού σκούπισαν τα δάκρυά τους, ο πατέρας πρώτος πήρε βαθιές ανάσες, σαν να προσπαθούσε να μαζέψει τα κομμάτια του. Μέσα του, ξύπνησε πάλι η πίστη στο κόμμα που τον κρατούσε όρθιο. Η φωνή του, ξαφνικά δυνατή και γεμάτη ζωντάνια, διέκοψε τη σιωπή:

«Είναι το πιο υπέροχο πλοίο της Γερμανίας!» είπε με ένταση και τα μάτια του έλαμψαν από περηφάνια. Τα δάκρυα, που πριν από λίγο πλημμύριζαν τα πρόσωπά τους, στέρεψαν ξαφνικά. Το πλοίο στεκόταν επιβλητικό στον ορίζοντα. Τα συναισθήματά του άλλαξαν—η θλίψη υποχώρησε, και τη θέση της πήρε η περηφάνια και η πίστη σε ένα καλύτερο μέλλον. Οι πρώτοι υπαξιωματικοί πλησίασαν. Ένας από αυτούς ακούμπησε τον ώμο του, το πρόσωπό του φωτισμένο από ενθουσιασμό.

«Φτάσαμε, her Hauptbauführer! Μας έφερες ζωντανούς!» είπε, με τη φωνή του να γεμίζει με συναισθήματα ανακούφισης.

Λίγο πιο πίσω, ένας υπαξιωματικός στράφηκε προς την υπόλοιπη ομάδα που ακολουθούσε. Σήκωσε τα χέρια του ψηλά και, με δυνατή φωνή, έσπασε τη σιωπή: «Φτάσαμε στο λιμάνι! Ένα τεράστιο πλοίο μάς περιμένει στην προβλήτα!»

Η μεγαλοπρέπεια του πλοίου έφερε μια ανάσα ανακούφισης στην εξαντλημένη ομάδα. Τα κουρασμένα πρόσωπα φωτίστηκαν. Το σκυθρωπό βλέμμα όλων αναθάρρευε στο άκουσμα των νέων.

Η σπίθα της ελπίδας φούντωσε, απλώθηκε σαν κύμα από στόμα σε στόμα, ζωντανεύοντας την ομάδα. Τα βήματά τους απέκτησαν ξαφνική ζωντάνια και αποφασιστικότητα. Η σωτηρία έμοιαζε μπροστά τους. Σύντομα θα επιβιβάζονταν στο πλοίο και θα επέστρεφαν στη Γερμανία... Ή έτσι νόμιζαν.

Σχόλια: Το πρόγραμμα "Strength Through Joy" (Δύναμη μέσω της χαράς.) ήταν μια πρωτοβουλία του Ναζιστικού καθεστώτος, με στόχο να παρέχει ψυχαγωγία και ευκαιρίες αναψυχής στους εργαζόμενους της Γερμανίας. Ιδρύθηκε το 1933 και λειτουργούσε ως μέρος της Γερμανικής Εργατικής Μετωπικής Οργάνωσης. Το Kraft durch Freude (KdF) διοργάνωνε εκδρομές, θεατρικές παραστάσεις, αθλητικές δραστηριότητες και ταξίδια κρουαζιέρας, προωθώντας την ιδέα ότι η ευτυχία και η ψυχαγωγία ήταν κρίσιμες για την παραγωγικότητα και την συνοχή της κοινωνίας. Πίσω από τη φαινομενική ανθρωπιστική προσέγγιση, το πρόγραμμα στόχευε επίσης στην ενίσχυση της

Ναζιστικής ιδεολογίας, υποστηρίζοντας την «καθαρότητα» και την «προάσπιση» του Αρίου πολιτισμού.

20 Ιανουαρίου 1945

Στρατόπεδο Stutthof

Danzig - Ανατολική Πρωσία

"Η Τελευταία Πράξη του Άρχοντα"

Μέρος 2

Ακριβώς τριάντα λεπτά (30) αργότερα, δύο γυναίκες επιτηρήτριες ([Aufseherin](#)) χτύπησαν την πόρτα. Μόλις έλαβαν τη θετική απάντησή τους, εισήλθαν στο δωμάτιο. Ο Moritz Wergan, ντυμένος με την επίσημη στολή του, στεκόταν όρθιος δίπλα στο τζάκι.

Οι δύο γυναίκες, με τον βαθμό των Aufseherin, ντυμένες με τις μαύρες στολές τους, στάθηκαν σε άψογη στάση προσοχής. Ταυτόχρονα, σήκωσαν το δεξί τους χέρι και χτύπησαν δυνατά το πάτωμα με το πόδι τους. Με βλέμμα γεμάτο φλογερή πίστη στον αγώνα, φώναξαν δυνατά:

- «Heil Htler,!»

Ο διοικητής ανταποκρίθηκε στον χαιρετισμό με κάθε επισημότητα. Τις έκανε ένα κοφτό νεύμα να καθίσουν σε ανάπαυση .

Μπροστά του στέκονταν δύο από τις πιο διαβόητες φύλακες του Τρίτου Ράιχ.

Η μία ήταν η πανύψηλη Hilda, με ύψος 1.90, ξανθιά με μια σκληρή, ψυχρή έκφραση που δεν άφηνε περιθώρια αμφισβήτησης. Ακριβώς δίπλα της στεκόταν η σαγηνευτική Ellie-Rose, μια μελαχρινή μικροκαμωμένη νεαρή με αθώο βλέμμα. Εμφανισιακά η μία δίπλα στην άλλη ήταν ακριβώς το αντίθετο και όμως κάτω από την ομπρέλα του Ναζιστικού Δόγματος ήταν και οι δυο οι τέλειες Άριες γυναίκες.

Ο Μοριτζ στράφηκε πρώτα στην επιβλητική ξανθιά Hilda. Ήταν η ιδανική επιλογή για την αποστολή, μια γυναίκα με σιδερένια θέληση και αδίστακτη αποφασιστικότητα.

-Φροϊλάν Hilda, ήρθαν εντολές από το Βερολίνο. Το στρατόπεδο θα συνεχίσει να λειτουργεί, αλλά πρέπει να μεταφέρουμε τους περισσότερους αιχμαλώτους σε άλλα, πιο ασφαλή στρατόπεδα. Σε αυτό ακριβώς το σημείο σε χρειάζομαι. Θέλω να επιλέξεις 100 γυναίκες που να αξίζουν και να τις μεταφέρεις στο στρατόπεδο Bergen-Belsen. Θα κάνετε μια στάση στο Άουσβιτς για να παραλάβετε προμήθειες και μετά θα συνεχίσετε το ταξίδι σας.-

Την κοίταξε βαθιά μέσα στα παγωμένα της μάτια και πρόσθεσε:

«Είναι μεγάλο ταξίδι, αλλά τώρα θα αποδείξουμε τη δύναμή μας προς τον Φύρερ.»

Η υπερήφανη Hilda στάθηκε ακίνητη, σε στάση προσοχής. Η εντολή ήταν σαφής, και το βάρος της ευθύνης φαινόταν να μην την επηρεάζει καθόλου. Με μια μικρή, αποφασιστική κλίση του κεφαλιού, έδειξε ότι είχε κατανοήσει πλήρως το καθήκον της.

«Θα γίνει όπως διατάξατε. Θα χρειαστώ πέντε στρατιώτες για συνοδεία. Αύριο το πρωί θα ξεκινήσουμε,» απάντησε με ψυχρή αποφασιστικότητα, Ο Μόριτζ γέμισε ικανοποίηση από την απάντηση. Έγνεψε θετικά προς το αίτημα της.

Το κοντό του ανάστημα φάνηκε να αναθαρρεί.

Με μια αργή κίνηση, γύρισε την προσοχή του στην πανέμορφη Ellie-Rose. Αυτή η νεαρή, σε εποχές ειρήνης, θα είχε δεκάδες λαμπρές προτάσεις γάμου από γαμπρούς της ανώτερης τάξης. Ωστόσο, στον ολοκληρωτικό πόλεμο, είχε επιλέξει να μείνει δεσποινίδα, παραμένοντας αφοσιωμένη στην πίστη της στη Γερμανία.. Κι όμως, πίσω από την αγνή της επιδερμίδα, βαθιά στην καρδιά της, κατοικούσε ένας σκοτεινός θεός.

-Φροϊλάν Ellie-Rose, γοητευμένος από την παρουσία σας -

Έσκυψε και φίλησε απαλά το δεξί χέρι της, σαν να αναγνώριζε τη μοναδικότητά της. Τα μάτια του βυθίστηκαν στα δικά της, γεμάτα σοβαρότητα και επιβλητικότητα.

Το πρόσωπό του σκλήρυνε, δίχως να προδώσει το παραμικρό ίχνος συναισθήματος. Με φωνή κοφτή και αυστηρή, της ανακοίνωσε:

«Ο Φύρερ σας διόρισε γενική επόπτρια του στρατοπέδου. Θα μεριμνήσετε για την ομαλή λειτουργία του μέχρι την εκκένωσή του. Εγώ πρέπει να ταξιδέψω άμεσα στο Βερολίνο για ενημέρωση.»

Έσφιξε τα χέρια πίσω από την πλάτη του, η στάση του ποτισμένη με κομπασμό συνέχισε :

«Τα ιατρικά αρχεία πρέπει να επιστρέψουν στο Βερολίνο, ενώ όλα τα υπόλοιπα έγγραφα θα καταστραφούν,» δήλωσε με φωνή σταθερή και ανελέητη.

«Έδωσα ήδη την εντολή να καταστραφούν οι φούρνοι μαζί με τις εγκαταστάσεις. Εσείς θα επιβλέψετε προσωπικά αυτό το κρίσιμο έργο,» πρόσθεσε.

Η Ellie-Rose ανατρίχιασε από χαρά στο άκουσμα της διαταγής. Ήταν μόλις 27 ετών και αυτό που κάποτε φαινόταν σαν ένα μακρινό όνειρο – το να γίνει αρχηγός – είχε τώρα πραγματοποιηθεί, και μάλιστα με έναν τρόπο που ξεπερνούσε κάθε φαντασία..

Στην πραγματικότητα όμως αυτές οι γυναίκες μόλις είχαν ακούσει μια ψεύτικη, ανύπαρκτη εντολή που θα σφράγιζε τη μοίρα τους με δραματικό τρόπο. Κανένα τέτοιο σήμα δεν είχε φτάσει· ήταν μια επινόηση του Μόριτζ, μια καλοστημένη αυλαία καπνού, σχεδιασμένη με ακρίβεια, μόνο και μόνο για να εξασφαλίσει τη δική του διαφυγή.

Οι δύο επιτηρήτριες, πλέον σε αναβαθμισμένους ρόλους εξουσίας στάθηκαν με απόλυτη πειθαρχία και δόξασαν στρατιωτικά τον Φύρερ τους. Χαιρέτησαν με ακρίβεια, έκαναν μεταβολή και με γρήγορα, αποφασιστικά βήματα αποχώρησαν.

Και κάπως έτσι στήθηκε το σκηνικό για μερικές από τις πιο ζοφερές και μακάβριες ιστορίες του 1945.

Η γλυκιά ερωμένη του η Νάντια, όλη αυτή την ώρα, βρισκόταν στο μπάνιο, φροντίζοντας την εμφάνισή της. Γνώριζε καλά τη θέση της, και αυτός ήταν ο λόγος που είχε καταφέρει να επιβιώσει μέχρι τώρα. Σήμερα, με τα πράγματα να είναι εξαιρετικά σοβαρά, η πιο συνετή επιλογή που μπορούσε να κάνει ήταν να παραμείνει αθέατη.

Μετά από λίγη ώρα, η πόρτα άνοιξε και εκείνη εμφανίστηκε. Ο αέρας του δωματίου γέμισε με το απαλό άρωμα του σαπουνιού, δημιουργώντας μια αίσθηση φρεσκάδας. Ξυπόλυτη, με τη λευκή μεταξωτή πετσέτα να τυλίγει το δέρμα της. Τον πλησίασε, τον αγκάλιασε, του δάγκωσε το αφτί και ψιθύρισε:

- Morig-Bär (αρκουδάκι) γιατί τους είπες ψέματα?

Δεν πήρε απάντηση....

Τον έσπρωξε λίγο μέσα στην αγκαλιά της και ξαναρώτησε

Mori-Bär (αρκουδάκι) τι συμβαίνει?

Εκείνος, με απαλές κινήσεις, χάιδεψε τα βρεγμένα μαλλιά της. Το βλέμμα του έμεινε καρφωμένο στο τζάκι, χαμένο στις φλόγες που χόρευαν μπροστά του. Όμως, καθώς περνούσαν τα δευτερόλεπτα, η ηρεμία του άρχισε να διαλύεται, και οι κινήσεις του έγιναν νευρικές, σχεδόν επιθετικές. Ξαφνικά τράβηξε το κεφάλι της δίπλα στο δικό του, το αγκάλιασε και της ψέλλισε:

-Όλα γκρεμίζονται.. το μόνο που μένει είναι ο καθένας να σώσει τη ζωή του!

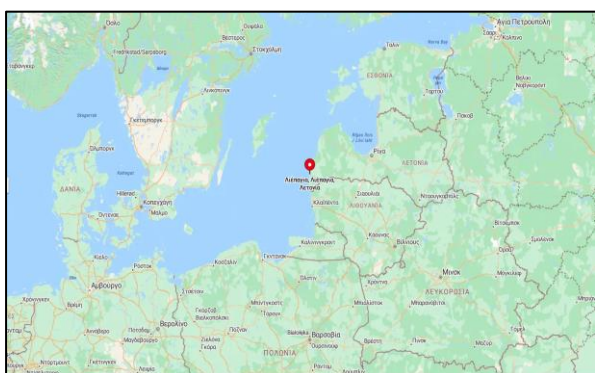
Σχόλια: -Οι γυναίκες έχουν ένα ταλέντο, άγνωστο σε εμάς τους άντρες, να δίνουν ένα φιλί σε μια φίλη τους και ταυτόχρονα να τρυπούν την καρδιά της με ένα καλά ακονισμένο στιλέτο. Το να επιθυμεί κανείς να αλλάξει τις γυναίκες σε αυτό το σημείο θα ήταν αφελές: οι γυναίκες είναι όπως είναι. Ας συμφιλιωθούμε με τις μικρές τους αδυναμίες... Προτιμώ να τις βλέπω να ασχολούνται με αυτά, παρά να αφιερώνονται στη μεταφυσική. Δεν υπάρχει χειρότερη καταστροφή από το να τις βλέπει κανείς να παλεύουν με ιδέες.-
Ομιλία του Αδόλφου Χίτλερ το 1942

Λιμάνι Λετονίας

Λιεπάγια (Lierāja) υπο Σοβιετική Δημοκρατία

Λιμπάου (Libau) υπό Λετονική δημοκρατία

7 Ιανουαρίου 1945

Η Λιεπάγια, με το υπέροχο και γραφικό λιμάνι της, ήταν κάποτε μια ήσυχη πόλη, γεμάτη ζωή και δραστηριότητα. Ωστόσο, η γεωγραφική της θέση την κατέστησε στρατηγικό σημείο και, από το 1940 έως το 1945, βρισκόταν υπό

στρατιωτική κατοχή. Η Λετονία βυθίστηκε στη φρίκη του πολέμου το 1940, όταν οι Σοβιετικοί κατέλαβαν την περιοχή, ξεκινώντας απελάσεις που γέμισαν τον τόπο με φόβο και αγωνία. Τον Ιούνιο του 1941, οι Γερμανοί κατέκτησαν την πόλη, φέρνοντας μαζί τους μαζικές εκτελέσεις των Εβραίων, που άφησαν ανεξίτηλα σημάδια θλίψης. Το 1944, οι Σοβιετικοί επέστρεψαν, συνεχίζοντας με μεγαλύτερη ένταση τις απελάσεις και την καταπίεση. Για πέντε χρόνια, η καθημερινότητα των κατοίκων διαταρασσόταν από τη συνεχή παρουσία στρατιωτικών δυνάμεων. Το λιμάνι της Λιεπάγια έγινε ένα σκοτεινό σύμβολο της φρίκης που έφερε ο πόλεμος στις ζωές των κατοίκων του.

Ξημερώματα στις 7 του μήνα, αρκετά υποβρύχια, με τα πληρώματά τους στοιχισμένα στα μεταλλικά καταστρώματα, άρχισαν να απομακρύνονται από το λιμάνι. Η αποστολή τους ήταν να εντοπίσουν και να βυθίσουν γερμανικά πλοία που υποχωρούσαν από τα λιμάνια της Πρωσίας. Παρά το παγωμένο και βροχερό καιρό, τα υποβρύχια άνοιξαν πορεία προς τα ανοιχτά, εξαφανιζόμενα σιγά-σιγά στον μολυβένιο ορίζοντα. Ωστόσο, ένα υποβρύχιο παρέμεινε δεμένο στον τόκο. Το U-1980 δεν ακολούθησε την αποστολή και παρέμεινε στο λιμάνι.

Μερικοί Σοβιετικοί στρατιώτες, έτρεξαν προς το σταματημένο υποβρύχιο. Σύντομα έμαθαν ότι ο διοικητής του υποβρυχίου ήταν απών. Κλιμάκια της σοβιετικής στρατονομίας επί δύο (2) μέρες τον έψαχναν σε όλα τα μπουρδέλα και τα καπηλεία του λιμανιού και τελικά τον βρήκαν μέσα σε μια βρομερή σοφίτα. Έξω από την πόρτα στάθηκαν τέσσερις στρατονόμοι, χτυπώντας απότομα την ξύλινη πόρτα και φωνάζοντας:

«Κυβερνήτη Καρινέσκο;»

Όταν δεν υπήρξε απάντηση, χτύπησαν ξανά, πιο έντονα. Από το δωμάτιο ακούστηκε μια νευριασμένη φωνή:

«Ρε άντε στο διάολο!»

Με μια δυνατή κλοτσιά, η πόρτα έσπασε, αποκαλύπτοντας τον Καρινέσκο γυμνό και αναίσθητο δίπλα σε μια γυμνή καλλίγραμμη γυναίκα. Εκείνη, τρομαγμένη, μάζεψε βιαστικά τα ρούχα της και εξαφανίστηκε από το πίσω πορτάκι του δωματίου.

Ο Καρινέσκο πετάχτηκε σαστισμένος, ενώ οι τέσσερις άντρες όρμησαν στο δωμάτιο. Η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική, γεμάτη τη μυρωδιά του αλκοόλ, με άδειες γυάλινες φιάλες πεταμένες παντού στο πάτωμα. Ήταν φανερό ότι ο διοικητής είχε ξεσαλώσει τις ημέρες της απουσίας του. Ακόμα μεθυσμένος και οξύθυμος, προσπάθησε να βλαστημήσει ξανά, αλλά δέχτηκε τις γροθιές ενός στρατονόμου που τον έριξαν στο πάτωμα. Ο στρατονόμος συνέχισε να τον βρίζει με απαίσιες εκφράσεις και να τον χτυπάει με δυνατές κλοτσιές στα πλευρά του. Κάποιοι Σοβιετικοί αξιωματικοί θέλησαν να στείλουν τον κυβερνήτη Καρινέσκο κατευθείαν στο ναυτοδικείο, αλλά η ανάγκη του πολέμου υπερίσχυσε. Κάθε άξιος κυβερνήτης ήταν (προς το παρών) απαραίτητος για την επίθεση κατά των γερμανικών πλοίων εκκένωσης.

Ένας τριαντάχρονος (30) καπετάνιος υποβρυχίων, γυμνός, μεθυσμένος, ξαπλωμένος στο πάτωμα, με το αίμα να στάζει ποτάμι. Ένα ρετάλι πλέον, χωρίς ίχνος αξιοπρέπειας, τι θα μπορούσε άραγε να προσφέρει στη μητέρα-πατρίδα "motherland";

Λιμάνι Gotenhafen 28 Ιανουρίου 1945

Στην ζεστασιά του λιμανιού

Ύστερα από τέσσερις μέρες αβάσταχτης ταλαιπωρίας, η γιαγιά Σοφία, μαζί με την οικογένειά της, κατόρθωσε επιτέλους να φτάσει στο λιμάνι. Η διαδρομή, ωστόσο, έμοιαζε με εφιάλτη που είχε πάρει σάρκα και οστά. Στις άκρες του δρόμου άνθρωποι, παγωμένοι ακίνητοι είχαν παραδοθεί στο αφόρητο κρύο και την πείνα. Ο δρόμος που τους οδηγούσε προς το λιμάνι είχε στρωθεί με τον πιο ζοφερό τρόπο. Μέσα από την ομίχλη της παγωμένης πεδιάδας, κάθε τόσο εμφανίζονταν νέες ομάδες ετοιμοθάνατων προσφύγων. Αμίλητοι και άγνωστοι μεταξύ τους, περπατούσαν κατά τη διάρκεια της ημέρας, ενώ τα βράδια βρίσκονταν κουλουριασμένοι δίπλα-δίπλα, προσπαθώντας να αντέξουν το αβάσταχτο κρύο. Εκείνες τις μέρες, η ανθρωπιά είχε σχεδόν χαθεί, αφήνοντας στη θέση της μόνο το πιο πρωτόγονο και ζωώδες ένστικτο της επιβίωσης. Γιατί, στο κάτω-κάτω, τι είμαστε, αν το δεις βάση της βιολογίας; Έξυπνα και ομιλητικά ζώα, με μια ακατανίκητη δίψα για εξέλιξη!

Την τελευταία μέρα, η πορεία τους είχε μετατραπεί σε ένα τεράστιο ποτάμι ανθρώπων, με μοναδικό στόχο την εκκένωση προς τη Γερμανία. Το λευκό χιόνι κάλυπτε την παγωμένη πεδιάδα, ενώ γκρίζα, πηχτά σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό. Μαυροφορεμένοι άνθρωποι περπατούσαν σιωπηλά, και κάθε τόσο κάποιος καθόταν στην άκρη του δρόμου να ξεπαυστεί, για να μην σηκωθεί ποτέ ξανά.

Η σκηνή έμοιαζε βγαλμένη από έναν πίνακα του Caspar David Friedrich, με την ωμή ρεαλιστικότητα να κυριαρχεί. Ο Δόκτωρ Γκέμπελς, ίσως να είχε διαισθανθεί κάτι από αυτή τη σκοτεινή αλήθεια, όταν τον είχε αποκηρύξει λίγα χρόνια νωρίτερα ως *persona non grata*.

Στο τεράστιο λιμάνι, παρά την ταραχή και τον πανικό, η διοικητική μέριμνα συνέχιζε να λειτουργεί, προσφέροντας μια ανάσα ανακούφισης στους πρόσφυγες. Ζεστό φαγητό διανεμόταν μαζί με κουβέρτες, μια απλή αλλά σωτήρια παροχή. Ήταν τυχερές μέρες μέσα στην ατυχία τους, καθώς βρίσκονταν ανάμεσα στους πρώτους που έφτασαν.

Οι μέρες θα περνούσαν, με τις διαθέσιμες κουβέρτες να μειώνονται σταδιακά, μέχρι που εξαντλήθηκαν εντελώς. Μια εβδομάδα αργότερα, η διανομή τροφίμων θα σταματούσε κι αυτή. Το λιμάνι, που στην αρχή είχε φανεί ως καταφύγιο σωτηρίας, θα μετατρεπόταν αναπόφευκτα σε έναν χώρο βαθιάς απελπισίας.

Περίμεναν υπομονετικά στην ουρά, έως ότου πάρουν τις καυτές μερίδες τους. Η αναμονή όμως άξιζε: σούπα με πατάτες, κρεμμύδια και λουκάνικο. Πόσος καιρός είχε περάσει από την τελευταία φορά που είχαν γευτεί ένα αυθεντικό γερμανικό λουκάνικο; Η Πρωσία, σύμβολο πλούτου και γεύσεων άλλοτε, είχε τώρα μετατραπεί σε μια θλιβερή σκιά του εαυτού της, βυθισμένη στα ερείπια του δετούς πολέμου. Αυτός ο πολύνεκρος πόλεμος, που σάρωσε τα πάντα στο πέρασμά του, δεν άφησε τίποτα όρθιο—ούτε καν την ανάμνηση από τη μεθυστική μυρωδιά των εκλεκτών εδεσμάτων, που κάποτε γέμιζαν τον αέρα με ζωή.

Το γεύμα αυτό ήταν σαν μια μικρή γιορτή. Οι τέσσερις εγγονές, μόλις γέμισαν τα στομάχια τους, αναθάρρησαν. Μέσα στην παιδική τους ανεμελιά, ένιωσαν για λίγο ασφαλείς και άρχισαν να παίζουν γύρω από τις δύο μητέρες τους. Η κυρία Σοφία, που συνήθιζε να τρώει αργά και με περίσκεψη, σήκωσε το βλέμμα προς τα κορίτσια και χαμογέλασε. Ένα κύμα ελπίδας ζέστανε την κουρασμένη της ψυχή.

Όταν τελείωσε την τελευταία της μπουκιά, σηκώθηκε, αγκάλιασε τις νύφες της, ενώ τα κοριτσάκια εξακολουθούσαν να παίζουν τριγύρω τους. Δίπλα τους στεκόταν δεμένο το τεράστιο πλοίο, το "Βίλχελμ Γκούστοφ". Οι ίδιες ήταν οι επόμενες στη σειρά να επιβιβαστούν. Είδαν τους καμαρότους, ντυμένους στα λευκά, να πλησιάζουν και να κάνουν νόημα στους φρουρούς να αφήσουν να μπουν οι επόμενοι άμαχοι στο πλοίο. Με βήματα γεμάτα αγωνία, άρχισαν να ανεβαίνουν τη σκάλα του πλοίου. Όταν πάτησαν στο κατάστρωμα, η εικόνα ήταν συντριπτική: γεμάτο κόσμο, με πρόσωπα κουρασμένα και γεμάτα ένταση.

Οι δύο νύφες της, ανήμπορες να συγκρατήσουν τη συναισθηματική φόρτιση, γονάτισαν και αγκάλιασαν τρυφερά τα κορίτσια τους.

"Είδατε, αγάπες μου; Φτάσαμε τελικά. Τα καταφέραμε," τους είπαν, χαϊδεύοντας απαλά τις πλάτες τους, σαν να ήθελαν να σβήσουν κάθε ίχνος φόβου και κούρασης από τις ψυχές τους. Η γιαγιά είχε γεννηθεί ένα παγωμένο πρωινό στις αρχές Ιανουαρίου του 1888, πριν από 57 χρόνια, όχι πολύ μακριά από αυτά τα μέρη. Είχε μεγαλώσει μέσα στις πιο σκληρές

στιγμές της Γερμανίας, έχοντας ζήσει δύο πολέμους που σημάδεψαν βαθιά τη χώρα και την ψυχή της. Στον πρώτο, τον αποκαλούμενο "Μεγάλο Πόλεμο", η Γερμανία είχε βιώσει μια οδυνηρή ήττα, με ταπεινωτικούς όρους ειρήνης που προκάλεσαν οικονομική και εθνική συντριβή. Όμως τώρα, με τον ονομαζόμενο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, η κατάσταση έδειχνε να γίνεται ακόμα πιο απελπιστική, καθώς ο πόλεμος όδευε ασταμάτητα από το κακό στο χειρότερο.

Ακόμα και αυτή η λογική, καχύποπτη γυναίκα, που πίστευε ότι είχε δει τα πάντα, δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως βρισκόταν στο κατώφλι της μεγαλύτερης ναυτικής τραγωδίας στην ιστορία.

Σχόλια: Το λιμάνι *Gotenhafen*, γνωστό σήμερα ως *Gdynia*, έχει δύο ονόματα λόγω της ιστορικής του πορείας και των αλλαγών κυριαρχίας στην περιοχή. Αρχικά, η πόλη και το λιμάνι ονομάζονταν *Gdynia* και ανήκαν στην Πολωνία. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όταν η περιοχή καταλήφθηκε από τη Ναζιστική Γερμανία το 1939, το όνομα άλλαξε σε *Gotenhafen*. Το νέο όνομα δόθηκε για να αντικατοπτρίζει τη γερμανική κυριαρχία και να ενισχύσει την προπαγάνδα της εποχής.

Μετά το τέλος του πολέμου και την ήττα της Γερμανίας, η περιοχή επανήλθε στην Πολωνία, και το λιμάνι ανέκτησε το αρχικό του όνομα, *Gdynia*. Σήμερα, το *Gdynia* είναι ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια της Πολωνίας στη Βαλτική Θάλασσα.

Η σωτήρια επιβίβαση!

Ντυμένες με τις λευκές τους στολές, οι νοσοκόμες ανέβηκαν στο γεμάτο πλοίο και κατέγραψαν τα ονόματά τους στη λίστα επιβίβασης. Ήταν ακριβώς 373 ψυχές. Αμέσως κατέβηκαν στο εσωτερικό του χώρου, όπου άλλοτε στεγαζόταν μια πισίνα. Στις ένδοξες εποχές του 1938-39, αυτή η πισίνα φιλοξενούσε τουρίστες που απολάμβαναν το ζεστό νερό και την πολυτέλεια του ταξιδιού.

Όμως, τα τελευταία χρόνια, το νερό της είχε αποστραγγιστεί, και ο χώρος χρησιμοποιούνταν πλέον ως κοιτώνας για εκπαιδευόμενους ναύτες. Σε αυτό το ταξίδι, ο χώρος είχε μετατραπεί σε έναν αυτοσχέδιο αλλά ζωτικής σημασίας ιατρικό σταθμό. Εκεί, οι νοσοκόμες, έστησαν τον εξοπλισμό τους, έτοιμες να συνεχίσουν το πολύτιμο έργο τους: την φροντίδα των τραυματισμένων, μέσα σε ένα περιβάλλον που κάποτε ήταν σύμβολο άνεσης και χαράς, τώρα γεμάτο ανάγκη και ελπίδα. Η Agathe ήταν από τις πρώτες που ανέβηκε στο πλοίο, η στολή της ταλαιπωρημένη αλλά πάντα καθαρή. Όλες αυτές τις μέρες, μαζί με τις υπόλοιπες νοσοκόμες, είχαν καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια να φροντίσουν τους τραυματίες στην προβλήτα, χρησιμοποιώντας ό,τι μέσα είχαν στη διάθεσή τους.

Οι πιο βαριά τραυματισμένοι, ξαπλωμένοι σε φορεία, μεταφέρθηκαν κατευθείαν στο χώρο της πισίνας, όπου είχε οργανωθεί ο πρόχειρος ιατρικός σταθμός. Εκεί, η θεραπεία και η φροντίδα τους θα συνεχίζονταν.

Εκείνο το πρωινό, τα πρώτα σημάδια πανικού και ανταρσίας έγιναν εμφανή. Περίπου 60.000 άμαχοι είχαν ήδη συγκεντρωθεί, δημιουργώντας μια ασφυκτική ατμόσφαιρα. Μια ομάδα 70-80 ατόμων, με απελπισία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους, όρμησε προς τη σκάλα, σπρώχνοντας με δύναμη τους φρουρούς και εισβάλλοντας στο πλοίο.

Η σκηνή αυτή γέμισε θάρρος στους υπόλοιπους, που έσπευσαν να εκμεταλλευτούν το κενό. Μέχρι τότε, το πλήρωμα μπορούσε να ελέγξει τέτοιες καταστάσεις, αλλά τώρα η ένταση είχε φτάσει σε οριακό σημείο. Οι φρουροί, βλέποντας την κατάσταση να ξεφεύγει, τράβηξαν τα περίστροφα τους, έριξαν δύο προειδοποιητικές βολές στον αέρα και έστρεψαν τις κάνες τους προς το πλήθος.

Το κύμα των ανθρώπων σταμάτησε απότομα στα μισά της σκάλας. Αντικρίζοντας τα όπλα, έκαναν μεταβολή και κατέβηκαν ξανά στην προβλήτα, γεμάτοι φόβο και απογοήτευση. Ωστόσο, αυτή ήταν μόνο η αρχή. Τις επόμενες ημέρες, τέτοια επεισόδια θα γίνονταν όλο και πιο συχνά, όλο και πιο βίαια, καθώς η απελπισία θα κυριαρχούσε.

Εκείνες τις μέρες, το λιμάνι έσφυζε από στρατιωτικά οχήματα κάθε είδους, μια εικόνα που είχε γίνει σχεδόν καθημερινή. Πολιτικά αυτοκίνητα, ωστόσο,

ήταν σπάνιο θέαμα. Έτσι, όταν η διαβόητη μαύρη Mercedes-Benz 770 με το κόκκινο σημαιάκι των SS στο πλάι πέρασε αργά ανάμεσα στο πλήθος, όλα τα βλέμματα καρφώθηκαν πάνω της. Η παρουσία της έφερε μια βαριά αίσθηση φόβου και ανησυχίας.

Για έναν απλό πολίτη, η στάση αυτού του αυτοκινήτου δίπλα του δεν προμήνυε ποτέ κάτι καλό. Ήταν ένα σύμβολο εξουσίας και τρόμου.

Η μαύρη Mercedes-Benz προσπέρασε το πλήθος και σταμάτησε όσο πιο κοντά μπορούσε στο πλοίο. Από τη θέση του συνοδηγού κατέβηκε ο πανύψηλος υπασπιστής Σεμπάστιαν, με το βλέμμα του αυστηρό και επιβλητικό. Από το πίσω κάθισμα, με την τέλεια μαύρη στολή του, κατέβηκε ο διοικητής Μόριτζ, εκπέμποντας μια ψυχρή αυτοπεποίθηση. Δίπλα του, η Νάντια, εκθαμβωτική μέσα στο κατακόκκινο φόρεμά της, τράβηξε τα βλέμματα όλων.

Το φόρεμα ήταν δώρο του Μόριτζ για τα τριακοστά (30) της γενέθλια, τον Ιούλιο του 1944, μια μέρα που είχαν γιορτάσει με όλη τους την ψυχή. Εκείνο το πρωινό, ο Μόριτζ, σε μια σπάνια στιγμή ευφορίας, είχε διατάξει να μην γίνουν εκτελέσεις για 24 ώρες. Κατά τραγική ειρωνεία, αυτή η απόφαση έφερε περισσότερη χαρά σε κάποιους ταλαιπωρημένους ανθρώπους από ό,τι στο ίδιο το ζευγάρι, που έμοιαζε να ζει σε έναν δικό του, αποκομμένο κόσμο.

Πήραν ο καθένας τη βαλίτσα του από το πορτ μπαγκάζ, ενώ ο νεαρός υπαξιωματικός που οδηγούσε βγήκε για να τους χαιρετήσει στρατιωτικά. Χωρίς να καθυστερήσει, μπήκε ξανά στο αυτοκίνητο, έκανε αναστροφή και πάτησε γκάζι, επιστρέφοντας βιαστικά στο στρατόπεδο.

Οι τρεις τους προχώρησαν μέσα από το πλήθος, σπρώχνοντας τον κόσμο που στεκόταν μπροστά τους. Δεν υπήρχε ίχνος ανησυχίας στα πρόσωπά τους για το αν θα επιβιβαστούν. Ήξεραν καλά πως η στολή του Μόριτζ ήταν αρκετή για να ανοίξει κάθε πόρτα. Και πράγματι, μόλις έφτασαν στους φρουρούς, αντάλλαξαν τυπικούς χαιρετισμούς, και χωρίς να χρειαστεί να ειπωθεί τίποτα περισσότερο, ανέβηκαν τη σκάλα του πλοίου. Κανείς δεν τόλμησε να τους σταματήσει.

Η Νάντια ανέβηκε τελευταία, με το κατακόκκινο φόρεμά της να τραβάει όλα τα βλέμματα. Οι γάμπες της, που διαγράφονταν κομψά καθώς ανέβαινε, έγιναν αντικείμενο θαυμασμού από το πλήθος που την παρακολουθούσε σιωπηλά, ο αέρας της θάλασσας σήκωσε το φόρεμα της και αυτή έκανε μια

ναζιάρικη κίνηση ότι δήθεν προσπαθεί να μαζευτεί , ενώ στην πραγματικότητα απόλαυσε κάθε στιγμή. Γι' αυτό, άλλωστε, είχε επιλέξει το πιο ζωντανό και έντονο χρώμα. Ήταν γεννημένη για τέτοιες μελοδραματικές στιγμές, όπου η ομορφιά της γινόταν το επίκεντρο. Εκεί στα μισά της σκάλας, η παρουσία της μαγνήτιζε δεκάδες ζευγάρια μάτια από κάτω, γεμάτα θαυμασμό και ανεξήγητο πόθο.

Ένας από εκείνους που έτυχε να γοητευτούν από τη γυναίκα στα κόκκινα ήταν ο Matthew Lang. Στεκόταν στις πρώτες σειρές επιβίβασης, μετά από μια κουραστική αναμονή ημερών που είχε καταφέρει να τον φέρει μέχρι εκεί. Το τραύμα στον λαιμό του είχε αρχίσει να επουλώνεται, και παρά την αδυναμία και την κούραση που τον ταλαιπωρούσαν, ήξερε πως η ζωή του θα συνεχιζόταν.

Ίσως η πληγή να έκλεινε από μόνη της, αλλά για τον Matthew, η φροντίδα της Agathe δεν ήταν απλώς σημαντική· ήταν ο λόγος που κατάφερε να σταθεί ξανά στα πόδια του. Εκείνη η αναπάντεχη συνάντηση δεν του έσωσε μόνο τη ζωή, αλλά άγγιξε και τα πιο βαθιά του συναισθήματα.

Η αγάπη, όταν είναι αληθινή και μοιρασμένη, μοιάζει με ένα καταφύγιο μέσα στην καταιγίδα. Θεραπεύει πληγές όχι μόνο του σώματος αλλά και της ψυχής.

Χωρίς τα γυαλιά του, ο κόσμος γύρω του έμοιαζε θολός και ασαφής, όμως η Agathe είχε γίνει το σταθερό σημείο αναφοράς του—ο φάρος που καθοδηγούσε την ψυχή του. Η σκέψη ότι θα επιβιβάζονταν στο ίδιο πλοίο και θα συναντούσε ξανά το γλυκό πρόσωπό της στο λιμάνι, όταν θα έφταναν πίσω στη Γερμανία με ασφάλεια, του προσέφερε μια αίσθηση ανακούφισης .

Η Νάντια, με το εκθαμβωτικό της παρουσιαστικό, χάθηκε γρήγορα ακολουθώντας τους δύο αξιωματικούς. Στο κατάστρωμα, αρκετοί στέκονταν όρθιοι στην κουπαστή, παρατηρώντας την σκηνή που εκτυλισσόταν. Ένας από αυτούς ήταν ο Rainer.

Στεκόταν ακίνητος, με τα χέρια του να σφίγγουν δυνατά τα κάγκελα, αλλά το βλέμμα του δεν ακολουθούσε τη γυναίκα στα κόκκινα, ήταν αδιάφορος απέναντι στη θεαματική είσοδό της. Αντίθετα, η καρδιά του βάραινε από την εικόνα του τεράστιου πλήθους που συνωστιζόταν στην αποβάθρα,

ελπίζοντας σε μια θέση σωτηρίας. Το θέαμα τον συντάραζε, μα παρέμενε αμίλητος, κρύβοντας το βάρος των σκέψεων του.

Η ομάδα Todt, που είχε επιβιβαστεί από την προηγούμενη ημέρα, ήταν το απόλυτο σύμβολο ανθεκτικότητας και αφοσίωσης στη δουλειά. Αποτελούμενη από έμπειρους εργάτες και τεχνίτες, η φήμη της είχε φτάσει σε κάθε γωνιά της Γερμανίας. Φημισμένοι για την εξειδίκευσή τους και την ακούραστη εργατικότητα τους, οι άντρες της ομάδας Todt αντιπροσώπευαν την καρδιά της γερμανικής τεχνικής παράδοσης. Μαθημένοι στις πιο αντίξοες συνθήκες, ένιωσαν την ευθύνη να προσφέρουν ό,τι μπορούσαν. Το πλήθος των γυναικών και των παιδιών τους συγκίνησε, κι έτσι αποφάσισαν να παραμείνουν έξω στο κατάστρωμα, αφήνοντας τον περιορισμένο εσωτερικό χώρο για όσους είχαν μεγαλύτερη ανάγκη..

Ακόμα και ο δεκαεπτάχρονος (17) Marcus πήρε την απόφαση να σταθεί δίπλα στον πατέρα του, δείχνοντας θάρρος και αίσθηση ευθύνης παρά το νεαρό της ηλικίας του. Από τη στιγμή που ανέβηκαν στο πλοίο, οι δεξιότητές τους έγιναν αμέσως αισθητές. Σε ένα γεμάτο σκάφος, όπου οι ανάγκες για επισκευές αυξάνονταν λόγω του τεράστιου πλήθους, η παρουσία τους αποτέλεσε μια ανεκτίμητη πηγή βοήθειας.

Σχόλια: Το Βίλχελμ Γκούστλοφ, με μήκος 208,5 μέτρα, πλάτος 23,5 μέτρα και συνολικό βάρος 25,000 τόνους, αντιπροσώπευε έναν σχεδιαστικό και τεχνολογικό άθλο της εποχής του. Με πέντε επίπεδα (decks) και μέγιστη ταχύτητα 15,5 κόμβους, αρχικά είχε κατασκευαστεί για να φιλοξενεί 1,465 επιβάτες και 417 μέλη πληρώματος, προσφέροντας άνεση και ασφάλεια. Ωστόσο, κατά τη διάρκεια της Επιχείρησης Χανιμπάλ, η χωρητικότητά του ξεπεράστηκε δραματικά, μεταφέροντας χιλιάδες ψυχές σε μια τραγική αποστολή σωτηρίας.

30 Ιανουαρίου ξημερώματα

Ημέρα της αναχώρησης

Η μοιραία απόφαση μέρος Α

Αρχίζει να ξημερώνει, αλλά ούτε σήμερα ο ήλιος θα κάνει την εμφάνισή του. Η αναχώρηση έπρεπε να είχε πραγματοποιηθεί από την προηγούμενη ημέρα, όμως ο κακός καιρός και οι δυνατοί άνεμοι είχαν καθυλώσει το πλοίο στο λιμάνι.

Μέσα στη γέφυρα, ο κυβερνήτης πήρε στα χέρια του το νέο δελτίο καιρού. Επιτέλους, υπήρχε ένα σημάδι βελτίωσης: ο αέρας προβλεπόταν να πέσει στα 7 μποφόρ, επιτρέποντας την ασφαλή πλεύση. Ήταν το ανώτατο όριο, αλλά αρκετό για να προχωρήσουν. Με απόλυτη αποφασιστικότητα, ανακοίνωσε στους δύο κυβερνήτες δίπλα του:

- Ήρθε η ώρα να φύγουμε. Στις 12.00 θα έχουμε απόπλου. Ενημέρωσε την βοηθητική τορπιλάκατο για το σχέδιο. (Το αρχικό σχέδιο προέβλεπε την αναχώρηση δύο μεγάλων εμπορικών πλοίων, συνοδευόμενων από δύο τορπιλακάτους, για την ασφαλή πλεύση τους μέσα από τον επικίνδυνο θαλάσσιο διάδρομο. Ωστόσο, οι μηχανικές βλάβες και οι θυελλώδεις άνεμοι στάθηκαν εμπόδιο. Τελικά, τα τρία πλοία θα παραμείνουν καθηλωμένα, αναγκάζοντας το Wilhelm Gustloff να ταξιδέψει μόνο του εκείνο το βράδυ, χωρίς τη στήριξη της προγραμματισμένης συνοδείας)

Ο ένας από τους κυβερνήτες προερχόταν από το εμπορικό ναυτικό, ενώ ο δεύτερος ήταν στρατιωτικός διοικητής υποβρυχίων, προσωρινά φιλοξενούμενοι στο πλοίο. Και οι δύο ταξίδευαν πίσω στη Γερμανία για να αναλάβουν τις νέες τους διοικήσεις πλοίων. Η παρουσία τους στη γέφυρα πρόσθετε διαφορετικές προοπτικές στις συζητήσεις για την πορεία του πλοίου, καθώς η κατάσταση είχε γίνει εξαιρετικά τεταμένη από το προηγούμενο βράδυ. Ο κυβερνήτης είχε αφήσει να εννοηθεί πως η επιλογή τους θα ήταν να κινηθούν προς βαθιά νερά, μια απόφαση που προκάλεσε έντονες αντιδράσεις.

Ο στρατιωτικός διοικητής υποβρυχίων, με την εμπειρία του στη ναυτική στρατηγική, πρότεινε μια πιο συνετή πορεία: κοντά στην ακτή, σε ρηχά νερά και με σβηστά φώτα, για να μειωθεί ο κίνδυνος εντοπισμού. Παρά τη λογική των επιχειρημάτων του, η πρόταση απορρίφθηκε. Γεμάτος αγανάκτηση, ξέσπασε κατά του κυβερνήτη:

- Άνθρωπέ μου, είσαι τρελός; Δεν καταλαβαίνεις με τίποτα; Θα μας πνίξεις εκεί που μας πας!

Ο καπετάνιος κοκκίνισε από τα νεύρα του, μα διατήρησε την αυτοκυριαρχία του. Με αυστηρό βλέμμα, αποκρίθηκε:

-Δεν σου επιτρέπω να αμφισβητήσεις τις αποφάσεις μου! Εγώ είμαι υπεύθυνος για αυτή τη γέφυρα. Το πλοίο είναι αρκετά γρήγορο για να προσπεράσει οποιοδήποτε υποβρύχιο. Με τέτοιο καιρό, δεν θα τολμήσουν να ξεμυτίσουν!

Τα μάτια τους συναντήθηκαν σε μια αντιπαράθεση γεμάτη ένταση, αλλά ο καπετάνιος δεν άφησε κανένα περιθώριο για περαιτέρω διαφωνίες:

- Η απόφαση είναι τελική!

Έτσι, το πλοίο πήρε την πορεία προς βαθιά νερά, που θεωρούνταν εκκαθαρισμένα από νάρκες. Παρόλα αυτά, η επιλογή αυτή ενίσχυσε τις ανησυχίες στο πλήρωμα, καθώς οι νέοι κίνδυνοι έμοιαζαν απρόβλεπτοι.

Από το προηγούμενο βράδυ, η σκάλα είχε μαζευτεί και το πλοίο ήταν ήδη γεμάτο ασφυκτικά. Η απογραφή είχε σταματήσει κοντά στις 7.000 επιβάτες, όμως αρκετές εκατοντάδες είχαν καταφέρει να επιβιβαστούν χωρίς να καταγραφούν.

Η κατάσταση ήταν δύσκολη, καθώς η τεράστια πλειοψηφία των επιβατών αποτελούνταν από γυναίκες και παιδιά που αναζητούσαν ζεστασιά στα βαθιά έγκατα του πλοίου. Πολλά από αυτά υπέφεραν από το κρύο.

Το ακριβές νούμερο των επιβατών παραμένει άγνωστο. Ίσως να είχε φτάσει τις 9.000 ή ακόμη και τις 10.000 ψυχές. Είναι μία από εκείνες τις στιγμές που μόνο ο Θεός γνωρίζει την πλήρη αλήθεια.

Στη λίστα επιβίβασης καταγράφηκαν 918 αξιωματικοί του Τρίτου Ράιχ, οι περισσότεροι κυνηγημένοι από τις γύρω περιοχές. Είχαν βρει καταφύγιο μαζί με τις οικογένειές τους στα δύο μεγάλα σαλόνια του πλοίου, τα οποία κάποτε έλαμπαν από πολυτέλεια. Διακοσμημένα με περίτεχνα μέταλλα, κρυστάλλους και πολυελαίους, τα σαλόνια αποτελούσαν σύμβολο χλιδής που πια είχε χαθεί. Όλα τα πολύτιμα αντικείμενα είχαν αφαιρεθεί εδώ και χρόνια. Για μεγάλο διάστημα, το πλοίο είχε μετατραπεί σε κοιτώνα για νεοσύλλεκτους ναύτες, παρέχοντας βασική φιλοξενία στους νεαρούς

στρατεύσιμους. Αργότερα, για μια σύντομη περίοδο, χρησιμοποιήθηκε ως νοσοκομειακό, εξυπηρετώντας τις ανάγκες της εποχής. Και τώρα, υπό την πίεση των γεγονότων, επιστρατεύτηκε επείγοντως για να συμβάλει στην επιχείρηση εκκένωσης Χάνιμπαλ, παίρνοντας πάνω του το βάρος της διάσωσης χιλιάδων ανθρώπων.

Το μόνο που μαρτυρούσε το ένδοξο παρελθόν του πλοίου ήταν το ακριβό ξύλο που στόλιζε το εσωτερικό του. Ήταν εξαιρετικής ποιότητας, προσεκτικά επιλεγμένο κατά την κατασκευή, ώστε να αντανakλά τη μεγαλοπρέπεια που κάποτε το χαρακτήριζε. Οι Γερμανοί είχαν επενδύσει σημαντικά, χωρίς να υπολογίζουν το κόστος, για να δώσουν στο πλοίο μια αίσθηση επιβλητικής πολυτέλειας. Παρά τις μετατροπές και τις δραστικές αλλαγές που είχαν επέλθει με τα χρόνια, το ξύλο διατηρούσε ακόμα ένα ίχνος της παλιάς του αίγλης.

Λίγο πριν τις 12.00, οι κάβοι λύθηκαν με ακρίβεια και το πλοίο ετοιμάστηκε για την αναχώρηση. Η κόρνα αντήχησε επιβλητικά, για καλή τύχη, αντηχώντας σε όλο το λιμάνι. Υπό τη συνοδεία της μικρής τορπιλακάτου, οι μηχανές πήραν μπρος, και ένας μαύρος καπνός υψώθηκε από το φουγάρο, δημιουργώντας ένα σκουρόχρωμο πέπλο στον ουρανό, σηματοδοτώντας την έναρξη του ταξιδιού. Ο άνεμος είχε υποχωρήσει, αλλά το χιονόβροχο συνέχιζε αδιάκοπα να πέφτει, καλύπτοντας την περιοχή. Η θερμοκρασία δεν ανέβαινε πάνω από τους 2 βαθμούς Κελσίου, κάνοντας το κρύο αισθητό παντού.

Στην προβλήτα, το πλήθος στεκόταν και παρακολουθούσε, αποχαιρετώντας το πλοίο με βλέμματα γεμάτα λαχτάρα. Πολλοί ευχόντουσαν να είχαν βρεθεί στη θέση των επιβατών. Δεν μπορούσαν να γνωρίζουν ότι η δική τους μοίρα ήταν, στην ουσία, η πιο ασφαλής. Ότι κυριολεκτικά είχαν γλιτώσει από του Χάροντα τα δόντια.

Το πλοίο, υπό τη συνοδεία της μικρής τορπιλακάτου και φορτωμένο με χιλιάδες ψυχές, εγκατέλειψε την παγωμένη στεριά, αργά και αθόρυβα, ώσπου χάθηκε στα βαθιά νερά.

Η μοιραία απόφαση μέρος Β

Έχει σκοτεινιάσει, και ο αέρας λυσομανά με δύναμη. Το μεγάλο εμπορικό πλοίο συνεχίζει την πορεία του, αλλά η μικρή τορπιλάκατος **Löwe** παλεύει με τα κύματα, χτυπώντας σαν καρυδότσουφλο στο αγριεμένο νερό. Δεν μπορεί να αντέξει άλλο. Ένα επείγον μήνυμα φτάνει στο Wilhelm Gustloff: η τορπιλάκατος πρέπει να επιστρέψει στο λιμάνι για να αποφύγει την καταστροφή. Ένα ακόμη κομμάτι της τραγωδίας παίρνει τη θέση του.

Η είδηση βυθίζει σε αναστάτωση τη γέφυρα. Χωρίς τη συνοδεία της τορπιλακάτου, το πλοίο μένει εκτεθειμένο σε μια θάλασσα γεμάτη κινδύνους. Ο κυβερνήτης, ανίκανος να κάνει κάτι για να ανατρέψει την κατάσταση, παραχωρεί απρόθυμα την άδεια για την επιστροφή της στο λιμάνι. Ενώ προσπαθούν να χαράξουν μια νέα πορεία, ένα άλλο μήνυμα φτάνει μέσω ραδιοσημάτων, προσθέτοντας καινούρια βάρη στις σκέψεις του κυβερνήτη. Ένα αιγιματικό μήνυμα στα γερμανικά προειδοποιεί για ένα κομβόι ναρκαλιευτικών πλοίων που κατευθύνονται από την αντίθετη πορεία. Οι ασυρματιστές επιχειρούν να επικοινωνήσουν στην ίδια ραδιοσυχνότητα, αλλά δεν λαμβάνουν καμία απάντηση.

Η ώρα πλησιάζει 19.00, και η ένταση έχει φτάσει στο αποκορύφωμά της. Ο κυβερνήτης βρίσκεται αντιμέτωπος με αμέτρητα διλήμματα. Γνωρίζει πως το πλοίο είναι υπερφορτωμένο με αμάχους. Κάθε του γωνιά φιλοξενεί πρόσφυγες, ενώ στο παγωμένο κατάστρωμα οι άνθρωποι συνωστίζονται,

σφιχταγκαλιασμένοι για να ζεσταθούν. Η κατάσταση του καιρού επιδεινώνεται, αντί να βελτιωθεί όπως είχε προβλεφθεί. Η απώλεια της συνοδευτικής τορπιλακάτου και το αδιευκρίνιστο μήνυμα εντείνουν το χάος.

Η γέφυρα είναι σκηνικό πανικού. Οι αξιωματικοί μελετούν βιαστικά ναυτικούς χάρτες, ενώ οι ασυρματιστές, φορώντας τα τεράστια ακουστικά τους, καταγράφουν κάθε νέο σήμα. Είναι μια στιγμή που κάθε καπετάνιος απεύχεται στη ζωή του.

Ο κυβερνήτης ζυγίζει τις πιθανότητες. Ένα εχθρικό υποβρύχιο θα μπορούσε να τους εντοπίσει παρά τον κακό καιρό, ή θα μπορούσαν να συγκρουστούν

με φιλικά πλοία στο σκοτάδι. Το βάρος της ευθύνης τον πιέζει ασφυκτικά. Ξαφνικά, παίρνοντας μια κοφτή ανάσα, δίνει την τελική του εντολή:

- Ανάψτε τα εξωτερικά φώτα του πλοίου!

Αυτή ήταν η εντολή που σφράγισε τη μοίρα του πλοίου. Τα κομμάτια του μοιραίου πάζλ είχαν ήδη βρει τη θέση τους, διαμορφώνοντας μια εικόνα τραγικότητας που κανείς δεν θα μπορούσε να φανταστεί. Ο κυβερνήτης, με μια απόφαση που έμοιαζε απλή εκείνη τη στιγμή, είχε ουσιαστικά γράψει το όνομά του στις πιο σκοτεινές σελίδες της ιστορίας.

Ο σεβαστός θεός Ποσειδώνας, ο αθάνατος φύλακας των θαλασσών, είχε δει αμέτρητες ψυχές να ταξιδεύουν στο βασίλειό του μέσα στους αιώνες. Όμως ποτέ μέχρι εκείνη τη νύχτα δεν είχε την ευκαιρία να πάρει τόσες πολλές ταυτόχρονα. Αυτή η νύχτα θα έμελλε να γίνει η πιο μακάβρια προσθήκη στην λίστα του!

Σχόλια: Το *Löwe*, ένα συνοδευτικό торπιлоβόλο, ήταν ένα από τα πλοία που συνόδευαν το Βίλχελμ Γκούστλοφ τη μοιραία νύχτα της 30ής Ιανουαρίου 1945. Το πλοίο είχε αρχικά κατασκευαστεί ως торπιлоβόλο της νορβηγικής κλάσης *Sleipner* και καταλήφθηκε από τη Ναζιστική Γερμανία το 1940, όπου εντάχθηκε στην *Kriegsmarine* με το όνομα *Löwe*. Το πλοίο επέζησε και συνέχισε να υπηρετεί ως συνοδευτικό πλοίο μέχρι το τέλος του πολέμου. Μετά την ήττα της Γερμανίας, το πλοίο επιστράφηκε στη Νορβηγία, όπου επανέκτησε το αρχικό του όνομα και τελικά αποσύρθηκε το 1959.

30 Ιανουαρίου 1945

Ώρα 20.30

Άνεμοι 7.5 μποφόρ

Θερμοκρασία: -10 °C

-Η ζεστασιά της ψυχής τους-

Ο κόσμος μόλις είχε πληροφορηθεί το συγκλονιστικό νέο: ο Φύρερ θα μιλούσε στο ραδιόφωνο, σε ζωντανή μετάδοση από το Βερολίνο. (Στην πραγματικότητα, η ομιλία είχε προηχογραφηθεί την προηγούμενη μέρα, ως μέτρο ασφαλείας για την περίπτωση βομβαρδισμών που θα μπορούσαν να ακουστούν κατά τη διάρκεια της μετάδοσης. Αυτή η λεπτομέρεια, ωστόσο, δεν είχε σημασία για όσους περίμεναν με ανυπομονησία).

Το γεγονός πυροδότησε ενθουσιασμό, καθώς η ημερομηνία δεν ήταν τυχαία. Ήταν η επέτειος της ανόδου του στην εξουσία το 1933 – μια ιστορική στιγμή που καθόρισε τη μοίρα της Γερμανίας και διαμόρφωσε την πορεία ενός έθνους σε δύσκολες και επικές συγκυρίες.

Είχαν να ακούσουν τη φωνή του για πολλούς μήνες, και η ανακοίνωση της ζωντανής ομιλίας θεωρήθηκε σαν ευλογία για το ταξίδι τους. Το πλήρωμα φρόντισε να συνδέσει την ομιλία σε όλα τα μεγάφωνα, ώστε κανείς να μην χάσει ούτε μια λέξη. Ακόμα και οι επιβάτες στο κατάστρωμα μπορούσαν να ακούσουν καθαρά τον πύρινο λόγο του.

Στις 20:30 ακριβώς, η στιγμή έφτασε. Λίγα παράσιτα διέκοψαν τη σιωπή πριν από την ομιλία, και ξαφνικά, η παθιασμένη φωνή του Χίτλερ αντήχησε, γεμίζοντας κάθε γωνιά του πλοίου με την ένταση και τη δύναμή της.

- Συμπολίτες μου Γερμανοί, σήμερα η ιστορία μας καλεί!

Η φωνή του προκάλεσε ανατριχίλες στο πλήθος. Οι γηραιότεροι έσπασαν σε λυγμούς, ενώ οι γυναίκες αγκάλιαζαν σφιχτά τα παιδιά τους, γεμάτες ανακούφιση και ελπίδα. Στα σαλόνια επικρατούσε απόλυτη σιωπή· μόνο τα λόγια του Χίτλερ ακούγονταν, μεταφέροντας το πάθος του στις καρδιές όλων. Πολλοί, μαγεμένοι από δέος, είχαν καρφώσει το βλέμμα τους στα μεγάφωνα,

σαν να μπορούσαν να διαπεράσουν την απόσταση χιλιάδων μιλίων και να αντικρίσουν τον ίδιο, ζωντανό μπροστά τους. Στο μυαλό τους, η φωνή του έπαιρνε σάρκα και οστά, σαν να μιλούσε απευθείας στην καρδιά τους.

Όμως μερικές ψυχές δεν πίστευαν πια στις μεγαλοστομίες και τα πομπώδη λόγια. Η κυρία Sofia ήταν μία από αυτές. Μαζεμένη, μαζί με δεκάδες άλλους, καθόταν στον κεντρικό

διάδρομο του μεσαίου διαζώματος. Η σφιχτή αγκαλιά με τις δύο νύφες της και τα λόγια που τους ψιθύριζε φανέρωναν μια αίσθηση συνωμοσίας. Το πλοίο ήταν γεμάτο με αξιωματικούς της Γκεστάπο, και όπως όλοι γνώριζαν, σε τόσο περιορισμένο χώρο ακόμη και οι τοίχοι είχαν αυτιά.

- Όλα έχουν χαθεί, ψιθύρισε η κυρία Sofia με μια φωνή σπαρακτική.

- Τα πράγματα είναι χειρότερα από ποτέ. Μόλις γυρίσουμε πίσω, πρέπει με την πρώτη ευκαιρία να φύγουμε για τη Δανία. Τα σκέφτηκα όλα αυτές τις μέρες της καταστροφής. Η Γερμανία θα ρημαχεί όσο κρατάει ο πόλεμος. Η μόνη μας σωτηρία είναι η Δανία. Αυτοί εκεί πάνω θα σωθούν.

Η κυρία Sofia, με διακριτική κίνηση, έβγαλε ένα μικρό πουγκί από το παλτό της. Το άνοιξε προσεκτικά και έχυσε στην παλάμη της μερικά χρυσά κοσμήματα. Ανάμεσά τους, τέσσερις καλοδουλεμένοι χριστιανικοί σταυροί από ατόφιο χρυσό, δώρα της γιαγιάς προς τις εγγονές της. Οι σταυροί είχαν κατασκευαστεί στο Κένιγκσμπεργκ, από τους καλύτερους χρυσοχόους της Πρωσίας, ενώ στο πίσω μέρος τους ήταν σκαλισμένα τα ονόματα των εγγονών και οι ημερομηνίες γέννησης.

Η Sofia, νεαρή τότε, είχε ζήσει την αγωνία του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου. Είχε χάσει αγαπημένα πρόσωπα και γνώριζε καλά τις σκληρές πραγματικότητες του πολέμου. Οι χρυσοί σταυροί που κρατούσε στα χέρια της δεν ήταν απλά κοσμήματα· ήταν σύμβολα ταυτότητας, ενθύμια που μπορούσαν να γίνουν τα μόνα τεκμήρια της ύπαρξής τους, αν όλα χάνονταν.

Με τρυφερότητα, φόρεσε τον κάθε σταυρό στις εγγονές της, αφήνοντάς τους να γλιστρήσουν απαλά κάτω από τα ρούχα τους, μέχρι που ο ψυχρός χρυσός άγγιξε τη ζεστασιά του δέρματός τους. Ήταν σαν μια σιωπηλή

προστασία, ένα πέπλο ασφάλειας που τύλιγε τα παιδιά. Αλλά ο χρυσός, όσο πολύτιμος και αν ήταν, δεν μπορούσε να σταματήσει τη μοίρα που πλησίαζε.

Στις επόμενες δύο ώρες, οι έξι από τις επτά γυναίκες θα είχαν χαθεί. Μόνο η Ελί, η μεγαλύτερη εγγονή με τα ξανθά μαλλιά, θα επιζήσει.

Ο παθιασμένος διάλογος του Φύρερ πλημμύρισε με ένταση κάθε δευτερόλεπτο από τα 21 λεπτά που διήρκεσε.

Η ομιλία ολοκληρώθηκε ως εξής:

"Παρά τις δυσκολίες, η πίστη και η αντοχή μας παραμένουν ακλόνητες. Είμαστε ένας λαός γεννημένος να υπερισχύει, να μάχεται και να αντέχει."

Μια βαθιά σιωπή απλώθηκε στο χώρο. Στο σαλόνι, οι αξιωματικοί, που είχαν ακούσει με προσοχή την κάθε λέξη, σηκώθηκαν όρθιοι. Οι κινήσεις τους ήταν συντονισμένες, σχεδόν τελετουργικές. Τα χέρια τους υψώθηκαν σε στρατιωτικό χαιρετισμό, με τα πρόσωπά τους γεμάτα σοβαρότητα και αφοσίωση.

Ένας από αυτούς πήρε την πρωτοβουλία και άρχισε να τραγουδά τον εθνικό ύμνο της Γερμανίας με σταθερή φωνή. Σύντομα, όλοι οι αξιωματικοί ενώθηκαν μαζί του, και η αίθουσα πλημμύρισε από τις δυνατές και γεμάτες πάθος φωνές τους. Ο ύμνος δεν ήταν απλώς ένα τραγούδι· ήταν μια δήλωση πίστης, μια πράξη ενότητας, μια υπόσχεση για το μέλλον. Όμως τα λόγια του Χίτλερ, ήταν τα ίδια τετριμμένα συνθήματα γεμάτα μίσος, χωρίς καμία ουσιαστική αλλαγή. Για κάποιον ανίδεο από την πραγματική κατάσταση του πολέμου, η ομιλία θα μπορούσε να δίνει την εντύπωση νίκης και ανωτερότητας. Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος που άκουσε την ομιλία έδειχνε να αναθαρρεί. Η επιρροή του Χίτλερ παρέμενε ακλόνητη, αγγίζοντας εκατομμύρια Γερμανούς απλωμένους σε όλη την Ευρώπη. Τα λόγια του τους έδωσαν κουράγιο και ψυχική ανακούφιση, παρόλο που η πραγματικότητα του πολέμου ήταν διαφορετική από την εικόνα που παρουσίαζε.

Αυτή ήταν η Δύναμη της Προπαγάνδας στην πιο αψεγάδιαστη μορφή της. Όταν συνδυάστηκε με τη μοναδική προσωπολατρία γύρω από τον Αδόλφο Χίτλερ, αυτή η Προπαγάνδα έφτασε σε μια στιγμή Απόλυτης Δύναμης, μια στιγμή που η ανθρωπότητα δεν είχε ξαναδεί. Με αυτή τη σύνθεση, σε συνδυασμό με την φανατισμένη επιμέλεια του Δόκτωρ Γιόζεφ Γκέμπελς, οι Ναζί κατάφεραν να διεισδύσουν βαθιά στη σκέψη και την ψυχή των μαζών, δημιουργώντας ιδεολογίες και συναισθήματα που έμοιαζαν αδιαμφισβήτητα. Ένας μηχανισμός πειθούς που άλλαξε την ψυχολογία του ανθρώπου για πάντα!

Σχόλια: Η τελευταία δημόσια ομιλία του Χίτλερ διάρκειας 21' λεπτών, γεμάτη φανατισμό και μίσος, απευθυνόταν στη γερμανική νεολαία, καλώντας την να θυσιάσει για την ελευθερία, την εθνική τιμή και το μέλλον της Γερμανίας. Υποστήριξε ότι η κρίση θα ξεπεραστεί μέσω της θέλησης και της αφοσίωσης του λαού, ενώ παρουσίασε τον αγώνα ενάντια στον "εβραϊκό ασιατικό μπολσεβικισμό" ως ζωτικής σημασίας για την επιβίωση της Ευρώπης, με τη Γερμανία να ηγείται ως υπερασπιστής του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Ήταν μια ομιλία που δεν πρόσφερε τίποτα νέο, παρά μόνο επαναλάμβανε την προπαγανδιστική ρητορική του καθεστώτος.

Ολοκληρωτικός πόλεμος

Ξαφνικά, από τα ζεστά έγκατα του υποβρυχίου ακούστηκε μια κραυγή ενθουσιασμού. Ήταν ο ύπαρχος Ανατόλιεφ, που πλησίασε με γρήγορα βήματα, κρατώντας ένα κομμάτι χαρτί στο χέρι. «Κυβερνήτη, νέο μήνυμα από το ναυαρχείο. Τα γερμανικά πλοία συγκεντρώνονται στο λιμάνι Gotenhafen για εκκένωση αμάχων!» φώναξε, γεμάτος θαυμασμό.

Οι παλάμες του Καρινέσκο έσφιξαν με δύναμη τις λαβές του περισκοπίου, ενώ μια φλέβα φούσκωσε στο λαιμό του. Το κεφάλι του γύρισε απότομα, και τα γαλάζια μάτια του, γεμάτα μίσος και οργή, καρφώθηκαν στον Ανατόλιεφ. Ξέσπασε με μια φωνή που δεν έμοιαζε ανθρώπινη:

«ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΜΑΧΟΙ ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΟΛΕΜΟ! Οι παλιόγριες, μόλις γυρίσουν στη Γερμανία, θα ράβουν, θα μαγειρεύουν, θα βοηθούν το στρατιωτικό γρανάζι. Όσο για τους αρσενικούς malchik, θα δουλέψουν στα εργοστάσια ή θα μεταφέρουν πυρομαχικά στην πρώτη γραμμή. Όλοι τους είναι χρήσιμοι για τους Ναζί!»

Το χαμόγελο του Ανατόλιεφ χάθηκε ακαριαία. Το σώμα του πάγωσε, και έκανε ένα βήμα πίσω.

«Συγγνώμη, κύριε κυβερνήτα. Έχετε δίκιο. Το έχετε πει ξανά, ότι δεν υπάρχουν άμαχοι. Η αποστολή μας είναι να βυθίσουμε όσους περισσότερους μπορούμε.»

Ο Καρινέσκο, με την ένταση ζωγραφισμένη στη φωνή και την όψη του, συνέχισε:

«Αυτός ο στραβοπόδης ο Γκέμπελς το είπε χίλιες φορές σε όλα τα ραδιόφωνα. Θέλουν ολοκληρωτικό πόλεμο. Θα τους δώσουμε τον πόλεμο που τόσο ζητάνε!»

Μια φωνή διέκοψε απότομα τη σκηνή:

«Κυβερνήτη, οι τορπίλες είναι έτοιμες για εκτόξευση.» Όλα τα βλέμματα στράφηκαν στον Καρινέσκο.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, κοίταξε στο περισκόπιο, είδε το φωτισμένο πλοίο τέλεια ευθυγραμμισμένο, και με φωνή που έμοιαζε διαταγή της μοίρας, φώναξε: «ΠΥΡ!»

Σχόλια: Η ομιλία του Γιόζεφ Γκέμπελς για τον "Ολοκληρωτικό Πόλεμο" εκφωνήθηκε στο Βερολίνο στις 18 Φεβρουαρίου 1943, ενώπιον ενός προσεκτικά επιλεγμένου ακροατηρίου, και θεωρείται η πιο διάσημη ομιλία του. Σε αυτήν, η ναζιστική ηγεσία αναγνώρισε για πρώτη φορά δημόσια τους σοβαρούς κινδύνους που αντιμετώπιζε η Γερμανία. Ο Γκέμπελς κάλεσε τον γερμανικό λαό να συνεχίσει τον πόλεμο με απόλυτη αφοσίωση, παρά τις δυσκολίες, υποστηρίζοντας ότι η επιβίωση τόσο της Γερμανίας όσο και του δυτικού πολιτισμού εξαρτιόταν από την τελική νίκη.

-Τα ψάρια έπεσαν στο νερό -

Ώρα 21.06

Ο χώρος της πισίνας γεμάτος τραυματίες είχε μετατραπεί σε σκηνή πόνου και απόγνωσης, με τις κραυγές τους να διαπερνούν τη βαριά ατμόσφαιρα.. Η μυρωδιά της ανοιχτής σάρκας γέμιζε την ατμόσφαιρα, ενώ ματωμένα σεντόνια και πετσέτες ήταν σκορπισμένα παντού. Εκεί βρίσκονταν οι πιο βαριά καταπονημένοι, και οι νοσοκόμες, με τα χέρια τους βουτηγμένα στο αίμα, πάλευαν να προσφέρουν βοήθεια, αγνοώντας την κούραση. Η προϊσταμένη Άννα, με το αυστηρό της βλέμμα, παρατήρησε ότι τα καθαρά σεντόνια είχαν τελειώσει.

Ήταν η ίδια, που μόλις πριν από λίγες ημέρες, είχε δει την νοσοκόμα να φιλάει τον Matti στο λιμάνι. Και να, μπροστά της, μερικά βήματα πιο πέρα στεκόταν η Agathe, μαζί με μια άλλη νοσοκόμα να ξεπλένουν τα χέρια τους με καθαρό νερό. Μόλις την είδε θυμήθηκε τα λόγια που είχαν ανταλλάξει πρόσφατα οι δύο γυναίκες, της είχαν αφήσει μια αίσθηση σεβασμού για την νεαρή νοσοκόμα.

Η προϊσταμένη τις πλησίασε έπιασε τα χέρια τους από τις ρόμπες και, με αποφασιστικότητα, τους είπε:

-Εσείς οι δύο που έχετε καθαρά χέρια, ελάτε μαζί μου επάνω. Πρέπει να φέρουμε καθαρά σεντόνια και να ψάξουμε για πετσέτες.!

"Μάλιστα, Feldführerin," αποκρίθηκαν οι νεαρές νοσοκόμες με σεβασμό ακολουθώντας την προϊσταμένη τους.

Ο διάδρομος ήταν γεμάτος από ξαπλωμένους τραυματίες, οι περισσότεροι με ελαφριά τραύματα, που περίμεναν υπομονετικά βοήθεια. Οι τρεις γυναίκες, χωρίς να χάσουν χρόνο, τους προσπέρασαν με αποφασιστικότητα. Έφτασαν στις μεγάλες, επιβλητικές φαρδιές ξύλινες σκάλες, που έσφυζαν από κόσμο. Οι πρόσφυγες, εξαντλημένοι και ταλαιπωρημένοι, είχαν συγκεντρωθεί εκεί, δημιουργώντας ένα αδιάβατο εμπόδιο. Παρά τις δυσκολίες, οι γυναίκες συνέχισαν αποφασισμένες, περνώντας ανάμεσα στους τραυματίες και τους πρόσφυγες μέχρι που έφτασαν στην αποθήκη. Άνοιξαν την πόρτα και μπήκαν, αντικρίζοντας έναν στενό χώρο γεμάτο πύργους από λευκά, καθαρά σεντόνια και πετσέτες, στοιβαγμένα προσεκτικά μέχρι το ταβάνι. Η ανακούφιση ήταν εμφανής στις κινήσεις τους.

"Ας πάρουμε όσο περισσότερα μπορούμε και να κατεβούμε αμέσως," είπε η προϊσταμένη, χωρίς να χάνει χρόνο.

Ο Μόριτζ, με λίγη τύχη και επιμονή, είχε καταφέρει να εξασφαλίσει μια κουκέτα. Αυτός και η Νάντια μοιράζονταν τον περιορισμένο αυτό χώρο με έναν υψηλόβαθμο Γερμανό αξιωματικό, τη γυναίκα του και τα τρία παιδιά τους. Ο χώρος ήταν μικρός και στρυμωγμένος. Ευτυχώς ο αξιωματικός και όλη η οικογένεια του είχαν περάσει το απόγευμα στο σαλόνι, περιμένοντας να παρακολουθήσουν την ομιλία του Χίτλερ, οπότε η μικρή κουκέτα παρέμενε διαθέσιμη μόνο για τον Μόριτζ και τη Νάντια.. Το ζευγάρι δεν είχε καμία διάθεση να τους ακολουθήσει στο σαλόνι. Η Νάντια και εκείνος είχαν τα δικά τους σχέδια. Χωρίς να της βγάλει το φόρεμα έκαναν παθιασμένο έρωτα στην μικρή κουκέτα. Η λαχανιασμένη φωνή της ανέβηκε, γεμάτη ένταση και πάθος!. Ο Μόριτζ, από πάνω της, ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα με σταγόνες να κυλούν ασταμάτητα.

Ο ταλαίπωρος κόσμος έξω από το δωμάτιο έμεινε άναυδος, ακούγοντας τους ήχους που έρχονταν από μέσα. Όμως, το ζευγάρι απολάμβανε κάθε στιγμή της έντασης. Αφού ικανοποίησαν τις ορέξεις τους αυτός ημίγυμνος κάθισε χαλαρά στην καρέκλα ενώ εκείνη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, άναψε ένα τσιγάρο, με τον καπνό να τυλίγεται γύρω της.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, το ρωσικό υποβρύχιο, σε απόσταση περίπου 4 χιλιομέτρων, εξαπέλυσε την πρώτη του τορπίλη. Ο χρόνος άρχισε να μετρά αντίστροφα—σε μόλις 60 δευτερόλεπτα, η τορπίλη θα έβρισκε τον στόχο της με ακρίβεια. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, η δεύτερη και η τρίτη τορπίλη θα ακολουθούσαν, δημιουργώντας μια αλυσίδα καταστροφής που θα άλλαζε τα πάντα.

Τα δύο σαλόνια είχαν γεμίσει από νωρίς το απόγευμα με υψηλόβαθμους αξιωματικούς, συγκεντρωμένους για να ακούσουν τον λατρεμένο τους Χίτλερ. Ξεχώριζαν από τους απλούς στρατιώτες, με τις μαύρες στολές τους να λάμπουν από τα μοναδικά χρυσά παράσημα, κάθε ένα σύμβολο της γενναιότητάς τους. Η ομιλία του, είχε μεταμορφώσει την βαριά ατμόσφαιρα, γεμίζοντάς τους με θάρρος, υπερηφάνεια και μια έντονη αισιοδοξία.

Τότε σηκώθηκε ο Έρικ, ένας ξανθός νεαρός ντυμένος με την στολή της Γκεστάπο. Δεν ήταν πάνω από 25 ετών. Είχε κοντά, ξανθά μαλλιά, και η ομορφιά του ήταν τόσο εντυπωσιακή, ...που σε άλλες εποχές, αν είχε αφήσει τα μαλλιά του να μακρύνουν, θα μπορούσε να παραπέμπει στον ίδιο

τον Άδωνη—το αιώνιο ελληνικό σύμβολο της ομορφιάς, και του κάλλους. Ο Έρικ παρά την εκθαμβωτική ομορφιά του, δεν είχε γνωρίσει ακόμα την πραγματικότητα του πολέμου, καθώς η Γκεστάπο επιχειρούσε πάντα μακριά από το μέτωπο, εστιάζοντας στις εκκαθαρίσεις αμάχων. Εντελώς τυχαία, ο Σεμπάστιαν, ο αφοσιωμένος υπασπιστής του Μόριτζ, στεκόταν δίπλα του. Ο αφελής Έρικ άρχισε με πάθος να εκφράζει τις σκέψεις του.

- "Είμαι περήφανος για τη μεγάλη Γερμανία και το Τρίτο Ράιχ. Ενωμένοι θα αλλάξουμε το μέλλον και θα αφήσουμε το στίγμα μας στον κόσμο," είπε με πάθος. Πήρε μια ανάσα, και συνέχισε:

"Ήδη, όλη η Ευρώπη είναι ενωμένη κάτω από την ηγεμονία της υπέροχ...

Μια υπόκωφη, απειλητική έκρηξη αντήχησε βαθιά κάτω από τα πόδια του. Ο χώρος γύρω του σείστηκε βίαια. Ξαφνικά, πίδακες φωτιάς ξέσπασαν με ορμή στο σαλόνι, συνοδευόμενες από ένα εκκωφαντικό οστικό κύμα που διέλυσε τα πάντα στον διάβα του. Ο πανέμορφος Έρικ, μαζί με τον Σεμπάστιαν και τους αξιωματικούς που στέκονταν δίπλα τους, εκσφενδονίστηκαν από τη δύναμη της έκρηξης. Τα σώματά τους εκτοξεύτηκαν με τρομακτική ορμή, συνθλίβοντας τους ξύλινους τοίχους του σαλονιού. Ο ήχος της σύγκρουσης αντήχησε σαν βροντή, γεμίζοντας τον χώρο με μια αίσθηση απόλυτης καταστροφής. Τα κορμιά τους χτύπησαν με τέτοια δύναμη που το ξύλο βιάφτηκε με το κόκκινο αίμα τους.

Είχαν βρεθεί στο λάθος σημείο τη λάθος στιγμή. Ο πιστός Σεμπάστιαν και ο παθιασμένος Έρικ ήταν ανάμεσα στους πρώτους που χάθηκαν από την καταστροφική έκρηξη. Η δύναμη της σάρωσε τα πάντα, διασκορπίζοντας τους ανθρώπους προς κάθε γωνιά του χώρου. Άντρες γυναίκες και παιδιά εκσφενδονίστηκαν προς κάθε κατεύθυνση. Μικρές γλώσσες φλόγας είχαν αρχίσει να απλώνονται, ενώ οι επιζώντες ζαλισμένοι και αποπροσανατολισμένοι πάλευαν να σηκωθούν. Ένας άντρας, με αίμα να τρέχει από τις πληγές του, φώναξε:

-ΤΟΡΠΙΛΗ, μας χτύπησε τορπίλη.

Ελάχιστοι είχαν μείνει ζωντανοί για να τον ακούσουν. Η φωτιά, συνέχιζε να δυναμώνει, καταβροχθίζοντας το ματωμένο ξύλο.

Χιλιάδες ψυχές ένιωσαν τη βίαιη δόνηση της έκρηξης, καθώς όλο το πλοίο σείστηκε. Ένας τεράστιος άσπρος πίδακας νερού υψώθηκε από τη δεξιά πλευρά του Βίλχελμ Γκούστοφ. Σε στιγμές κινδύνου, ασυναίσθητα το ανθρώπινο βλέμμα εστιάζει στα πιο πολύτιμα πράγματα. Ο κανόνας αυτός

επιβεβαιώθηκε εκείνη τη στιγμή, καθώς εκατοντάδες μητέρες, γεμάτες αγωνία, γύρισαν το βλέμμα τους στα παιδιά τους, ψάχνοντας μια στιγμή ανακούφισης.

Έξι δευτερόλεπτα πέρασαν, αλλά έμοιαζαν με αιωνιότητα μέχρι να χτυπήσει η δεύτερη τορπίλη. Αυτή προκάλεσε τη μεγαλύτερη καταστροφή, χτυπώντας το πλοίο χαμηλά στο μπροστινό τμήμα του μηχανοστασίου. Εκείνη την στιγμή, 20 μηχανικοί που βρίσκονταν στον χώρο, ανήμποροι να αντιδράσουν, δεν κατάλαβαν καν τι τους χτύπησε. Το ωστικό κύμα και η φωτιά της έκρηξης ξέσπασαν πρώτα, προκαλώντας μια τεράστια ρωγμή στα σπάργανα του πλοίου. Η έκρηξη τίναξε την πλώρη του Βίλχελμ Γκούστλοφ ψηλά στον αέρα. Το πλοίο έσκασε με δύναμη στην αφρισμένη θάλασσα και χιλιάδες λίτρα νερού όρμησαν στο μηχανοστάσιο. Η ασφάλιση των στεγανών από τις θύρες ήταν απαραίτητη. Το νερό θα έπρεπε να περιοριστεί σε μικρότερα δωμάτια, εξασφαλίζοντας ότι το πλοίο θα μπορούσε να παραμείνει στην επιφάνεια όσο το δυνατόν περισσότερο. Ωστόσο, μέσα στον χαοτικό πανικό, η εντολή δεν δόθηκε εγκαίρως έτσι το νερό πλημμύριζε ανεξέλεγκτο τον χώρο. Ύστερα από χρόνια αποκαλύφθηκε πως μόνο δύο (2) από τις έντεκα (11) πόρτες ασφαλείας είχαν κλείσει.. Η μη έγκαιρη αντίδραση αποδείχθηκε μοιραίο λάθος, το οποίο κόστισε ανθρώπινες ζωές. Το πλήρωμα, σε κατάσταση συναγερμού, όφειλε να κλείσει τις θύρες ανεξάρτητα από την εντολή, καθώς αυτό ήταν θεμελιώδες μέρος της εκπαίδευσής τους. Ωστόσο, το συγκεκριμένο πλήρωμα αποτελούνταν από νεοσύλλεκτους με ελάχιστη πρακτική εμπειρία. Το σκοτάδι και ο πανικός, σε συνδυασμό με την ελλιπή εκπαίδευση του πληρώματος σε θέματα ασφαλείας και διάσωσης, θα αποδειχθούν καθοριστικοί. Τα πρώτα, κρίσιμα λεπτά της τραγωδίας θα στοιχίσουν ακριβά, καθώς η έλλειψη συντονισμού και προετοιμασίας θα επιδεινώσει την κατάσταση. Αν οι υπόλοιπες εννιά(9) θύρες είχαν κλείσει, θα υπήρχε αρκετός χρόνος για να σωθούν περισσότερες ζωές. Η δεύτερη τορπίλη είχε καθορίσει τη μοίρα του πλοίου. Ωστόσο, η τρίτη έμελλε να είναι εκείνη που θα ολοκλήρωνε την τραγωδία.

Πανικός, η πιο κοινή αλλά και η πιο επικίνδυνη αντίδραση! Μέρος Α

Έξι δευτερόλεπτα αργότερα, η τρίτη και πιο φαρμακερή τορπίλη βρήκε τον στόχο της. Η τορπίλη διείσδυσε βαθιά μέσα στο σκαρί, χτυπώντας με ακρίβεια κάτω από την πισίνα, όπου βρίσκονταν τραυματίες και νοσοκόμες.

Το κεραμικό δάπεδο, υπό πίεση, φούσκωσε και εξερράγη με τρομακτική δύναμη. Εκατοντάδες κοφτερά θραύσματα εκτοξεύθηκαν ανεξέλεγκτα, σκίζοντας τις σάρκες τραυματιών και νοσοκόμων που βρίσκονταν κοντά. Όσοι κατάφεραν να επιβιώσουν από την αρχική καταστροφή, παραδόθηκαν ανήμποροι στη φωτιά της έκρηξης, η οποία αποτελείωσε το φονικό της

έργο.

Στη γέφυρα, ο κυβερνήτης και το επιτελείο του είχαν παγώσει από το σοκ. Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, το πλοίο είχε δεχθεί τρεις τορπίλες, αφήνοντάς τους ανήμπορους να αντιδράσουν. Όλα τα σχέδια του κυβερνήτη ήταν κυριολεκτικά έτοιμα να ναυαγήσουν μαζί με το πλοίο, αφήνοντάς τον σε απόγνωση. Ένας ασυρματιστής, παρακινούμενος από το αίσθημα του καθήκοντος, άρχισε χωρίς διαταγή να στέλνει μηνύματα SOS προς το λιμάνι. Ταυτόχρονα, ο δεύτερος ασυρματιστής, από την απέναντι πλευρά της γέφυρας, ξεκίνησε να κάνει το ίδιο. Ωστόσο, η απόσταση που χώριζε το πλοίο από το λιμάνι μετρούσε αρκετές ώρες, κάνοντας τη σωτηρία να μοιάζει μακρινή. Οι αξιωματικοί, πανικόβλητοι, έτρεχαν πέρα δώθε σαν τρελοί, ανίκανοι να προσφέρουν λύση. Ο καπετάνιος, σιωπηλός και αποσβολωμένος, ίσως αντιλήφθηκε το κρίσιμο λάθος του ή ίσως γνώριζε ήδη το αναπόφευκτο: θα ναυαγούσαν σε παγωμένα νερά, όπου οι περισσότεροι δεν θα είχαν καμία πιθανότητα επιβίωσης.

Ένας ναύτης, πάτησε το γενικό συναγερμό, και οι σειρήνες άρχισαν να ουρλιάζουν ανατριχιαστικά, σηματοδοτώντας την επερχόμενη καταστροφή. Ο πανικός εξαπλώθηκε σαν κύμα. Κάθε σπιθαμή του πλοίου ήταν γεμάτη

ανθρώπους, που κινούνταν σπασμωδικά και με τρόμο προς τις σκάλες, αναζητώντας απεγνωσμένα μια διέξοδο.

Στον χώρο των μηχανών, η παρουσία κόσμου ήταν αυστηρά απαγορευμένη, ωστόσο, στον διάδρομο ακριβώς απέξω, η κατάσταση ήταν διαφορετική. Λόγω της έντονης ζέστης που έβγαινε από τις μηχανές, οι πιο ευπαθείς ομάδες είχαν βρει καταφύγιο εκεί, αναζητώντας λίγη ζεστασιά σε αυτές τις δύσκολες συνθήκες. Το σημείο είχε μετατραπεί σε ένα αυτοσχέδιο καταφύγιο, παρά τους κανονισμούς. Ξαφνικά το παγωμένο νερό ξεχύθηκε ορμητικά, γεμίζοντας τον διάδρομο με δύναμή. Όσοι βρίσκονταν στο σημείο, ανήμποροι να αντισταθούν, παρασύρθηκαν, θύματα της σφοδρής εισβολής του νερού που δεν άφηνε περιθώρια διαφυγής. Εκατοντάδες τρομοκρατημένοι άνθρωποι άρχισαν να πνίγονται μέσα στον στενό διάδρομο. Στις επιβλητικές, φαρδιές σκάλες άρχισε να συγκεντρώνεται πλήθος κόσμου, δημιουργώντας ασφυκτική πίεση. Εκεί, όμως, υπήρχαν ήδη άνθρωποι, και οι πιο αδύναμοι ήταν οι πρώτοι που κατέρρεαν. Πνιγμένοι από την ασφυξία, προσπαθούσαν να φωνάξουν, αλλά οι φωνές τους δεν έβγαιναν. Τα μάτια τους, ορθάνοιχτα και λευκά από τον τρόμο, έμοιαζαν έτοιμα να πεταχτούν από τις κόγχες τους. Ένας-ένας κατέρρεαν, εξαντλημένοι και λιπόθυμοι, χωρίς καμία ελπίδα. Σαν διψασμένα ζώα που αναζητούσαν αέρα και ζωή, οι υπόλοιποι πάλευαν απεγνωσμένα, πατώντας πάνω στα κορμιά των νεκρών, για να φτάσουν στη σωτηρία του καταστρώματος.

Δυσάρεστα μαντάτα

Οι δύο νοσοκόμες, μαζί με την προϊσταμένη Άννα, βρίσκονταν ακόμα μέσα στη μικρή αποθήκη ιματισμού όταν η πρώτη έκρηξη διέκοψε τη σιωπή. Το δωμάτιο σείστηκε, και τα ρούχα άρχισαν να πέφτουν πάνω τους, δημιουργώντας μια σκηνή χάους. Τρομαγμένες, έψαχναν απεγνωσμένα κάτι σταθερό να κρατηθούν.

Το μηχανοστάσιο, αν και αρκετά μέτρα κάτω από την αποθήκη, δεν μπόρεσε να απορροφήσει τη δύναμη της δεύτερης έκρηξης. Το ωστικό κύμα διαπέρασε το μεταλλικό πάτωμα, χτυπώντας τις γυναίκες με μια δύναμη που δεν μπορούσαν να αγνοήσουν. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η αβεβαιότητα κυριαρχούσε στις σκέψεις τους. Όταν η δεύτερη έκρηξη διέσχισε τον χώρο, η αλήθεια έγινε αμέσως ξεκάθαρη και για τις τρεις: το πλοίο τους είχε torpilisτει.

Καθώς τα καθαρά ρούχα συνέχιζαν να πέφτουν, το μυαλό της Agathe γέμισε με σκέψεις. Η μόνη της εκπαίδευση ήταν να σώζει ζωές, όμως μέσα σε αυτό το χάος, η πραγματικότητα είχε μετατραπεί σε μια τραγωδία που ξεπερνούσε κάθε προσδοκία.

Η τρίτη τορπίλη έσκασε ακόμα πιο κοντά τους, προκαλώντας έναν πανικό που δεν μπορούσε να περιγραφεί. Μέσα σε δώδεκα δευτερόλεπτα, ο φόβος είχε καταλάβει τις ψυχές τους, αφήνοντας πίσω τρία σώματα παγωμένα από τον τρόμο, ακίνητα σαν μαρμαρωμένα αγάλματα. Τα γουρλωμένα, λευκά μάτια τους συναντούσαν το ένα το άλλο, γεμάτα απόγνωση και σιωπηλή κραυγή.

Η Άννα σηκώθηκε απότομα, με τον φόβο της να μετατρέπεται σε αδρεναλίνη. Κοίταξε τις δύο καθισμένες νοσοκόμες και τις ρώτησε αν είναι καλά. Εκείνες σηκώθηκαν, ψάχτηκαν ασυναίσθητα και απάντησαν ότι είναι μια χαρά. Ευτυχώς, δεν υπήρχε τίποτα βαρύ στα ράφια, αλλιώς η πτώση θα είχε προκαλέσει ζημιά στις γυναίκες. Παραδόξως, η πτώση από τόσα καθαρά ρούχα και σεντόνια ανέδυσε ένα γλυκό, καθαρό άρωμα στο δωματιάκι.

Με τις λευκές στολές τους και τα πεντακάθαρα άσπρα ρούχα να αναδύουν ένα απαλό άρωμα, η σκηνή φάνταζε αγνή, σαν μια φευγαλέα στιγμή παραδείσου μπροστά στην αιωνιότητα της κόλασης που ερχόταν. Πήραν κουράγιο και δύναμη, που θα τους ήταν απαραίτητα. Οι κραυγές του κόσμου έξω από το δωματιάκι τις επανέφεραν στην πραγματικότητα.

Η Άννα άνοιξε την πόρτα, και η έντονη μυρωδιά από καμένο θείο, μέταλλο και ξύλο πλημμύρισε τα πνευμόνια τους. Βγήκαν έξω με κατεύθυνση την πίσινα, όμως ο κόσμος άρχισε να προχωράει γρήγορα προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ακούμπησαν στον έναν τοίχο, η μία πίσω από την άλλη, και προχώρησαν μέχρι τις μεγάλες σκάλες που θα τις κατέβαζαν στο χαμηλότερο επίπεδο.

Ξαφνικά, ο κόσμος άρχισε να γίνεται περισσότερος και να τρέχει. Η μυρωδιά έγινε μεταλλική, βαριά και δυσάρεστη. Σταμάτησαν να προχωρούν, μόνο κοιτούσαν και μύριζαν την καταστροφή. Η μυρωδιά επίσης έγινε μεταλλική βαριά και δυσάρεστη. Σταμάτησαν να προχωράνε μόνο κοιτάζαν και μύριζαν την καταστροφή.

Και τότε, ένας τραυματισμένος φαντάρος σταμάτησε μπροστά τους, με το πρόσωπό του γεμάτο κούραση και πόνο.

- Πού πάτε; Δεν έχει μείνει τίποτα κάτω!

Οι νοσοκόμες πάγωσαν. Τα λόγια του έπεσαν σαν κεραυνός. Στο κάτω διάζωμα βρίσκονταν χιλιάδες ψυχές, ίσως πάνω από δύο χιλιάδες. Στην πισίνα, σίγουρα οι 370 αδελφές ψυχές τους, μαζί με εκατοντάδες τραυματίες.

Ο φαντάρος έκανε να συνεχίσει προς τα πάνω, αλλά η προϊστάμενη Άννα, με την αυταρχική της φωνή, τον σταμάτησε.

- Μια στιγμή, φαντάρε!

Αυτός γύρισε, και στάθηκε δίπλα της.

- Πες μου τι εννοείς. Τι έγινε κάτω;

Εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του τραυματία απέκτησαν μια απρόσμενη λάμψη, γεμάτα με την αποφασιστικότητα που είχε ξυπνήσει ξαφνικά μέσα του.

Μάλιστα! Μια τορπίλη... άκουσα ότι έχει πλημμυρίσει το μηχανοστάσιο. Και άλλη μια... Σταμάτησε για λίγο. Τα μάτια του συναντήθηκαν με τα δικά της, γεμάτα δισταγμό.

-Χτύπησε ακριβώς στην πισίνα. Σχεδόν όλοι εξαφανίστηκαν. Θα είναι θαύμα αν ζει κάποιος μετά από αυτό.

Οι γυναίκες έφεραν μεμιάς τα χέρια τους στο στόμα τους, γεμάτες απόγνωση. Τα γόνατά τους κόπηκαν, και ένιωσαν το έδαφος να χάνεται κάτω από τα πόδια τους.

-Εγώ ήμουν αρκετά μακριά από τον διάδρομο, πίσω από αρκετά σώματα που μου πρόσφεραν ασφάλεια. Και πάλι καλά που έζησα. Η πληγή μου άνοιξε, και τα αυτιά μου βουίζουν.

Η Άννα, η Agathe και η άλλη νοσοκόμα έμειναν ακίνητες. Αντιμέτωπες με πρωτόγνωρες δοκιμασίες και την ωμή πραγματικότητα του μακελειού, οι ζωές τους είχαν δεθεί μαζί, δεμένες κυριολεκτικά μέσα από αίμα και σάρκα. Δεκάδες κορίτσια που είχαν μεγαλώσει μαζί τα τελευταία πέντε χρόνια, σε όλα τα μέτωπα του πολέμου, χάθηκαν σε μια στιγμή; Είναι δυνατόν να είναι οι μόνες που επέζησαν;

Όταν η καταστροφή χτυπήσει, το μυαλό καθυστερεί, παλεύοντας να αντιληφθεί την αλήθεια. Τα πόδια βαραίνουν, οι αισθήσεις εξασθενούν, τα μάτια καθλώνονται σε ένα κενό βλέμμα, και ο αέρας δεν εισέρχεται στα

πνευμόνια, το σώμα παύει να λειτουργεί για να αντιμετωπίσει το βάρος της αποκάλυψης.

Ο άντρας, βλέποντας την θλίψη στα πρόσωπα των γυναικών, με μια κίνηση γεμάτη κατανόηση, ακούμπησε το μπράτσο της προϊσταμένης και με φωνή σταθερή αλλά συμπονετική, της είπε:

-Δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα. Πάρε τα δύο κορίτσια και φροντίστε να σωθείτε. Είσαι ακόμα υπεύθυνη για αυτές.

Οι γυναίκες, εμψυχωμένες από τη συμβουλή του για τη ζωή, τον κοίταξαν κατάματα. Εκείνος, με σιγουριά, χαιρέτησε στρατιωτικά, στράφηκε απότομα και με γοργά βήματα ενώθηκε με το πλήθος που έτρεχε προς την έξοδο. Μόλις πριν λίγο, ήταν αποφασισμένες να κατέβουν στο κάτω επίπεδο, έτοιμες να ρισκάρουν τα πάντα για να βοηθήσουν τις υπόλοιπες. Και ξαφνικά, η αλήθεια τις αιφνιδίασε: αυτό που έπρεπε να κάνουν τώρα ήταν να σωθούν. Σαν από μηχανής θεός, ο φαντάρος εμφανίστηκε μπροστά τους, φέρνοντας δυσάρεστα μαντάτα που θύμιζαν τον θεό Ερμή, αλλά πρόσφερε στο τέλος λόγια γεμάτα σοφία και ελπίδα.

Σχόλια: Από τις 373 νοσοκόμες και τους 679 τραυματίες που βρίσκονταν στον χώρο της πισίνας, μόνο 3 νοσοκόμες κατάφεραν να επιβιώσουν.

Πανικός, η πιο κοινή αλλά και η πιο επικίνδυνη αντίδραση! Μέρος ' Β

Η κυρία Σοφία, μαζί με την οικογένειά της, είχαν προχωρήσει στα πιο χαμηλά επίπεδα του πλοίου, εκεί όπου το νερό είχε κάνει την πρώτη του εμφάνιση. Ο κόσμος άρχισε να τρέχει στον στενό διάδρομο, δημιουργώντας χάος. Η γιαγιά, με τρομαγμένα μάτια, γύρισε προς τις δύο νύφες της και είπε:

– Γρήγορα, πιάστε σφιχτά τα κορίτσια να φύγουμε.

Οι τέσσερις εγγονές ξέσπασαν σε κλάματα. Ένας γιγαντόσωμος άντρας, τρέχοντας, χτύπησε δυνατά με τον αγκώνα του το πίσω μέρος του κεφαλιού

της μίας νεαρής νύφης. Εκείνος ανίδεος για το τι είχε προκαλέσει, συνέχισε να τρέχει. Η κοπέλα ζαλίστηκε και γονάτισε. Μέσα σε δευτερόλεπτα, το πλήθος που έτρεχε δίπλα τους μετατράπηκε σε μια ανεξέλεγκτη μάζα. Ένα πόδι τη χτύπησε καθώς ήταν γονατιστή, ρίχνοντάς την στο πάτωμα. Ο κόσμος την ποδοπάτησε, και οι κόρες της την έχασαν από τα βλέμματά τους μέσα σε μια στιγμή. Η γιαγιά προσπάθησε απεγνωσμένα να πιάσει τα χέρια των δύο εγγονών της, αλλά κατάφερε να κρατήσει μόνο το ένα μικρό χεράκι της Eli. Το πλήθος τις χώρισε, σπρώχνοντας τη γιαγιά και την εγγονή της μπροστά, ενώ η άλλη φωνάζοντας χάθηκε κάτω από την ανελέητη ορμή του κόσμου.

Η μικρή Eli, μέσα σε μια στιγμή, έχασε τη μητέρα και την αδελφή της μπροστά στα τρομαγμένα μάτια της. Η μικρόσωμη γιαγιά της, η κυρία Sofia, την άρπαξε στην αγκαλιά της και άρχισαν να τρέχουν προς τις σκάλες. Το μικρό τους ανάστημα τούς επέτρεπε να ελίσσονται γρηγορότερα από το πανικόβλητο πλήθος γύρω τους. Η Eli έκλαιγε απαρηγόρητα, καθώς ο φόβος και ο πανικός έσφιγγαν την καρδιά της. Κάθε δάκρυ της πνιγόταν στην προσπάθειά να πάρει ανάσα.

Και τότε η Sofia, σαν φύλακας άγγελος, πλησίασε στο μικρό της αυτί και με ψιθυριστή φωνή της χάρισε ελπίδα:

– Γιατί κλαις, αγάπη μου; Η μαμά σου είναι πιασμένη χέρι-χέρι με την αδελφή σου και θα μας συναντήσουν απάνω. Έλα, ας βιαστούμε για να μην μας ψάχνουν.

Τα λόγια της, γεμάτα στοργή και σιγουριά, έδωσαν θάρρος στη μικρή καρδιά της Eli. Την πίστεψε απόλυτα και βρήκε τη δύναμη να συνεχίσει. Όταν αργότερα θα καταλάβαινε την αλήθεια – ότι τα λόγια της αγαπημένης της γιαγιάς ήταν ένα ψέμα – η Eli θα βρισκόταν ήδη ασφαλής μέσα σε μια βάρκα, μόνη της περιτριγυρισμένη από άγνωστα, φοβισμένα πρόσωπα.

Αυτοί οι ψίθυροι θα έμεναν για πάντα στη μνήμη της, συνοδεύοντάς την μέχρι τα γεράματα της. Ήταν τα λόγια που της χάρισαν φως, όταν όλα γύρω της βυθίζονταν στο σκοτάδι.

Αρκετά επίπεδα πιο πάνω από το χάος και την τραγωδία, στις καμπίνες των αξιωματικών, ο Μόριτζ σηκώθηκε βιαστικά. Με κινήσεις γεμάτες ένταση, ντύθηκε βιαστικά, άρπαξε το περίστροφό του και το φθαρμένο δερμάτινο

πορτοφόλι του. Η Νάντια, ακόμα ζαλισμένη από τον πανικό και τη σύγχυση, σηκώθηκε από το κρεβάτι καθώς την τράβηξε απαλά αλλά αποφασιστικά.

Ο Μόριτζ την κράτησε σφιχτά από το χέρι, και βγήκαν μαζί στον διάδρομο. Ο αέρας μύριζε υγρασία και αλμύρα, ενώ το δάπεδο έτρεμε ελαφρά κάτω από τα πόδια τους. Οι έντονες φωνές και οι κραυγές άρχισαν να γίνονται πιο δυνατές.

– Γρήγορα, πρέπει να ανεβούμε επάνω, της είπε.

– Έχω τα πράγματά μου μέσα, περίμενε να τα πάρω, απάντησε εκείνη.

Εκείνος χωρίς να διστάσει, την τράβηξε δυνατά από τον καρπό μαζί του.

– Δεν θα τα χρειαστείς τώρα. Θα σου πάρω καινούργια μόλις φτάσουμε στη Γερμανία.

Η Νάντια υπάκουσε χωρίς δισταγμό. Της άρεσε αυτή η απότομη αποφασιστικότητα που έδειχνε κάποιες φορές. Καθώς σκεφτόταν τα νέα δώρα που της είχε υποσχεθεί, ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της. Η καμπίνα τους βρισκόταν στον επάνω διάδρομο, και τους χώριζε μόνο ένα επίπεδο από σκάλες για να φτάσουν στο κατάστρωμα. Μετά από μεγάλη προσπάθεια, σπρώχνοντας και ανοίγοντας χώρο μέσα στο πανικόβλητο πλήθος, κατάφεραν να βγουν στο κατάστρωμα. Μπροστά τους αντίκρυσαν δύο μέλη του πληρώματος όπου άναβαν κόκκινες φωτοβολίδες και τις εκτόξευαν ψηλά στον σκοτεινό ουρανό. Η ενέργειά τους ήταν καθοδηγούμενη από την πληροφορία για ένα φίλιο κομβόι που ίσως προσέγγιζε. Οι λάμπες έμοιαζαν με σήματα κλήσης, στρατηγικά εκτελεσμένα, καθώς έλπιζαν να φανεί κάποια σωτηρία.

Το ζευγάρι ήταν από τους πρώτους που κατάφεραν να φτάσουν στο κατάστρωμα, μα εκεί η κατάσταση ήταν ήδη χαοτική. Ο κόσμος είχε κατακλύσει κάθε γωνιά, και η μάχη για μια θέση στις σωστικές λέμβους είχε αρχίσει. Έτρεξαν με λαχτάρα προς την πρώτη λέμβο που είδαν. Ήταν ήδη γεμάτη, όμως υπήρχε ακόμα χώρος για λίγους ακόμα.

Ξαφνικά, οι φωνές των ναυτών και τα έντονα βρισίδια διέκοψαν κάθε ελπίδα οργάνωσης. Πλησιάζοντας, αντίκρισαν τέσσερις νεαρούς ναύτες, δύο από κάθε πλευρά της λέμβου, να προσπαθούν απεγνωσμένα να τη χαμηλώσουν στο νερό. Οι κινήσεις τους ήταν αδέξιες, τα χέρια τους έτρεμαν από το άγχος και τον πανικό. Οι μηχανές του πλοίου είχαν σταματήσει, και αυτό είχε γίνει έρμαιο των ισχυρών ανέμων.

Η λέμβος, ήδη φορτωμένη με περίπου 40 τρομοκρατημένους επιβάτες, κουνιόταν επικίνδυνα μπρος-πίσω. Το ένα σχοινί είχε κατέβει περισσότερο από το άλλο, δημιουργώντας μια επικίνδυνη κλίση. Οι ναύτες πάλευαν μανιασμένα να σταθεροποιήσουν την κατάσταση, τραβώντας τα σχοινιά και φωνάζοντας ο ένας στον άλλο με υστερία.

Και τότε ήρθε το μοιραίο. Το χαμηλό σχοινί χαλάρωσε εντελώς, και η βάρκα κρεμάστηκε οριζόντια, σαν να αιωρείτο από μια λεπτή κλωστή. Οι επιβάτες, ανήμποροι να κρατηθούν, έπεσαν ο ένας μετά τον άλλο στα παγωμένα νερά. Ο ήχος των κραυγών διαπέρασε την ατμόσφαιρα. Τα κορμιά χτυπούσαν το νερό σαν πέτρες, ενώ οι λευκοί παφλασμοί έκαναν το σκηνικό ακόμα πιο χαοτικό.

Η λέμβος, κρεμασμένη από ένα μοναδικό σχοινί, ταλαντευόταν ανεξέλεγκτα υπό την πίεση του άγριου ανέμου. Η ένταση κορυφωνόταν, καθώς το βάρος της και οι δυνάμεις της φύσης την έσπρωχναν στα όριά της. Με έναν εκκωφαντικό ήχο, σαν το σπάσιμο ενός γιγαντιαίου κλαδιού, το σχοινί υποχώρησε. Η λέμβος έπεσε με ορμή στο νερό, σαν τεράστιο βέλος.

Η πτώση ήταν μοιραία. Οι άνθρωποι που κολυμπούσαν από κάτω δεν είχαν καμία πιθανότητα. Το βάρος και η ταχύτητα της λέμβου τους χτύπησαν ακαριαία, βυθίζοντας τους στα παγωμένα νερά. Οι κραυγές τους κόπηκαν απότομα, ενώ ο παφλασμός του νερού κάλυψε κάθε άλλο ήχο.

Μαρτυρίες από το κατάστρωμα

Ο Rainer, μαζί με τον γιο του Marcus και μερικούς άντρες της ομάδας του, κάθονταν στη δεξιά πλευρά του πλοίου. Όλοι στο κατάστρωμα φορούσαν αδιάβροχα, αλλά τα δικά τους ήταν ειδικά σχεδιασμένα για σκληρές επαγγελματικές αποστολές. Το χιονόβροχο και ο αέρας δεν είχαν σταματήσει ούτε στιγμή. Είχαν συνηθίσει το ψυχρό, ξηρό κλίμα των στεπών, αλλά εδώ, η υγρασία στο κατάστρωμα είχε αρχίσει να τρυπάει τα κόκαλά τους.

Το κατάστρωμα ήταν φωτισμένο εδώ και δύο ώρες. Σε μερικούς άρεσε, σε άλλους όχι, αλλά κανείς δεν τόλμησε να ρωτήσει. Ίσως ο φωτισμός να ήταν μια ένδειξη τιμής από το πλήρωμα προς την ομιλία που είχε μόλις ολοκληρωθεί από τον Χίτλερ. Οι συζητήσεις είχαν φουντώσει, γεμάτες πάθος, ένταση και χαρά. Με το ζεστό φαγητό που είχαν απολαύσει το μεσημέρι και το βράδυ, παρά το τσουχτερό κρύο, ένιωθαν δυνατοί και γεμάτοι ζωντάνια.

Ο νεαρός Marcus, δίπλα στον πατέρα του, ακουμπούσε στα κάγκελα του καταστρώματος, χαζεύοντας το απέραντο σκοτάδι που απλωνόταν μπροστά τους. Ο Rainer, βυθισμένος στις σκέψεις του, σκεφτόταν τις δύο αγαπημένες γυναίκες της ζωής του που χάθηκαν κάτω από τα χαλάσματα. Η ψυχρή λογική του στρατιώτη, που πάντα τον καθοδηγούσε, υποχώρησε για λίγο, καθώς οι παφλασμοί των κυμάτων ξύπνησαν μέσα του ανθρώπινα συναισθήματα. Σε μια σπάνια στιγμή ευαισθησίας, γύρισε προς τον μοναχογιό του, τον αγκάλιασε και τον φίλησε στοργικά στο μέτωπο.

Και τότε, πατέρας και γιος την είδαν... Εμφανίστηκε ξαφνικά μέσα από το απόλυτο σκοτάδι, μια λευκή γραμμή αφρού που πλησίαζε με ταχύτητα προς το μέρος τους. Ο σφυρικός ήχος των κυμάτων, καθώς έσκιζαν τη διαδρομή τους μέσα στη θάλασσα, έκανε το σκηνικό πιο απόκοσμο από ποτέ. Ασυναίσθητα τρομαγμένοι, έσφιξαν δυνατά τα κάγκελα. Ο Rainer, κατάφερε να ανακτήσει την ψυχραιμία του. Με μια δυνατή φωνή , αναφώνησε:

– Τορπίλη! Κρατηθείτε!

Καθώς στέκονταν δίπλα ο ένας στον άλλον, είχαν ήδη βιώσει την πρώτη επίθεση. Ένας τεράστιος πίδακας νερού υψώθηκε από το σημείο της έκρηξης. Εκτοξεύθηκε ψηλά και, παρασυρμένο από τον άνεμο, το θαλασσινό νερό έπεσε με ορμή πάνω στον κόσμο που βρισκόταν στο κατάστρωμα. Οι άντρες του Rainer πάγωσαν από τον φόβο τους. Στη στεριά ήξεραν κάθε τέχνασμα για να προστατευτούν, αλλά εδώ, μέσα στο υγρό σκοτάδι της θάλασσας, ένιωθαν ανήμποροι. Τι θα μπορούσαν να κάνουν;

Κι όμως, αυτοί οι άντρες κατάφεραν να αναλάβουν τον κύριο ρόλο στη διάσωση. Τις προηγούμενες 24 ώρες, είχαν περιηγηθεί σε κάθε γωνιά του πλοίου, επιθεωρώντας και επισκευάζοντας καίρια σημεία. Η εξονυχιστική τους δουλειά τους είχε εξοπλίσει με μια πολύτιμη εικόνα της δομής και των

διαδρομών του πλοίου, δίνοντάς τους ένα πλεονέκτημα στη στιγμή που το χάος κυριάρχησε.

Ο Rainer, ως ανώτερος αξιωματικός, ανέλαβε άμεσα δράση. Με δυνατή φωνή, άρχισε να δίνει εντολές, οργανώνοντας γρήγορα μια ομάδα να κατευθυνθεί προς τις πίσω λέμβους για να βοηθήσει στην καθέλκυσή τους. Ωστόσο, η κατάσταση ξέφυγε από τον έλεγχο καθώς

τρομαγμένοι επιβάτες άρχισαν να καταφθάνουν στο κατάστρωμα από τα χαμηλότερα επίπεδα.

Το πλήθος, σε κατάσταση πανικού, όρμησε ανεξέλεγκτα, καθηλώνοντας την ομάδα διάσωσης. Ακίνητοποιήθηκαν πλήρως, αδυνατώντας να κινηθούν μέσα στον χαμό, και δεν κατάφεραν ποτέ να φτάσουν στις πίσω λέμβους, αφήνοντας το σχέδιο της διάσωσης ημιτελές.

Είκοσι (20) βασανιστικά λεπτά είχαν περάσει από την στιγμή της επίθεσης, με τον χρόνο να μοιάζει ατελείωτος. Το πλοίο είχε αρχίσει να παίρνει μια κλήση προς τα δεξιά. Οι κατώτεροι χώροι του Βίλχελμ Γκούσλοφ είχαν γεμίσει με χιλιάδες τόνους παγωμένου θαλασσινού νερού. Όσοι δεν πρόλαβαν να διαφύγουν βρήκαν τραγικό τέλος, με τα άψυχα κορμιά τους να παρασύρονται από την ανελέητη ορμή του νερού. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, το φως απλωνόταν σε κάθε χώρο του πλοίου, από το εσωτερικό των διαδρόμων μέχρι το κατάστρωμα δίνοντας μια ψευδαίσθηση ασφάλειας και ελέγχου. Όμως, όταν το νερό έφτασε στη γεννήτρια, τα φώτα αναβόσβησαν διστακτικά για λίγα δευτερόλεπτα πριν χαθούν εντελώς. Με την τελευταία τους αναλαμπή, το πλοίο βυθίστηκε σε ένα απόλυτο σκοτάδι, αφήνοντας το χάος να πάρει τον έλεγχο. Οι κραυγές των επιβατών αντηχούσαν σε κάθε γωνιά του πλοίου, ανεβαίνοντας από τα πλημμυρισμένα έγκατα σαν σπαρακτική ηχώ. Στο πίσσα μαύρο, άνθρωποι παγιδευμένοι πάλευαν απεγνωσμένα δίπλα-δίπλα, αδύναμοι μπροστά στην ασταμάτητη δύναμη του νερού που κυριεύει τα κατώτερα επίπεδα. Το πλοίο είχε χαθεί μέσα στο απόλυτο σκοτάδι, με τις κόκκινες φωτοβολίδες να αποτελούν τη μοναδική πηγή φωτός. Κάθε έκρηξη τους έσκιζε τον ουρανό, αφήνοντας πίσω της μια έντονη λάμψη.

Το κόκκινο φως ανυψωνόταν ψηλά, λούζοντας το σκηνικό με μια παράξενη, στοιχειωτική λάμψη. Με έναν αργό ρυθμό, οι αντανάκλασεις του άρχιζαν να χάνονται, καθώς το φως έσβηνε απαλά και εξαφανιζόταν μέσα στο σκοτάδι.

Ούτε ο πιο απαισιόδοξος καλλιτέχνης δεν θα μπορούσε να φανταστεί μια τόσο μακάβρια στιγμή.

Τα σκαλοπάτια προς τον παράδεισο

Ο φωτεινός διάδρομος έμοιαζε με ζωντανό πλάσμα, γεμάτο ανθρώπους που πάλευαν να φτάσουν στο κατάστρωμα. Η γιαγιά, με τη μικρή Eλι σφιχτά στην αγκαλιά της, προχωρούσε με δυσκολία. Φτάνοντας στις σκάλες, διαπίστωσαν πως η διαδρομή τους δεν είχε οδηγήσει στις μεγάλες, φαρδιές ξύλινες αλλά στις πλαϊνές, μικρές, απότομες που απαιτούσαν κόπο και δύναμη. Με αργά βήματα, ανέβηκαν τα πρώτα σκαλοπάτια όταν ξαφνικά τα φώτα έσβησαν, και ο διάδρομος γέμισε κραυγές θρήνου και απελπισίας.

Το πλήθος σπρωχνόταν, σαν να πάλευε να αναπνεύσει. Ένα αμυδρό κόκκινο φως φαινόταν από την έξοδο στο τέλος της σκάλας. Δεκάδες χέρια έπιασαν το μέταλλο της σκάλας, σπρώχνοντας με μανία. Η πίεση έγινε αφόρητη, και η γιαγιά, που δεν είχε φτάσει ούτε στα μισά, ένιωσε το πλήθος πίσω της να την καταπίνει. Η κυρία Sofia, πάλευε απεγνωσμένα να κρατήσει τη μικρή Eλι κοντά της, αλλά η ανελέητη πίεση του

πλήθους τις χώρισε βίαια. Η γιαγιά, εξαντλημένη και ανήμπορη, γλίστρησε κάτω, χαμένη στο σκοτάδι... Αντίθετα τα πόδια της μικρής Eλι σηκώθηκαν στον αέρα, και το κορμάκι της ελαφρύ σαν αφρός, εκτοξεύτηκε με δύναμη προς το κατάστρωμα. Αιωρούνταν σαν φτερό μέσα στη μανιασμένη μάζα με την ψευδαίσθηση ότι η γιαγιά της ήταν ακόμα πίσω της, αγκαλιά. Το αδύναμο σώμα της είχε παραδοθεί στη μανία του πλήθους, ανήμπορο να αντισταθεί στη δύναμη που την τραβούσε. Και τότε, μέσα από το σκοτάδι της μάζας δύο χέρια ξεπρόβαλαν και την τράβηξαν μακριά. Το μόνο που κατάφερε να δει με βεβαιότητα ήταν έναν άντρα με τη στολή του αξιωματικού του Ναυτικού. Τα χέρια του την τύλιξαν σαν ασπίδα, κρατώντας την σφιχτά στην αγκαλιά του και με μια αποφασιστική κίνηση, την πέταξε μέσα σε μία λέμβο. Παρά τις προσπάθειες της, δεν κατάφερε να μάθει ποτέ το όνομά του. Εκείνος, σαν φύλακας άγγελος, μόλις είχε σώσει την ζωή της.

Το πιο όμορφο νούφαρο

Ο Μόριτζ, βλέποντας το ατύχημα με τη βάρκα, ένωσε τον πανικό να τον κυριεύει ακόμα περισσότερο. Ήταν παράδοξο, καθώς ως διοικητής είχε γίνει μάρτυρας αμέτρητων εκτελέσεων αμάχων με κάθε δυνατό τρόπο. Όμως, όταν η δική σου ζωή βρίσκεται στο όριο μεταξύ ζωής και θανάτου, όλα μα όλα αλλάζουν. Ο πανικός κυρίευσε το μυαλό του καθώς άρχισε να τρέχει προς την επόμενη λέμβο, αφήνοντας την Νάντια να τον ακολουθεί ξοπίσω, προσπαθώντας να τον προφτάσει. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ τόσο αγχωμένο. Όταν τον πρωτογνώρισε, ήταν σαν βασιλιάς μέσα στο κάστρο του Στρατοπέδου Stutthof, γεμάτος κύρος και δύναμη. Τώρα, όμως, ο βασιλιάς είχε γίνει απλός θνητός που έτρεχε για την ζωή του.

Ο κοντός αξιωματικός, γεμάτος πανικό, έσπρωχνε με δύναμη τον κόσμο μπροστά του, φωνάζοντας και προσπαθώντας να ανοίξει δρόμο. Που και που γύριζε προς τη Νάντια, φωνάζοντας:

-Έλα γρήγορα, ακολούθα με!

Με πείσμα, κατάφερε να φτάσει στην επόμενη λέμβο, η οποία είχε ήδη αρχίσει να κατεβαίνει γεμάτη κόσμο. Χωρίς να διστάσει, τράβηξε το περιστροφό του, και σημάδεψε τους ναύτες που κρατούσαν το σχοινί. Η φωνή του, γεμάτη ένταση και ταραχή, έδωσε μια κοφτή εντολή:

-Σταματήστε! Είμαι ο διοικητής του Στρατοπέδου Stutthof και σας διατάζω να σταματήσετε για να επιβιβαστώ!

Για να επιβεβαιώσει τη θέση του, πυροβόλησε μια σφαίρα στον αέρα. Ο ήχος αντήχησε δυνατά, τρομάζοντας τους πάντες. Οι ναύτες, σαστισμένοι από την ξαφνική κίνηση, σταμάτησαν αμέσως, κοιτάζοντάς τον με δισταγμό.

Η στολή των SS, σχεδιασμένη να αποπνέει μεγαλοπρέπεια και τρόμο, ήταν το εργαλείο που χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή. Ήταν έτοιμος να την χρησιμοποιήσει για να επιβληθεί και να πετύχει τον σκοπό του. Ο ιδρώτας έσταζε από το μέτωπό του και οι φλέβες στον λαιμό του πάλλονταν σαν να επρόκειτο να εκραγούν. Χωρίς να γυρίσει πίσω, προχώρησε στο άνοιγμα και πήδηξε μέσα στη γεμάτη λέμβο. Παρά το μικρό του βάρος, η λέμβος άρχισε

να κατεβαίνει απότομα, και οι ναύτες χρειάστηκαν όλη τους τη δύναμη για να την κρατήσουν σταθερή, λίγα μέτρα πριν αγγίξει τη θάλασσα.

Όταν η Νάντια έφτασε στην άκρη του ανοίγματος, η βάρκα είχε ήδη κατέβει αρκετά μέτρα χαμηλά. Ήταν έξυπνη κοπέλα, αλλά εκείνη τη στιγμή κατάλαβε με πίκρα ότι ο Μόριτζ την είχε αφήσει πίσω. Το κόκκινο φόρεμά της ξεχώριζε στο μουντό τοπίο. Απεγνωσμένα φώναξε:

Μόριτζ! Μόριτζ, δεν ξέρω κολύμπι!

Η απάντησή του, από τη βάρκα, ήρθε γεμάτη σιγουριά, αλλά και απόσταση:

-Πήδηξε στο νερό, θα σε πιάσω!

Η προδοσία του την είχε κλονίσει βαθιά, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Με τα χέρια της να τρέμουν και την καρδιά της να χτυπά δυνατά, έκανε ένα μικρό βήμα πίσω, έτοιμη να πηδήξει. Άρχισε να τρέχει, αλλά στο πιο κρίσιμο βήμα, τα γυμνά της πόδια γλίστρησαν στη βρεγμένη μεταλλική άκρη. Μια κραυγή απόγνωσης ξέσπασε από τα χείλη της, και το σώμα της έπεσε με δύναμη στη θάλασσα. Η πτώση ήταν σκληρή, και έχασε τις αισθήσεις της αμέσως. Ο Μόριτζ έμεινε ακίνητος, το αίμα του πάγωσε. Μέσα από τα νεκρά σώματα, ένα κόκκινο νούφαρο ξεχώριζε. Μήπως ήταν ακόμα ζωντανή; Η σκέψη πέρασε σαν αστραπή από το μυαλό του, μια μικρή σπίθα ανθρωπιάς που πάλευε να επιβιώσει. Όμως, με ψυχρή ευκολία, την έσβησε. Δεν είχε σημασία αν ζούσε ή όχι. Ο Μόριτζ, παγωμένος από τον φόβο, δεν είχε σκοπό να αφήσει την ασφάλεια της λέμβου, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε να την εγκαταλείψει στη μοίρα της.

Το κατάστρωμα ακουμπάει στο νερό

35 λεπτά μετά την πρώτη έκρηξη.

Ελάχιστες λέμβοι από την αριστερή πλευρά είχαν προλάβει να κατέβουν όταν το πλοίο άρχισε να γέρνει επικίνδυνα προς τα δεξιά . Η κλίση είχε φτάσει στα όρια της, και οι ναύτες σταμάτησαν να κατεβάζουν τις υπόλοιπες. Η γέφυρα ήταν άδεια. Ο καπετάνιος μαζί με το επιτελείο του, σαν φαντάσματα χάθηκαν για πάντα στην παγωμένη θάλασσα. Μέσα στο χάος, οι άντρες του Rainer πάλευαν να λύσουν τις λέμβους, αλλά ο πανικός του κόσμου τους κρατούσε καθηλωμένους. Κάποιοι, γνωρίζοντας την ύπαρξη των πτυσσόμενων σχεδίων, ξεδίπλωσαν τα σωτήρια αυτά μέσα, ήταν διπλωμένες με ακρίβεια για εξοικονόμηση χώρου, σχεδιασμένες για άμεση χρήση. Τις ξεδίπλωσαν, τις φούσκωσαν με αντλίες αέρα και τις στερέωσαν προσεκτικά στα πλαϊνά, έτοιμες να υποδεχτούν τους ναυαγούς. Η εφεδρική αντλία λειτουργούσε ακόμα. Ευτυχώς το πλοίο διέθετε μεγάλες σχεδίες ικανές να δεχτούν 45-50 άτομα. Αυτές ήταν στο τέλος που θα έσωζαν τους ίδιους ίσως και περισσότερους από τις ξύλινες λέμβους. Στην πραγματικότητα, μερικοί λέμβοι, φορτωμένες με 50-60 άτομα, αναποδογύρισαν στα παγωμένα νερά. Οι επιβάτες, παγιδευμένοι μέσα στην αγριότητα της θάλασσας, βυθίστηκαν στα παγωμένα νερά.

Ο Rainer, γεμάτος ένταση, έτρεχε ασταμάτητα δεξιά και αριστερά, προσπαθώντας να καθοδηγήσει τους άντρες του, καθώς το πλοίο άρχισε να γέρνει επικίνδυνα προς τη δεξιά πλευρά. Ο Marcus, κρατώντας το βλέμμα του στον πατέρα του, τον ακολουθούσε με αγωνία. Όταν το τεράστιο σκαρί άγγιξε τη δεξιά του πλευρά, όλοι, πατέρας, γιος και εκατοντάδες άλλοι, έπεσαν στα παγωμένα νερά. Το απότομο ψύχος τους τρυπούσε σαν μαχαίρι, οι καρδιές τους χτυπούσαν δυνατά, ενώ οι κραυγές και τα κλάματα από τα μωρά γέμιζαν τον αέρα. Το κόκκινο φως, το μοναδικό σημάδι στον ορίζοντα, έσβησε και δεν εμφανίστηκε ξανά.

Πατέρας και γιος βρέθηκαν δίπλα σε μια άδεια σχεδία, από τους πρώτους που κατάφεραν να ανέβουν. Ο Marcus ξάπλωσε στα πόδια του πατέρα του, παίρνοντάς τον αγκαλιά, ενώ ο πατέρας του, εξαντλημένος, έκλεισε τα μάτια του, νιώθοντας για πρώτη φορά ήρεμος μετά από καιρό. Το νερό γύρω τους άρχισε να παίρνει κόκκινη απόχρωση. Ο Marcus άρχισε να έχει σπασμούς, και ο Rainer, ανοίγοντας τα μάτια του, είδε τα χέρια του βαμμένα στο αίμα .

Ένα αιχμηρό αντικείμενο είχε χτυπήσει βαθιά το κεφάλι του γιου του, και το αίμα έτρεχε ασταμάτητα.

Τι συμβαίνει, Marcus; φώναξε ο πατέρας του, γεμάτος αγωνία. Το αγόρι δεν μπορούσε να απαντήσει. Αφροί άρχισαν να βγαίνουν από το στόμα του, και οι σπασμοί του έγιναν πιο έντονοι. Ο πατέρας, ανήμπορος, χαίδευε το κεφάλι του γιου του, φωνάζοντας απελπισμένα. Το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι, και ο πατέρας του δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Μετά από μερικές σπασμωδικές κινήσεις, το σώμα του μικρού Marcus έμεινε ακίνητο στην αγκαλιά του πατέρα του.

Ένα μουντό ξημέρωμα

Μέσα στον χαλασμό, όσοι είχαν μείνει εγκλωβισμένοι στο πλοίο ήξεραν πως η σωτηρία ήταν ανέφικτη. Οι σκάλες διαφυγής βρίσκονταν ήδη κάτω από το νερό, καθιστώντας κάθε προσπάθεια ανώφελη. Το Βίλχελμ Γκουστλοφ γύρισε τελείως ανάποδα, στέκοντας για λίγο πάνω από τα κύματα, έμεινε έτσι για λίγα λεπτά πριν εξαφανιστεί με γοργό ρυθμό κάτω από την παγωμένη θάλασσα. Όσες ψυχές παρέμειναν εγκλωβισμένες βυθίστηκαν μαζί του, χάνοντας κάθε ελπίδα. Μέσα σε μόλις σαράντα λεπτά, το τεράστιο κρουαζιερόπλοιο βρέθηκε στον πάτο της παγωμένης Βαλτικής.

Στο παγωμένο σκοτάδι, οι φωνές των ανθρώπων που έσκουζαν από το κρύο αντηχούσαν σαν κραυγές απόγνωσης. Τα πτώματα που είχαν παγώσει πάνω στις λέμβους έπρεπε να ριχτούν στη θάλασσα για να δημιουργηθεί χώρος για τους ναυαγούς. Σιγά-σιγά, τα ουρλιαχτά άρχισαν να σβήνουν, και μετά από μερικά λεπτά επικράτησε μια νεκρική σιγή. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ο παφλασμός του νερού.

Η κατάσταση στις βάρκες ήταν απελπιστική. Άγνωστοι, ζωντανοί και νεκροί, βρίσκονταν κουρνιασμένοι μαζί, σε πλήρη σιωπή, ενώ το βαθύ σκοτάδι σκέπαζε τα πάντα. Οι λέμβοι κουνιόνταν δεξιά και αριστερά, παραδομένες στη μανία των κυμάτων, χωρίς έλεγχο και προορισμό.

Οι ώρες της νύχτας κύλησαν βασανιστικά αργά, σε συνθήκες που δοκίμαζαν τα όρια της ανθρώπινης αντοχής. Καθώς το ξημέρωμα πλησίαζε, το φως άρχισε να ξεπροβάλλει μέσα από τα γκρίζα σύννεφα, σπάζοντας την καταχνιά. Η ανατολή του ήλιου αποκάλυψε την τραγική πραγματικότητα της καταστροφής. Ο αέρας είχε σταματήσει, και η θάλασσα, ήρεμη πλέον, έδειχνε το εύρος του θανάτου. Όσο έφτανε το μάτι, η θάλασσα ήταν γεμάτη

παγωμένα πτώματα, εκατοντάδες από αυτά μικρά παιδιά, μια εικόνα βγαλμένη από την αποκάλυψη! Στα πρόσωπα των νεκρών, η ιστορία της τραγωδίας ήταν γραμμένη. Κάποια είχαν παγώσει στον τρόπο, με τα χαρακτηριστικά τους σφιγμένα από τη φρίκη, ενώ άλλα, με κλειστά μάτια και γαλήνιο βλέμμα, έμοιαζαν να κοιμούνται, σαν να είχαν βρει ειρήνη μέσα στην καταστροφή.

Περίπου τριάντα λεπτά μετά την ανατολή, μια κόρνα πλοίου αντήχησε από μακριά, φέρνοντας ελπίδα στους επιζώντες. Οι πρώτες μονάδες διάσωσης είχαν ταξιδέψει όλη τη νύχτα, παλεύοντας με τα κύματα και πιέζοντας τις μηχανές τους στο όριο, για να φτάσουν στο σημείο του ναυαγίου. Έξι πολεμικά πλοία εμφανίστηκαν μέσα από τον γκρίζο ορίζοντα, φέρνοντας μια αχτίδα ελπίδας στους επιζώντες.

Τρεις τορπιλάκατοι και τρία ναρκαλιευτικά, μικρά πλοία ακατάλληλα για μακρινά ταξίδια, ήταν ό,τι μπορούσαν να στείλουν οι Γερμανοί. Ο αέρας είχε κοπάσει στα τέσσερα μποφόρ, διευκολύνοντας την πλεύση γύρω από τις λέμβους, κάνοντας την προσέγγιση των πλοίων πιο ασφαλή.

Οι ναύτες, από μακριά, αντίκρισαν τις βάρκες γεμάτες ανθρώπους, ανάμεσα σε αυτό που αρχικά φαινόταν ως συντρίμια του ναυαγίου. Καθώς όμως τα πλοία πλησίαζαν, το θέαμα τους πάγωσε. Αυτά δεν ήταν συντρίμια. Ήταν μια θάλασσα γεμάτη πτώματα, που επέπλεαν παντού, δημιουργώντας μια εικόνα που κανείς δεν μπορούσε να ξεχάσει.

Τα μικρά, ευέλικτα πλοία κινήθηκαν με προσοχή δίπλα από τις λέμβους, συλλέγοντας τους εξαντλημένους ναυαγούς που πάλευαν να κρατηθούν ζωντανοί. Ο αέρας είχε παρασύρει μερικές βάρκες σε διαφορετικά σημεία, και δύο πλοία αποσπάστηκαν από την ομάδα για να τις εντοπίσουν δείχνοντας την αποφασιστικότητα των ομάδων διάσωσης

να σώσουν όσο το δυνατόν περισσότερους.

Οι Γερμανοί, με τη γνωστή σχολαστικότητά τους, προσπάθησαν να καταγράψουν τους νεκρούς. Ωστόσο, η πραγματικότητα ήταν τραγική. Τα

πτώματα είχαν ήδη απλωθεί σε τεράστια έκταση, και κάθε προσπάθεια συλλογής τους φάνταζε αδύνατη. Η εντολή για αποχώρηση δόθηκε μετά την ολοκλήρωση της επιχείρησης διάσωσης. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, είχαν φορτώσει 1252 επιζώντες από τις λέμβους και τις σχεδίες. Δυστυχώς, η πραγματικότητα ήταν σκληρή, δεν βρέθηκε ούτε ένας άνθρωπος να επιπλέει ζωντανός στη θάλασσα, μετά από τόσες ώρες στο παγωμένο νερό. Αρχικά, τα πλοία είχαν λάβει εντολή να επιστρέψουν στο λιμάνι. Ωστόσο, καθώς ο καιρός βελτιώθηκε και δεδομένης της τραγικής και μοναδικής περίπτωσης, αποφασίστηκε να συνεχίσουν την πορεία τους προς τη Γερμανία. Με τις μηχανές τους στο μέγιστο, θα έφταναν σε ασφαλή νερά μέχρι το βράδυ, και το επόμενο πρωί θα έδεναν στο λιμάνι της Γερμανίας, ολοκληρώνοντας την αποστολή διάσωσης.

Σχόλια: Το βράδυ του ναυαγίου του, οι καιρικές συνθήκες ήταν εξαιρετικά δύσκολες. Η θερμοκρασία του αέρα ήταν κάτω από το μηδέν, ενώ η θερμοκρασία του νερού στη Βαλτική Θάλασσα ήταν επίσης παγωμένη, περίπου -2°C, αρκετή για να προκαλέσει υποθερμία μέσα σε λίγα λεπτά.. Υπό τις ακραίες συνθήκες που επικρατούσαν τη νύχτα του ναυαγίου, ένας άνθρωπος μπορούσε να αντέξει στο παγωμένο νερό της Βαλτικής, για μόνο 10-15 λεπτά πριν εμφανιστούν συμπτώματα σοβαρής υποθερμίας. Σε τόσο χαμηλή θερμοκρασία, το σώμα αρχίζει να χάνει θερμότητα γρήγορα, οδηγώντας σε απώλεια συνείδησης και τελικά σε καρδιακή ανακοπή μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Οι περισσότεροι επιζώντες κατάφεραν να σωθούν μόνο αν βρέθηκαν γρήγορα σε σωσίβιες λέμβους ή αν κατάφεραν να βγουν από το νερό. Οι συνθήκες ήταν σκοτεινές, με παγωμένους ανέμους και θάλασσα γεμάτη πάγο, γεγονός που δυσκόλεψε ακόμη περισσότερο τις προσπάθειες διάσωσης.

1 Φεβρουαρίου 1945

Ρημαγμένη Γερμανία

Το λιμάνι στο Κίελο είχε υποστεί σφοδρό βομβαρδισμό μόλις δύο ημέρες πριν, αφήνοντας πίσω του εικόνες καταστροφής και χάους. Οι εκρήξεις είχαν προκαλέσει σοβαρές ζημιές στις υποδομές, ενώ ο καπνός και τα συντρίμια είχαν καλύψει την περιοχή. Το μοιραίο πρωί της 30ής του μήνα, 405 συμμαχικά αεροπλάνα εξαπέλυσαν μια σφοδρή επίθεση, καταστρέφοντας μεγάλο μέρος του λιμανιού. Στο λιμάνι υπήρχαν πολλά πλοία υποστήριξης, τα οποία βρέθηκαν στο στόχαστρο μιας συντονισμένης επίθεσης. Πολλά από αυτά βυθίστηκαν, ενώ τα υπόλοιπα υπέστησαν σοβαρές ζημιές, αφήνοντας το λιμάνι πλήρως αποδυναμωμένο και γεμάτο καταστροφή.

Όταν το βράδυ έπεσε, 327 συμμαχικά αεροπλάνα εμφανίστηκαν ξανά στον ουρανό. Οι φωτιές, που ακόμα σιγόκαιγαν από την πρωινή επίθεση, είχαν μετατρέψει το λιμάνι σε έναν φάρο καταστροφής. Το πυκνό, πορτοκαλί φως τους φώτιζε τον σκοτεινό ορίζοντα, κάνοντάς το ορατό από χιλιόμετρα μακριά. Η δεύτερη επιδρομή ολοκλήρωσε το καταστροφικό έργο που είχε ξεκινήσει το πρωί, παραδίδοντας το λιμάνι σε απόλυτη ερήμωση.

Οι δύο μέρες που είχαν περάσει από την καταστροφή δεν ήταν αρκετές για να σβήσουν τα σημάδια της φρίκης. Όταν τα έξι μικρά πλοία μπήκαν στο λιμάνι τα ξημερώματα, η εικόνα που αντίκρισαν ήταν συγκλονιστική.

Ο μαύρος καπνός συνέχιζε να βγαίνει από τα καμένα κτίρια, ενώ τα συντρίμια μαρτυρούσαν την ένταση και τη βία των επιθέσεων. Οι ταλαιπωρημένοι ναυαγοί, με τα μάτια γεμάτα τρόμο, σάστισαν μπροστά στην εικόνα της καταστροφής. Ήταν ήδη εξαντλημένοι και τρομαγμένοι από

το ναυάγιο, αλλά η συνειδητοποίηση ότι, στην Γερμανία, δεν υπήρχε πιά ασφαλές μέρος, τους βύθισε σε μια αίσθηση απελπισίας.

Το τορπιλοβόλο G13, στο οποίο επέβαινε ο ζωντανός Mathiew, είχε διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην επιχείρηση διάσωσης. Με τους περισσότερους επιζώντες που συγκέντρωσε—465 ψυχές—ήταν το πρώτο πλοίο που έδεσε στο λιμάνι. Οι σκάλες

κατέβαιναν βιαστικά, οι ναυαγοί εξαντλημένοι άγγιζαν για πρώτη φορά το έδαφος, ενώ οι ματιές τους έμοιαζαν να αναζητούν μια αίσθηση ασφάλειας.

Τα τρία ναρκαλιευτικά μπήκαν στο λιμάνι τελευταία, κινούμενα αργά και μεθοδικά. Με προσοχή κατευθύνθηκαν προς την απέναντι προβλήτα από εκείνη όπου τα τορπιλοβόλα, πάλευαν να δέσουν με ασφάλεια.

Δίπλα από το G13, τα τορπιλοβόλα G7 και G21 άρχισαν να δένουν τους κάβους τους. Ο Μάθιου, εξαντλημένος, κατευθύνθηκε κατευθείαν προς το ζεστό συσσίτιο. Παρόλο που το G13 ήταν το πρώτο πλοίο που έδεσε, η ουρά για το φαγητό ήταν ήδη μεγάλη. Ήταν φανερό πως στην ουρά υπήρχαν και άνθρωποι που δεν είχαν σχέση με το ναυάγιο, αλλά η πείνα τους είχε φέρει εκεί. Ο Μάθιου, πολύ κουρασμένος για να δώσει σημασία στις κακόβουλες σκέψεις του, περίμενε υπομονετικά, πήρε το ζεστό φαγητό του και γύρισε στην προβλήτα για να φάει. Την ίδια στιγμή, τα δύο πλοία που μόλις είχαν δέσει άρχισαν να κατεβάζουν τους πρώτους ναυαγούς.

Νεαρές γυναίκες και παιδιά αποτέλεσαν τη συντριπτική πλειοψηφία, ενώ περιστασιακά τραυματισμένοι άντρες εμφανίζονταν ανάμεσα στο πλήθος. Τα πρόσωπά τους έφεραν εμφανή σημάδια σοκ και κούρασης, δημιουργώντας μια εικόνα που αποτύπωνε τη σφοδρότητα της καταστροφής. Ο Μάθιου, ένας βετεράνος που είχε περάσει έξι χρόνια μέσα στη φρίκη του πολέμου, βρέθηκε για πρώτη φορά αντιμέτωπος με μια διαφορετική μορφή τραγωδίας. Δεν ήταν ο θάνατος που τον συγκλόνισε αυτή τη φορά, αλλά η εικόνα των ζωντανών. Τα εξαντλημένα πρόσωπα, τα παγωμένα βλέμματα και τα σπασμένα σώματα των επιζώντων τον έκαναν να νιώσει μια ανατριχίλα που δεν είχε ξαναζήσει.

Η όρασή του, χωρίς τα γυαλιά του, ήταν θολή, σαν να έβλεπε τον κόσμο μέσα από ένα βρώμικο τζάμι. Τα πάντα γύρω του έμοιαζαν ασαφή, σαν να έχαναν τις λεπτομέρειές τους.

Ο Μάθιου μασούσε την τελευταία μπουκιά του, το βλέμμα του απλανές προς τη θάλασσα, όταν μια σπαρακτική γυναικεία φωνή τον ξύπνησε από τις σκέψεις του. Μια γυναίκα με άσπρα ρούχα έκλαιγε στην προβλήτα δίπλα από το G21. Παρόλο που είχε ακούσει δεκάδες γυναικείες φωνές τις προηγούμενες μέρες, αυτή του ήταν γνώριμη. Πλησίασε προς τη λευκή φιγούρα, καθοδηγούμενος από το κλάμα της, και την είδε καθαρά. Ήταν η προϊστάμενη που είχε φωνάξει στην Agatha, τώρα συντετριμμένη στην αγκαλιά ενός άντρα με στρατιωτική στολή. Μέσα σε λυγμούς, φώναξε: «Πέθαναν όλες! Όλες...» και ξέσπασε σε δυνατά κλάματα στην αγκαλιά του αξιωματικού. Ο Μάθιου, σοκαρισμένος, έκανε λίγα βήματα πίσω, όταν άκουσε την πιο γλυκιά φωνή της ζωής του:

«Matti! Matti!»

Γύρισε απότομα, η καρδιά του χτυπούσε δυνατά, όχι από το κρύο ή την πείνα, αλλά από αγάπη.

Μια λευκή οπτασία κατέβαινε τρέχοντας από το πλοίο, τα βήματά της γρήγορα, σαν να μην άγγιζαν την επιφάνεια της προβλήτας.

Ο Μάττι σήκωσε τα χέρια του ψηλά, πέρα δώθε, και με ένα αφελές χαμόγελο φώναξε: «Agathe!»

Η μορφή της, που μέχρι εκείνη τη στιγμή έμοιαζε αχνή και σχεδόν εξωπραγματική, έγινε αληθινή μπροστά του. Τον αγκάλιασε σφιχτά, και για λίγο, η ομίχλη του πολέμου τους τύλιξε, σαν να τους εξαφάνιζε από τον κόσμο γύρω τους.

4 Φεβρουαρίου 1936

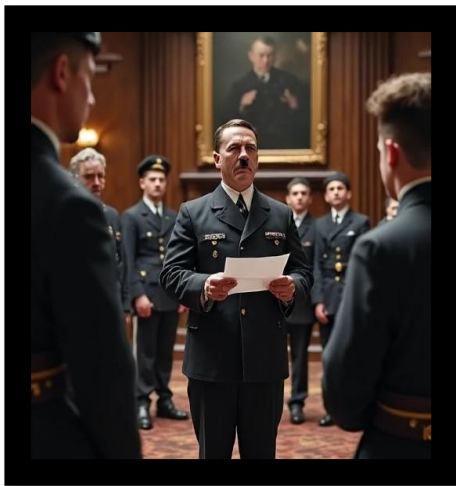
Καγκελαρία του Τρίτου Ράιχ

"Σκιές κάτω από το Φως της Δόξας: Βερολίνο 1936"

Ήταν αργά το βράδυ όταν η είδηση έφτασε στον Χίτλερ σαν κεραυνός εν αιθρία. Βρισκόταν στο γραφείο του, περιτριγυρισμένος από στενούς συνεργάτες, όταν ένας αξιωματικός εισέβαλε με βιασύνη, κρατώντας ένα τηλεγράφημα. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό, και η φωνή του τρεμάμενη καθώς ανακοίνωσε: «Ο Βίλχελμ Γκούστλοφ... δολοφονήθηκε στο Νταβός της Ελβετίας. Ένας Εβραίος φοιτητής μπήκε σπίτι του και τον πυροβόλησε πέντε φορές»

Ο Χίτλερ έμεινε ακίνητος για μια στιγμή, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει αυτό που άκουσε. Ο Βίλχελμ Γκούστλοφ ήταν Γερμανός που ίδρυσε το ελβετικό ναζιστικό κόμμα. Τα μάτια του σκοτεινίασαν, και η έκφρασή του έγινε σκληρή. Σηκώθηκε απότομα από την καρέκλα του, χτυπώντας το γραφείο με τη γροθιά του.

«Πώς τόλμησαν!» φώναξε, η φωνή του γεμάτη οργή και μίσος. «Αυτό είναι μια επίθεση στον ίδιο τον ναζισμό!» < Αυτοί οι σιχαμένοι Εβραίοι θα πνιγούν μέσα στο ίδιο τους το αίμα> ξέσπασε.

Οι συνεργάτες του, ανήσυχoi, παρέμειναν σιωπηλοί, παρακολουθώντας τον καθώς περπατούσε νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Η οργή του ήταν ανεξέλεγκτη, αλλά πίσω από αυτήν υπήρχε μια στρατηγική σκέψη. «Θα

τον κάνουμε μάρτυρα,» είπε τελικά, η φωνή του πιο ήρεμη αλλά γεμάτη αποφασιστικότητα. «Η θυσία του θα γίνει σύμβολο της πάλης μας.»

Αυτή η στιγμή θα γινόταν ένα κρίσιμο σημείο στην ιστορία του ναζιστικού κινήματος καθώς η δολοφονία του χρησιμοποιήθηκε ευρέως στην αντισημιτική προπαγάνδα που προηγήθηκε του πογκρόμ της <Νύχτας των κρυστάλλων>.

Στο κέντρο όλων, η ιδέα είχε αρχίσει να παίρνει σάρκα και οστά: η καθέλκυση του επόμενου πλοίου, το οποίο θα έφερε το όνομα εκείνου που είχε «θυσιαστεί». Ήταν μια απόφαση που στόχευε όχι μόνο στη μνήμη του, αλλά και στην περαιτέρω ενίσχυση της ιδεολογικής γραμμής, μετατρέποντας το ίδιο το πλοίο σε σύμβολο ενός αγώνα που παρουσιαζόταν ως αμετακίνητος.

Ο Χίτλερ, με το βλέμμα του σκληρό και αποφασιστικό, έδωσε εντολές για την τελετή. «Η χήρα πρέπει να είναι εκεί,» είπε με φωνή σταθερή, που δεν άφηνε περιθώρια για αντίρρηση, ο τόνος του ξεχείλιζε αποφασιστικότητα.

«Θα είναι το ζωντανό σύμβολο της θυσίας και της πίστης μας. Θα δώσει στη στιγμή το βάρος που απαιτείται.»

Η 5η Μαΐου 1937 ξημέρωσε, φέρνοντας μαζί της έναν αέρα έντασης και προσμονής. Το μεγάλο λιμάνι Αμβούργου είχε μετατραπεί σε σκηνικό μεγαλοπρέπειας. Σημαίες και σύμβολα διακοσμούσαν κάθε γωνιά του, προσδίδοντας στη στιγμή έναν αίσθημα επισημότητας και ιδεολογικής επικράτησης, ενώ χιλιάδες άνθρωποι είχαν συγκεντρωθεί για να παρακολουθήσουν την καθέλκυση του πλοίου που έφερε το όνομα του Βίλχελμ Γκούσλοφ, Αρκετοί από αυτούς ήταν μέλη της ναζιστικής νεολαίας, ντυμένοι με τις στολές τους. Η χήρα του στέκεται δίπλα στον Χίτλερ, με το πρόσωπό της γεμάτο θλίψη αλλά και περηφάνια. Ο Χίτλερ, με φωνή γεμάτη

πάθος, μιλάει με πύρινο λόγο για τη θυσία του Γκούστλοφ, παρουσιάζοντάς τον ως μάρτυρα του ναζισμού.

«Αυτό το πλοίο δεν είναι απλώς ένα μέσο μεταφοράς,» η φωνή του δυνάμωσε «είναι ένα σύμβολο της πίστης μας στο Τρίτο Ράιχ, της δύναμής μας, και της θυσίας που απαιτεί η Γερμανία για να χτίσουμε το μέλλον μας.»

Ο κόσμος ξέσπασε σε δυνατές, γεμάτες ενθουσιασμό επευφημίες, δημιουργώντας ένα κύμα ήχου που αντηχούσε στον αέρα. Οι σημαίες υψώνονταν περήφανες, κινούνταν ρυθμικά δεξιά και αριστερά, σαν να χόρευαν στον παλμό της στιγμής.

Η χήρα, με δάκρυα στα μάτια, έσπασε το μπουκάλι σαμπάνιας στο πλοίο, ενώ το πλήθος χειροκροτεί και φωνάζει συνθήματα. Η στιγμή είναι γεμάτη ένταση, με την προπαγάνδα να κυριαρχεί και να ενισχύει το μήνυμα του ναζιστικού καθεστώτος.

Το μεγαλοπρεπές πλοίο γλίστρησε με χάρη πάνω στις σιδερένιες δοκούς και με μια έντονη ώθηση, έπεσε στη θάλασσα, προκαλώντας έναν τεράστιο παφλασμό που φάνηκε να αντηχεί σε ολόκληρο το λιμάνι. Ταλαντεύτηκε ελαφρώς δεξιά και αριστερά, σαν να παίρνει την πρώτη του ανάσα σε αυτή τη νέα υδάτινη πραγματικότητα.

Η εκθαμβωτική λευκή του μορφή, καθαρή και αψεγάδιαστη, στεκόταν αγέρωχη, σαν ένα θαύμα της ναυπηγικής τέχνης, που έμοιαζε να αγκαλιάζει τον ωκεανό με περηφάνια. Το πλήθος παρακολουθούσε εκστασιασμένο, μια μίξη θαυμασμού και δέους να διαγράφεται στα πρόσωπά τους.

Ο αγαπημένος τους Φύρερ γεμάτος υπερηφάνεια, σήκωσε το βλέμμα του προς την λαοθάλασσα που απλωνόταν στην αποβάθρα γεμάτη ενθουσιασμό. Το πρόσωπό του έλαμπε, ενώ η φωνή του αντήχησε γεμάτη πάθος και αποφασιστικότητα. Η στάση του, γεμάτη επιβλητικότητα και κύρος, καθήλωνε το πλήθος που τον παρακολουθούσε με δέος. Ο Φύρερ φαινόταν να έχει γεννηθεί για στιγμές που γράφουν ιστορία. Ήταν, πράγματι, ο άνθρωπος της στιγμής. Οι λέξεις του δεν ήταν απλώς λόγια, αλλά φλόγες που άναβαν τις καρδιές του πλήθους. Η φανατισμένη του φωνή διέσχισε τον αέρα σαν κεραυνός, προσφέροντας ακλόνητη πίστη και μια αίσθηση σκοπού σε όλους όσοι τον άκουγαν. Ήταν η προσωποποίηση του πάθους και της αποφασιστικότητας, γεννημένος να γράφει ιστορία σε στιγμές όπου ο κόσμος απαιτούσε ηγεσία και όραμα. Το πλήθος, μαγεμένο από το μεγαλείο του, δεν μπορούσε παρά να εμπιστευτεί τη φωνή αυτή που έδειχνε τον δρόμο προς το μέλλον.

"Έφτασε η στιγμή!"

Η φωνή αντήχησε σαν βροντή, γεμίζοντας την ατμόσφαιρα με ενέργεια και πάθος. "Σταθείτε ψηλά, γεμάτοι υπερηφάνεια, καθώς το πλοίο μας, το Βίλχελμ Γκούσλοφ, πλέει προς την απεραντοσύνη της θάλασσας. Δεν είναι απλώς ένα καράβι. Είναι το σύμβολο της δύναμης μας, της πίστης μας, της αντοχής μας. Είναι η καρδιά του Γερμανικού λαού μας, που χτυπά δυνατά."

Η στιγμή κυριαρχεί στον χρόνο. Οι λέξεις κόβουν σαν σπαθιά στον αέρα.

"Με κάθε κύμα που θα διασχίζει, γράφουμε ιστορία! Είθε να πλέει για χίλια χρόνια, όπως η πίστη μας μένει αιώνια! Γερμανοί πολίτες, αυτό δεν είναι απλά ένα ταξίδι. Είναι το όραμά μας, η υπόσχεση μας στον κόσμο, να ζήσει για πάντα, να φωτίσει τις επόμενες γενιές και να εμπνεύσει."

Το πλήθος αντήχησε με ζητωκραυγές, σαν ένας ζωντανός οργανισμός που βρήκε ξανά την πνοή του. Η σκηνή αυτή ήταν η ίδια η προσωποποίηση της εποχής – δυνατή, γεμάτη υπερηφάνεια και πίστη για το αύριο.

Κανένας από αυτούς δεν μπορούσε να φανταστεί ότι η εικόνα της απόλυτης δόξας που έβλεπαν εκείνη τη μέρα θα κατέρρεε τόσο τραγικά. Το πλοίο, το σύμβολο της

δύναμής τους, της πίστης τους στο αμετάβλητο μεγαλείο, θα βρισκόταν οκτώ χρόνια αργότερα βυθισμένο στον ψυχρό βυθό της Βαλτικής. Και η χώρα τους, άλλοτε υπερήφανη και ακμαία, θα βρισκόταν παραδομένη σε ερείπια, κατακερματισμένη από τη ρωσική λαίλαπα που κανείς δεν είχε προβλέψει.

Το τέλος δεν ήταν απλώς η καταστροφή ενός πλοίου ή μιας χώρας. Ήταν η διάψευση ενός ονείρου, η σκληρή αλήθεια ότι κανένα μεγαλείο δεν μπορεί να εγγυηθεί αιωνιότητα. Και η ιστορία αυτή έμελλε να διδάξει... ή μήπως χάθηκε στην ομίχλη του χρόνου;

* Το περιεχόμενο αυτού του έργου περιλαμβάνει ευαίσθητο υλικό, ακατάλληλο για άτομα κάτω των 18 ετών. Περιέχει ρεαλιστικές και ακραίες σκηνές που αποτυπώνουν την ένταση της εποχής. Τα κύρια ιστορικά στοιχεία αυτού του μακάβριου γεγονότος έχουν παραμείνει πιστά στην αυθεντική τους μορφή. Ορισμένες λεπτομέρειες ελάχιστης σημασίας έχουν τροποποιηθεί για τις ανάγκες της αφήγησης. Όλα τα ονόματα και οι διάλογοι που περιλαμβάνονται είναι εξ ολοκλήρου προϊόν φαντασίας και δεν σχετίζονται με την πραγματικότητα. **Το έργο αυτό έχει γραφτεί με βαθύ σεβασμό προς τις αμέτρητες ψυχές που χάθηκαν και αφιερώνεται στη μνήμη τους.**

Όλες οι φωτογραφίες που παρουσιάζονται σε αυτό το έργο έχουν δημιουργηθεί μέσω της δύναμης της Τεχνητής Νοημοσύνης (powered by AI), σε στενή συνεργασία με τον δημιουργό. Το έργο αυτό αποτελεί αποκλειστική δημιουργία του συγγραφέα και προστατεύεται από πνευματικά δικαιώματα.

Το παρόν έργο είναι πιστοποιημένο από τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ) και προστατεύεται από τη σχετική νομοθεσία

Ολόκληρο το έργο διατίθεται δωρεάν ως πολιτιστική κληρονομιά, αφιερωμένο στο πιο πολύνεκρο ναυάγιο της ανθρωπότητας. Ο συγγραφέας δεν αποκομίζει κανένα οικονομικό όφελος από τη δημοσίευση αυτού του έργου. Είναι μια κατάθεση ψυχής, αφιερωμένη στη δύναμη και στη διαχρονική λατρεία της θάλασσας.

Το πιο φονικό ναυάγιο της ιστορίας © 2025 by Ωκεανίτης is licensed under **Creative**

Commons Attribution 4.0 International

**Ο συγγραφέας Ωκεανίτης αποτελεί τον αποκλειστικό δημιουργό του έργου.
(Okeanitis)**